

Κρατῶν. Ἦτο κοντός, χονδρός, εἶχε κόκκινα τὰ μαλλιά του καὶ τὸ χεῶμά του, καὶ ὀμράτια τὰ ὁποῖα ἤσπραπταν ἀπὸ κακεντρέχειαν. Ἐν μεγάλο καπέλον ἐσκέπαζε τὴν κεφαλὴν του· ὠμοίαζε πολὺ μὲ μανιτάρι.

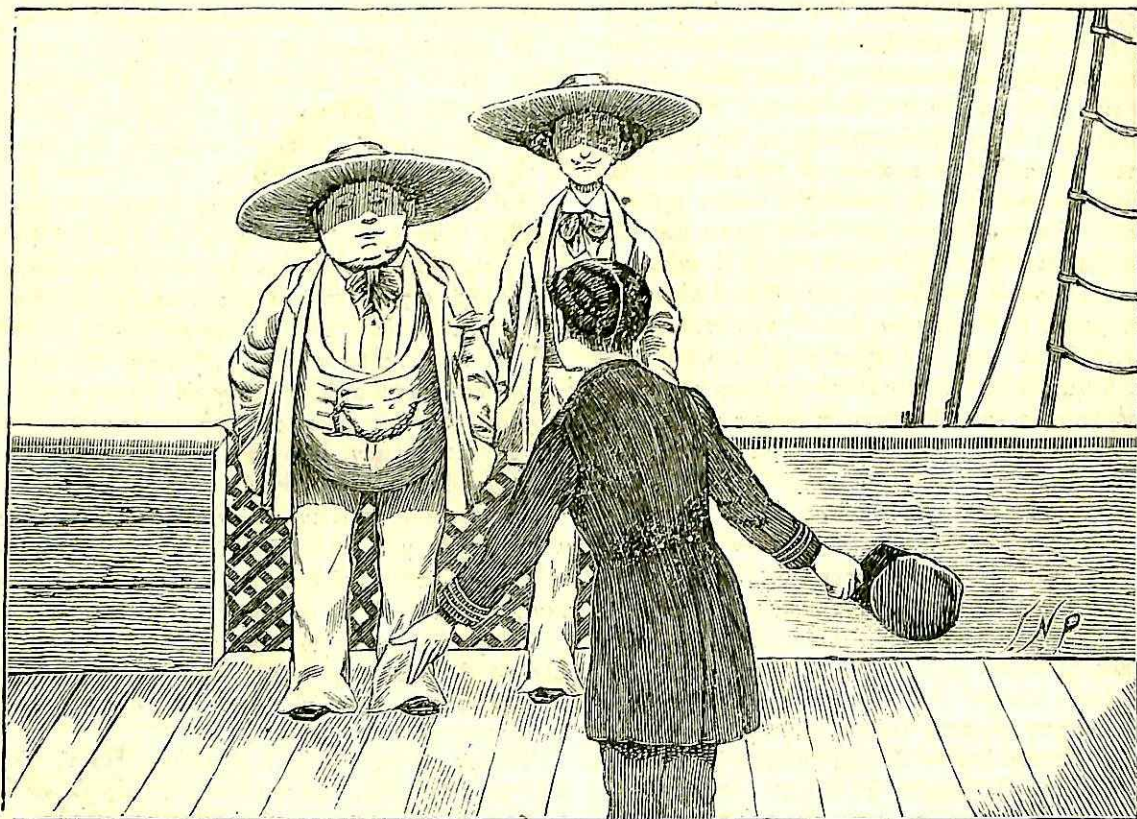
Ὡρμησα εἰς τὴν κλίμακα διὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν πορτογάλλον ἐκεῖνον κύριον ὁ ὁποῖος ἀντεπροσώπευε τὴν Γαλλίαν καὶ δὲν εἰξευρεν οὔτε λέξιν γαλλικὴν. Εὐτυχῶς εἶχε μαζί του καὶ τὸν γραμματέα του ὁ ὁποῖος ὠμιλοῦσε πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

Πῆ ἐν ποτήριον μαδέρας, ἀφοῦ ἐβούτηξε πολλὰ παξιμαδάκια καὶ μοῦ εἶπε σοβαρῶς:

— Πλοίαρχε Φλαμπᾶ, ἔχετε κανὲν ἔγγραφον τὸ ὁποῖον νὰ βεβαιώῃ τὴν ταυτότητά σας;

Μίλις καὶ μετὰ βίας κατόρθωσα νὰ μὴ βάλω τὰ γέλια ἐμπρὸς εἰς τὸν κύριον πρόξενον.

— Εὐγενέστατε, τῷ εἶπα διὰ τοῦ διερμηνέως του, ἐσώθην ἐπάνω εἰς μίαν σανίδα χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ὅτι θὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς εἰς ἕνα πρόξενον. Ἦμην περισσότερον βέβαιος ὅτι θὰ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΕ ΛΑ ΜΑΡΙΛΛΑΣ, ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὁμολογῶ ὅτι, ἂν ὁ πρόξενος ἦτο συμπατριώτης μου, θὰ τὸν ἀγκάλιαζα καὶ θὰ τὸν ἐφιλοῦσα χωρὶς νὰ σεβασθῶ τὴν ἐπίσημόν του θέσιν· ἀλλ' αὐτὸς ὁ εὐλογημένος Ἑρρίκος δὲ Λα Μαρίλλας ἐσθυσε διὰ μιᾶς τὴν φλόγα τῆς εὐαισθησίας ἢ ὁποῖα ἦναψε μέσα μου ἅμα εἶδα ξηράν.

Τῷ διηγήθην λεπτομερῶς ὅλας τὰς περιπετείας τὰς ὁποίας σὰς διηγήθην, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται· ἐπεσκέφθη τὸ πλοῖον διέταξε τὸν γραμματέα του νὰ τοῦ ἀναγνώσῃ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου, τοῦ πλοιάρχου δηλαδὴ Βαδλᾶ, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀγγλιστὶ γραμμένον καὶ τὸ ἰδικόν μου, τὸ ὁποῖον ἦτο γαλλιστί. Κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ὁ πρόξενος κατεδέχθη νὰ

ἐπαρουσιαζόμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν θὰ μοῦ ἐζητοῦσεν ἔγγραφα ταυτότητος διὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔμβω εἰς τὸν Παράδεισον. . . Περιμένετε, τῷ εἶπα· ἔχω μίαν ἀπόδειξιν, ἢ ὁποῖα εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην. . .

Καὶ κατέβην καὶ ἔφερα τὸν χιτῶνα τοῦ ἀντιπλοιάρχου τὸν ὁποῖον ἐφοροῦσα σχισμένον μὲν, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαμπαν ἀκόμη τὰ χάλκινα κομβία μὲ τὸ ὄνομα ἐπάνω Γενναῖος.

Τὸ κουρέλι ἐκεῖνο ἔπεισε τὸσον τὸν Ἑρρίκον δὲ Λα Μαρίλλας ὅσον θὰ τὸν ἔπειθε καὶ τὸ καλλίτερον ἔγγραφον· μοῦ ἔσφιξε φιλικῶς τὸ χέρι μου καὶ μὲ ἠρώτησε τί ἐσκόπευα νὰ κάμω.

— Νὰ 'πάγω εἰς τὴν Γαλλίαν! εἶπα μὲ τόνον, νὰ παραδῶσω εἰς τὸ ἔθνος μου τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι κατέκτησα. Διὰ τοῦτο θὰ μοῦ χρειασθοῦν ναῦται, ἕως δεκαπέντε, μαζί μὲ τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν θερμαστήν· καὶ μὲ γρηγοράδα θὰ σθλάσωμεν εἰς τὸ Χερβοῦργον, ὅπου θὰ ἐξαφισθοῦν διὰ τὴν ἐπιστροφήν μου.

— Κύριε πλοίαρχε Φλαμπᾶ, μοῦ λέγει σοβαρῶς ὁ πρόξενος, ξεύρετε πόσον ἀξίζει τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον του;

τηρήσουν τὸ πλοῖον, δηλαδὴ θὰ λάβετε περίπου δυὸ ἑκατομμύρια καὶ μιστό.

— Ἐγώ; . . .

Ποτέ μου δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι εἶχα τὸ παραμικρότερον μερίδιον ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον· καὶ ἅμα ἤκουσα νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι τὸσον μεγάλον ποσόν ἦτο ἰδικόν μου, ἤρχισαν νὰ τρέμουν τὰ πόδια μου καί, ἂν δὲν μ' ἐπιδίανεν ὁ γραμματεὺς τοῦ προξένου, θὰ ἐξηπλώνόμην χάμω.

— Δυσώμηση ἑκατομμύρια!

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ, Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΜΕ ΥΠΕΔΕΧΟΝΤΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΝ. (Ἰδε σελ. 154)

— Ὁχι, δὲν εἰξεύρω.

— Χωρὶς ὑπερβολὴν, εἰμπορεῖ νὰ ἀξίξῃ ὀκτὼ ἑκατομμύρια φράγκα.

— Ἀ! καλὸ πρᾶγμα βλέπω εὐρήκα διὰ τὸ ἔθνος μου! . . .

— Ἐχετε μελετῆται τοὺς ναυτικούς νόμους καὶ ξεύρετε τί θὰ ἀποκτήσετε σεῖς ἀπ' αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε κα λὸν πρᾶγμα;

— Κανένα ἔπαινον, πιστεύω . . .

— Κάτι ἄλλο πολὺ καλλίτερον, φίλε μου κύριε Φλαμπᾶ· ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ λάβετε τὸ τρίτον τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ὀρίσουν οἱπραγματογνώμονες οἱ ὁποῖοι θὰ διορισθοῦν διὰ νὰ παρα-

Δευτέραν φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἔχασα τὰς αἰσθήσεις μου καὶ ἐλιποθύμησα εἰς τὴν ἀγκλήν τῶν δύο Πορτογάλλων.

ΙΕ'

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἰπῇτε: Ὁ Ἀνοικτόκαρδος λιποθυμᾷ σὰν κοριτσάκι. Τί ἐντροπή δι' ἕνα ναῦτην! Ἐπρεπε νὰ λιποθυμήσῃ ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε ἑκατομμυριοῦχος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, τὴν μοναξίαν, τὸν κίτρινον πυρετόν;

Ἀ! ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, μὴν ἔχετε πολὺ κακὴν ἰδέαν δι' ἐμέ, σὰς παρακαλῶ. Δὲν μὲ ἐμελετίποτε ὅταν ἐπρόκειτο μόνον διὰ τὴν ἰδικήν μου ζωὴν

ΙΣΤ'

Ἄλλ' ὅταν ἀναχωρῇ τις διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐπιστρέφει πάλιν ὅπως ἔφυγε, συλλογιζόμενος μὲ λύπην τὴν πτωχίαν τῶν ἀγαπητῶν του γονέων, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ, καὶ ἔξαινα διὰ μιᾶς, ἔξυπνᾷ ἑκατομμυριοῦχος, δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ προικίσῃ τὰς ἀδελφάς του καὶ τοὺς ἀδελφοὺς του, ν' ἀγοράσῃ μίαν καθὼς πρέπει οἰκίαν εἰς τοὺς γονεῖς του, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ φοβῶνται τὴν πτωχίαν... μὴν ἀπορεῖτε διατὶ ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐλιποθύμησε. Ἡ εὐτυχία σκοτῶνει περισσότερο ἀπὸ τὴν λύπην ὅταν κανεὶς δὲν τὴν ἔχει συνειθίσει.

Ὁ κύριος Ἐρρίκος δὲ λὰ Μαρίλλας μὲ ὄλον του τὸ χονδρὸν ἐξωτερικὸν εἶχε πολὺ καλὴν καρδίαν, ἐνόησε τὴν συγκίνησίν μου καὶ μὲ περιποιήθη μὲ ἀγάπην ὡς νὰ ἦτο πατήρ μου, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν εὐγνωμονῶ.

Ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἔφθασα εἰς Φεγιᾶλ ἐμάζευσα δώδεκα ναύτας ὑποσχεθεῖς εἰς αὐτοὺς καλὴν πληρωμὴν, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀπὸ καρυδιᾶς καρδί, ὅπως λέγει ἡ παροιμία.

Ἐγραψα εἰς τὸν πατέρα μου μίαν μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε τὴν χάριν νὰ πάρῃ ὁ πλοίαρχος ἐνὸς πορτογαλλικοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον ἐπήγαιεν εἰς τὴν Εὐρώπην· εἰς τέσσαρας σελίδας τῷ εἶπα τί εἶχε κάμει ἡ θεία Πρόνσια δι' ἐμέ. Καὶ διὰ νὰ τοῦ βεβαιώσω ὅσα τῷ διηγοῦμην, ἔβαλα μέσα εἰς τὸ γράμμα μου πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ δανείσῃ ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας ὅπως καὶ ὅλα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα μοῦ ἀναγκαιοῦσαν διὰ τὸ ταξεῖδι.

Τὸ κακὸν ὅμως ἦτο ὅτι ἠναγκάσθην νὰ μείνω σκράντα ἡμέρας εἰς τὰς Ἀσόρας νήσους, περιωρισμένος, παίρνων τὰς τροφὰς μὲ κοντάρια, ὡς νὰ ἦμην μολισμένος.

Ἐλαβα ἐκεῖ μίαν ἐπιστολήν τῆς οἰκογενείας μου. Τί ἐπιστολή! ἡ χαρὰ ἐξεχειλίσε. Ἦσαν τόσοι εὐτυχεῖς ὅτι ἐμάνθαναν πὺς ζῶ ἀκόμη! Δὲν ἦσαν δὲ καὶ διόλου δυσηρεστημένοι διότι ἔμαθαν ὅτι ἦμην πλούσιος. Ἐνα μόνον πράγμα μὲ ἐλύπησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε κάμει πόλεμον, ὅτι οἱ Πρώσοι εἶχαν περάσει τὰ σύνορά μας καὶ ὅτι ὅλοι οἱ Γάλλοι ἐπροσκληθῆναι εἰς τὰ ὅπλα. Ὁ Γιάννης εἶχε καταταχθῆ ἐθελοντῆς, καὶ ἐγὼ ἦμην ἀνυπόμονος νὰ ὑπηρετήσω τὴν Πατρίδα!... Πῶς! ἔμενα ἐκεῖ χωρὶς νὰ κάμω τίποτε, ἐνῶ τὰ χέρια μου καὶ τὸ αἷμά μου εἰμποροῦσαν νὰ χρησιμεύουν εἰς τὴν Πατρίδα μου!

Αὐταὶ αἱ φρικταὶ σαράντα ἡμέραι ἐπέρχον τέλος πάντων τὴν 15 Αὐγούστου ἀνεχωρήσαμεν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τὴν 20 Αὐγούστου, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Χερβοῦργου.

Ἡ μητέρα μου, καὶ ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ Μαρία ὅπως καὶ ὁ Παῦλος μὲ ἐπερίμεναν εἰς τὸ Χερβοῦργον. Δὲν εἰμπορῶ νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν τῶν ὅταν μὲ εἶδαν· ἡ συνάντησις μας ἦτο περισσότερο συγκινητικὴ καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν ἀκόμη. Αἱ διατυπώσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμα εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ τὸ "Αστυ τοῦ Λονδίνου", τὸ ὁποῖον ἡ ἀμερικανικὴ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία ὁ "Ηλίου" ἐπρόσφερε πέντε ἑκατομμύρια διὰ νὰ τὸ ἐξαγοράσῃ, διήρκεσαν ἕνα μῆνα περίπου.

Ἐγὼ δὲν ἐπολυκαταλάβαινα ἀπὸ ὑποθέσεις, σὰς τὸ ἔχω εἰπεῖ, ἀλλ' ὁ νουνός μου Γούτης ἔδειξε τόσῃ δραστηριότητα ὥστε κατάρθωσε νὰ μοῦ πέσουν εἰς τὸ μερίδιόν μου δύο ἑκατομμύρια!!! Ἀφοῦ ἐτελείωσαν αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις, ἔτρεξα ν' ἐγκαλισθῶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μάμμην μου, τὴν καὶ μὲν τὴν μάμμην μου ἡ ὁποία εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶχε τὰς φροντίδας τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ θὰ ἐξεκουράζετο εἰς τὰ γηρατειὰ της. Ἀφοῦ ὅλοι πλέον ἦσαν εὐτυχεῖς, ἐσκέφθην νὰ ὑπάγω εἰς τὸ τάγμα μου, τὸ ὁποῖον ἐπήγαιεν εἰς τοὺς Παρισίους. Εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ μοῦ ἐπροξενούσεν εὐχαρίστησιν νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τοὺς Παρισίους, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ ἔθνους μου. Ἀλλὰ τότε οἱ Παριῖοι δὲν ἦσαν πλέον ἡ λαμπρὰ καὶ ἐξακουσμένη πόλις· ἦτο μίξ ἡρωικὴ πόλις, ἡ ὁποία ὑπερασπίζετο ἐναντίον τῆς πείνας, τοῦ κρύου καὶ τῶν Γερμανῶν καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἐχθροὺς ἐπηγαινάμεν ἡμεῖς νὰ τὴν γλυτώσωμεν.

Δὲν θὰ σὰς εἴπω ἐδῶ, εἰς τὸ ἀπλοῦν τοῦτο παιδικὸν διήγημα, τὰς λεπτομερείας τοῦ πολέμου τούτου. Ἀλλὰ θὰ σὰς εἴπω ὀλίγας λέξεις διὰ τὴν μάχην τοῦ Βουρζέ, ὅπου τὸ τάγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἦμην καὶ ἐγὼ ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν.

Τὸ Βουρζέ ἦτο μικρὸν χωρίον, πλησίον τῶν Παρισίων, τὸ ὁποῖον ἠθέλησαν νὰ καταλάβουν οἱ Πρώσοι. Οἱ Γάλλοι πεζοὶ στρατιῶται τρεῖς ἡμέρας πολεμήσαντες προσεπάθησαν νὰ τοὺς διώξουν ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ νικηθέντες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Πρώσων ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν ἀφοῦ ἐφονεύθησαν ἕως 2,000.

Δύο μῆνας κατόπιν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ πολὺ ψύχος τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυνεν ὀκτὼ βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικόν, ἀναχωρήσαμεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους διὰ νὰ ἐπιτεθῶμεν ἐναντίον τοῦ Βουρζέ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου μας.

Ἐνῶ ἐν φρούριον ὀπλισμένον μὲ πενήντα ἐννέα κανόνια ἐσφαιροβολουσε τὸ Βουρζέ, ἡμεῖς ἐπροχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ βορεινὸν μέρος, ἐνῶ ἐν ἄλλῳ ναυτικὸν τάγμα ἐπροχωροῦσεν ἀπὸ τὸ νότιον μέρος, καὶ οἱ ἐθέλονται ὠρμούσαν ἀπὸ τὰ πλάγια.

Ὡ, παιδί μου, τί μάχη ἦταν ἐκείνη! Μοῦ ἐνεθύμισε κάπως τὸν σίφωνα ὅπου μᾶς εἶχε πιάσει εἰς

τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Ἐπρεπε νὰ ἰδῇτε πὺς ἐκυριεύσαμε τὸ μέρος τοῦ χωρίου ποὺ ἦτο πρὸς ἡμᾶς ὅσον νὰ εἴπης δύο, καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀντίστασιν τῶν Πρώσων, οἱ ὅποιοι εἶχαν σωρευθῇ ὡς ἀνθρώπινος τοῖχος. Τί πεισματώδης μάχη ἦτο ἐκείνη! Εἰς τρεῖς ὥρας ἐγείναμεν κύριοι τοῦ χωρίου ἕως εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ναυτικὸν τάγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸς νότον, δὲν ἔδειξε τόσῃ γεναιότητα ὅσῃν τὸ ἰδικὸν μας, τὸ ὁποῖον τὸ ἀνέρεαν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸ βράδυ ἠναγκάσθημεν νὰ παραι-

ἐβγάλω τὴν στολὴν τοῦ λοχίου τοῦ ναυτικοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἦτο περιττὴ πλέον, διότι ἡ Γαλλία εἶχε συνθηκολογήσει.

Ἐσκόπευα ν' ἀναχωρήσω τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν διὰ τὴν Λαγκρόννην, διότι ἦμην ἀκόμη πολὺ ἀσθενὴς καὶ εἶχα ἀνάγκην τῶν περιποιήσεων τῆς οἰκογενείας μου. Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσω, τὴν 10 Φεβρουαρίου, ὁ ἀντιναύαρχος μᾶς διέταξε νὰ παραταχθῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναυστάθμου διὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡμεῖς λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ ὅπλοστάσιον, οἱ ἄλλοι

«ΖΗΤΩ Η ΠΑΤΡΙΣ!»

(188 σελ. 156)

τήσωμεν τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον μὲ τόσῃ γεναιότητα εἴχομεν κυριεύσει.

Τὴν στιγμὴν ὅπου ἀνεχωρούσαμεν, μολοντί ἦμην πληγωμένος ἀπὸ τὰς λόγχας τῶν ἐχθρῶν μας, ἐνῶ ἐτοιμαζόμην νὰ πυροβολήσω ἕνα ἱππεῖα μία σφαῖρα μ' ἐπλήρωσεν εἰς τὸ πλευρόν. Φίλοι μου, ὁ Ἀνοικτόκαρδος σας ἐξηπλώθη ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

ΙΖ'

Μὲ μετεκόμισαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἔγεινα καλὰ ἐξ αἰτίας τῆς δυνατῆς μου κράσεως. Ἀνεχώρησα ἀπὸ τοὺς Παρισίους εἰς τὸ Χερβοῦργον διὰ νὰ

ναῦται καὶ ἐγὼ, καθαρνδυμένοι, περιμένοντες τὸν ἀρχηγόν μας.

Τὸν βλέπω ἀκόμη τὸν γενναῖον ἐκείνον ἀντιναύαρχον, μὲ τὰς ἄσπρας του φαβορίτσας, μὲ τὴν ὠραίαν του στολὴν καὶ τὰ παράσημά του.

— Παιδιά μου, μᾶς εἶπε, ἐφάνητε ἀληθινὰ παιδιά τῆς Πατρίδος, τὴν ἐτιμήσατε μὲ τὴν γενναϊότητά σας· ἡ τόλμη, τὴν ὁποίαν ἐδείξατε εἰς τὸ Βουρζέ, θὰ γραφῇ εἰς τὴν ἐνδοξοτέραν σελίδα τῆς ἱστορίας μας. Δί-κοιον εἶνε ν' ἀνταμειφθῇτε.

Καὶ γλυκὰ χαμογελῶν ὁ ἀντιναύαρχος ἐπλησίωσε πρὸς ἡμᾶς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴν του, ὁ ὁποῖος ἐβαστοῦσεν ἐν σεντουκάκι· ἦμην ὁ πρῶτος

της σειράς μου προς τ' ἀριστερά, καὶ ἤλθε καὶ ἐστάθη ἐμπρός μου.

— Νικόλαε Φλαμπᾶ, ἡ 'Ανοικτόκαρδε, μοῦ εἶπε, ἡ Πατρίς σ' εὐχαριστεῖ!

Λέγων δὲ αὐτὴς τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι μὲ συνεκίνησαν ἕως εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ὁ ἀντιναύρχος ἐκάρφωσεν εἰς τὸν γαλάζιον χιτῶνά μου μίαν κόκκινην ταινίαν, τὴν ὁποίαν μόλις εἶδα, μὲ ἓνα σταυρὸν ὁ ὁποῖος ἔλαμψε μίαν στιγμὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς

μου καὶ ἔκαμε τὴν καρδίαν μου νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ἥτο ὁ σταυρὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς εὐτυχίας ὁ πλέον ἀτάραχος ἄνθρωπος τρέμει ὡς παιδίον.

Ἐσήκωσα ὑψηλὰ τὸν μάλλινόν μου σκοῦφον, καὶ μὲ φωνὴν συγκινημένην, καὶ μάτια γεμάτα δάκρυα ἐφώνησα:

— Ζήτω ἡ Πατρίς!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς ΛΑΡΙΑΝΑΣ ΠΙΑΤΕΡ)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΡΙ ΦΟΡΩΝ

Ἀγαπητέ μου Λεωνίδα,

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ εὐχαριστήθην μεγάλως. Σοῦ ἀπαντῶ, βλέπεις, αὐθιμέρον, ἀλλὰ σήμερον δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τὰ συνειθισμένα μας περὶ τῶν σχολείων καὶ τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ κάτι ἄλλο τὸν γνωρίζεις, τὸν κύρ Μιχάλη τὸν γείτονά μας, ὁ ὁποῖος ἔρχεται συχνὰ εἰς τὸ σπητί μας. Ὁμιλοῦν μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε, ἀλλὰ μόνον ἀκούω. Χθὲς ἔλεγε μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐφάνησαν παράξενα δι' αὐτὸ θὰ σοῦ τὰ γράψω.

— Ἀ! πολλοὶ φόροι, πολλοὶ φόροι! εἶπε. Τί! ἐγὼ ὁ Μιχάλης, ὁ υἱὸς τοῦ Θωμᾶ τοῦ ἀγωνιστοῦ, νὰ πληρώνω φόρον διὰ τὸ σπητί μου, φόρον ἐπιτηδεύματος διὰ τὴν δουλειά μου, φόρον ἀπ' ἐδῶ, φόρον ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ μόνον αὐτοὶ εἶνε; Γιὰ τὸ φόρεμα ποὺ φορῶ, διὰ τὸ κερί ποὺ καίω, γιὰ τὴν ζάχαρην, γιὰ ὅλα πληρώνω γιὰ τὰ τελωνειακὰ ἂν πληρώνουν οἱ ἔμποροι, ἀπὸ τὴν ἰδική μας τὴν ῥάχην βγαίνουν πληρώνω γιὰ νὰ τρώω, πληρώνω γιὰ νὰ πίνω, πληρώνω γιὰ νὰ ἔχω φῶς, πληρώνω γιὰ νὰ κατοικῶ.

Ὁ κύρ Μιχάλης εἶχε θυμώσει, ἐκτυποῦσε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Νὰ τώρα κάνω ἓνα σιγάρο· ἔβαλαν καὶ εἰς τὸν καπνὸν φόρο, καὶ τὸν ἀγοράζουμε τρεῖς φορὰς ἀκριβώτερον ἀπὸ πρῶτα. Ἀ! νὰ σᾶς πῶ, βρεῖθῃκα! γι' αὐτὸ ἔχυσαν οἱ γονεῖς μας τὸ αἷμα των γιὰ νὰ γίνωμε βασιλεῖο καὶ νὰ πληρώωμε τόσους φόρους;

Ὁ πατέρας μου, τὸν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύρ Μιχάλη, καὶ ἐπειδὴ ἦτο εἰς τὸ σπητί μας, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι δὲν ἦτο σωστὴ ἡ γνώμη του. Ἀλλ' ὁ θεὸς μου Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤκουσε ὅσα εἶπεν ὁ κύρ Μιχάλης, τοῦ εἶπε:

— Κύρ Μιχάλη, ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀνάγκη νὰ παρασκευασθῇ διὰ νὰ εἶνε ἐτοίμη ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἀδελφούς μας. Χρειάζεται στρατιώτας, ἄλλογα, κανόνια, πλοῖα. Αὐτὰ στοιχίζουν ἀκριβά. Διὰ νὰ μὴ φοβώμεθα ἀπὸ τοὺς κακούργους, μᾶς χρειάζονται δικασταί, χωροφύλακες, ἔπειτα μᾶς

χρειάζονται δρόμοι ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην, διὰ νὰ εἶνε εὐκόλος ἡ συγκοινωνία. Μᾶς χρειάζονται σχολεῖν, σχολεῖν πολλά, διὰ νὰ μάθουν ὅλοι οἱ Ἑλλήνες γράμματα. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ δίνουμε ἡ κυβέρνησις τὰ πληρώνει ὅλα αὐτά. Νά, ἐγὼ ἔχω τὸ σπητί μου ἀσφαλισμένον εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν, πληρώνω κάμποσαις δραχμῇς δι' ἀσφάλιστρα τὸν χρόνον καὶ δὲν φοβοῦμαι μὴν κατὰ ἀπὸ φωτιά. Τὸ ἴδιον εἶνε καὶ μὲ τοὺς φόρους. Οἱ φόροι ποὺ πληρόνομεν εἶνε ὡς ἀσφάλιστρα εἰς τὸ ἔθνος, διὰ νὰ ζῶμεν χωρὶς φόβον, χωρὶς κίνδυνον καὶ νὰ κάμνωμεν ἥσυχα ταῖς δουλειᾶς μας.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ κύρ Μιχάλης, ὁ ὁποῖος ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουε μὲ προσοχήν. Καλὰ. Μὰ ὅταν ἔβλεπες τὸ σπητί σου εἰς τὴν ἀσφάλειαν, ἔδωκες ὅσα ἠθελαν ἐκεῖνοι χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσουν;

— Ὁχι ἐσυμφωνήσαμεν εἶπεν ὁ θεὸς μου.

— Βλέπεις; εἶπεν ὁ κύρ Μιχάλης, κτευχαριστημένος, σὺ ἐσυμφώνησες· ἀλλὰ ἡμεῖς ἐσυμφωνήσαμε διὰ τὰς φόρους, μᾶς ἐρώτησαν ἂν θέλωμεν ἢ δὲν θέλωμεν νὰ πληρώσωμεν τόσο; Κατάλαβες τώρα πῶς δὲν εἶνε τὸ ἴδιο οἱ φόροι μὲ τὴν ἀσφάλειαν;

— Καὶ ὅμως εἶνε τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο· καὶ σὺ ἐρωτήσας μὲ τὴν κυβέρνησιν τοὺς φόρους, καὶ σένα σ' ἐρώτησαν!

— Μ' ἐρώτησαν ἐμένα; τί λές, ἀδελφέ, μίλα καλὰ.

— Σὲ παρακαλῶ, εἰπέ μου, ποῖοι ψηφίζουν τὸν προϋπολογισμόν, δηλαδὴ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἰσπράξῃ καὶ νὰ ἐξοδεύσῃ ἡ Ἑλλάς; Οἱ βουλευταί. Ἀλλὰ τοὺς βουλευτὰς ποῖος τοὺς ἐκλέγει; Σὺ κ' ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος. Ἐχεις καὶ σὺ εἰς τὴν Βουλὴν δύο τρεῖς βουλευτὰς τοὺς ὁποῖους ἐξελέξες καὶ οἱ ὁποῖοι σὲ ἀντιπροσωπεύουν καὶ συζητοῦν δι' ὅσα ἐξοδεύει τὸ Κράτος. Αὐτοὶ προσέχουν τί γίνονται τὰ χρήματα τοῦ ἔθνους, καὶ ἐν ἀνάγκῃ κάμνουν παρατηρήσεις εἰς τὴν κυβέρνησιν· καὶ ἀφοῦ ἐξοδεύθουν τὰ χρήματα, ἔχομεν τὸ Ἐλεγκτικὸν Συ-

νέδριον τὸ ὁποῖον ἐξελέγχει τοὺς λογαριασμούς, ἂν πραγματικῶς ἐξοδεύθησαν τόσα χρήματα.

Ὁ κύρ Μιχάλης, ὁ ὁποῖος εἶνε κἄπως πεισματάρης, ἔπινε τὸ σιγάρο του χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, διότι δὲν ἠθελε νὰ φανῇ ὅτι τὸν ἐνίκησεν εἰς τὴν συζήτησιν ὁ θεὸς μου, ὁ ὁποῖος ἦτο νεώτερος ἀπ' αὐτόν.

Ἐγὼ δέ, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχα ἀκούσει ὅλα, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου.

— Ὁ θεὸς μου ἔχει δίκαιον· αὐτὰ ὅλα μᾶς τὰ

διδάσκουν τώρα εἰς τὸ σχολεῖον· καθὼς φαίνεται, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κύρ Μιχάλη αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ ἐμάνθαναν εἰς τὰ παιδιὰ. Δὲν ἔκαμναν διόλου καλὰ. Καὶ σὺ αὐτῆς τῆς γνώμης δὲν εἶσαι;

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Ἀλκιβιάδης Γρηγοράς

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

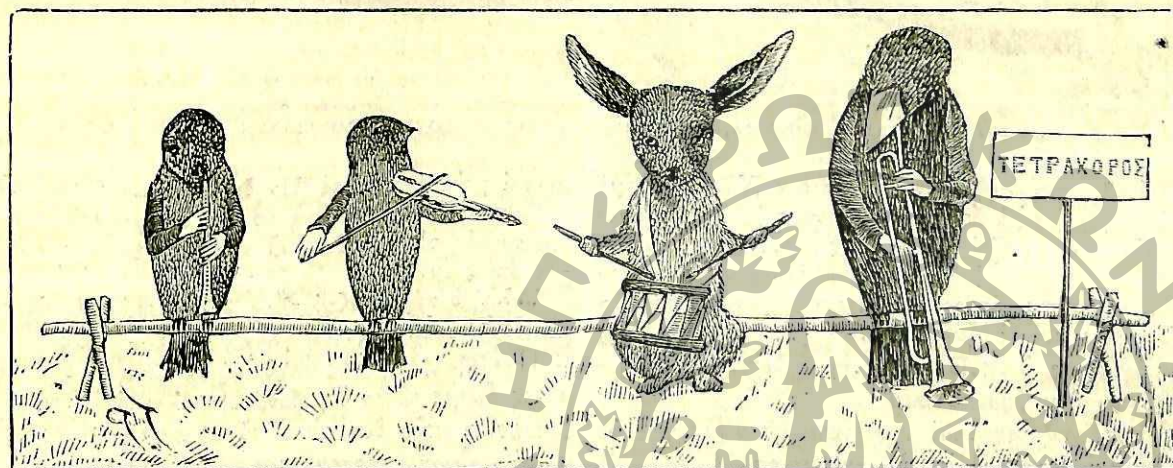
Ἦτο μίαν φορὰν μία κυρὰ Χελιδόνα ἡ ὁποία εἶχε πολλὰς ὥραιας θυγατέρας.

Μίαν ἡμέραν, ὅπου αἱ Χελιδόνες ἐφάνησαν φρόνιμαι, ἡ μητέρα των ταῖς εἶπε:

— Διὰ νὰ σᾶς ἀνταμείψω, θὰ δώσω χορὸν εἰς ὅλα τὰ πουλιὰ τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν. Ἡ κυρὰ Χελιδόνα· να κατοικοῦσεν εἰς μίαν εὐμορφὴν φωλεάν, κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ μικροῦ σπητιοῦ τοῦ δασοφύλακος· ἐπει-

σικούς καὶ νὰ ἔλθουν αὐριοι εἰς τὸ σπητί της διὰ νὰ πιξοῦν καὶ χορεύσουν αἱ θυγατέρες της. Ὁ κύριος Σπίνος τῆς ὑποσχέθη νὰ καταρτίσῃ μίαν ὀρχήστραν ὅπως πρέπει καὶ ἡ κυρὰ Χελιδόνα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν της διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ὀλίγον.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Χελιδόνης εἶχε προσκαλέσει τοὺς χορευτάς. Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὅλοι ἐκοιμήθησαν ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ συνειθισμένον διὰ νὰ

«ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΛΟΥ ΕΦΑΙΝΕΤΟ Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ»

δὴ ἡ αἵθουσά της δὲν ἦτο μεγάλη ἐξέλεξεν ἓν δένδρον, μὲ καταπράσινα φύλλα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ χορεύσουν ἐκεῖ.

Ἐπειτα ὑπῆγε καὶ παρήγγειλε τὸ δεῖπνον εἰς ἓνα ξενοδόχον, τὸν κύριον Κούνελον, ὁ ὁποῖος ἦτο μοναδικὸς εἰς τὸ νὰ ἐκλέγῃ τὰ ὠραῖα φαγητά.

Ὁ κύριος Κούνελος κατοικοῦσεν κάτω ἀπὸ μίαν βελανιδιά, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἐκάθητο ὁ κύριος Σπίνος, ὁ ὁποῖος ἐπικίε κλαρινέτο ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἡ κυρὰ Χελιδόνα ἐπέταξεν ἕως εἰς τὴν καταικίαν του καὶ τὸν παρκαλέσε νὰ εὐρὴ μερικὸς μου-

μένουν ἐξυπνοὶ τὴν ἀκόλουθον νύκτα· διότι τὰ πουλιὰ σπανίως διασκεδάζουν τὴν νύκτα, κοιμοῦνται ἐνωρίς καὶ διασκεδάζουν περισσότερον μὲ τὸν ἥλιον παρὰ μὲ τὰ ἄστρα· κατ' ἐξάρεσιν ὁ κύριος Χελιδόνης καὶ ἡ κυρὰ Χελιδόνα ἐδίδον νύκτα ἐκείνην τὸν χορὸν.

Τὴν ἐπαύριον, αἱ Χελιδόνες ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήαν των ἐπέταξαν ἕως εἰς τὸ δένδρον. Τίποτε ἐκτακτὸν δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὸ βράδυ.

Ἀλλὰ ὅταν ἐνύκτωσε τί εὐμορφὴ ὅπου ἦτο!

Ὁ κύριος Κούνελος εἶχε φροντίσει δι' ὅλα.

Παρήγγειλε καὶ ἦλθαν αἱ πυγολαμπίδες τῶν βάλτων καὶ τὰς διέταξε νὰ τοποθετηθοῦν ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, διὰ νὰ φωτίζουν. Εἰς τὸ βάθος ἐπὶ ἐνὸς μεγάλου κλάδου ἐφαίνετο ἡ ὀρχήστρα· ὁ κ. Σπίνος μὲ τὸν ὀξύαυλόν του, ἡ Ἀηδὼν πρῶτον βιολὶ τοῦ δάσους, ὁ κύριος Κόραξ ὁ σαλπικτής καὶ ὁ Κούνελος, ὁ ὁποῖος ἐπαίξε τὸ τύμπανον.

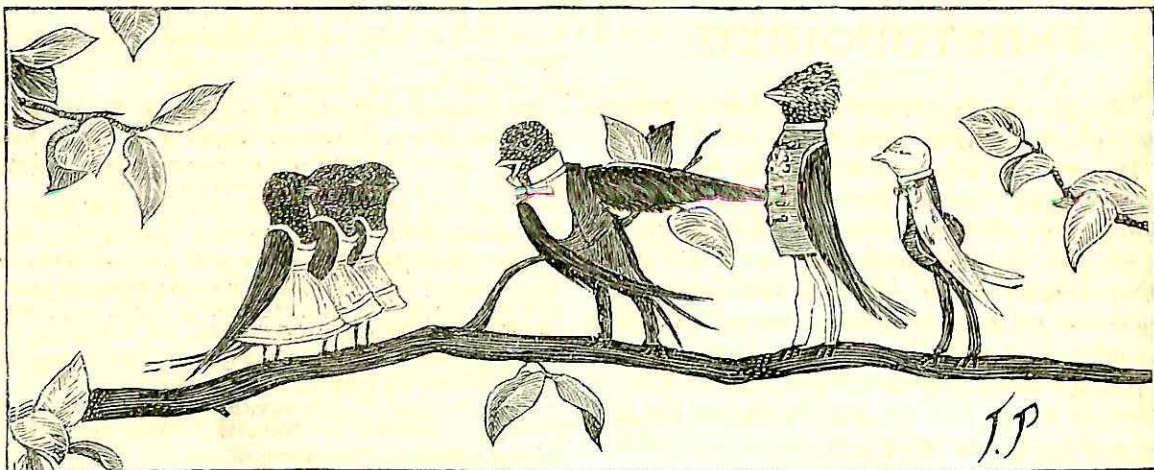
Ἐπερίμεναν τοὺς χορευτὰς διὰ νὰ ἀρχίσωσι τὸν τετραχόρον.

καὶ πολλοὺς στροβίλους (βάλς) κατέβησαν νὰ δειπνήσουν εἰς τὴν ὄχθην ἐνὸς ποταμίου.

Τί δεῖπνον ἦτο ἐκεῖνο! καὶ τί ὠρχία φαγητά! τί μυῖγαις καλομαγειρευμέναις καὶ κουνούπια τηγανισμένα καὶ σπόροι καὶ ὀπωρικά γλυκὰ ὥσάν ζάχαρι!

Ὡς φλυτζάνι ἐμεταχειρίζοντο λεπτοκάρυα κομμένα εἰς δύο, τῶν ὑποίων τὸ μέσα τὸ ἔφαγεν ὁ Κούνελος· βαλάνιδια ἐχρησίμευον ὡς ποτήρια· ἡ τράπεζα ἦτο καταστολισμένη, καὶ παντοῦ ἦσαν σκορπισμένα φύλλα τριανταφύλλων.

Τοιοῦτος χορὸς δὲν δίδεται βέβαια συχνὰ καὶ αἱ

«Ο Κ^ς ΧΕΛΙΔΟΝΗΣ ΜΕ ΜΑΥΡΟΝ ΦΟΡΕΜΑ, ΜΕ ΑΣΠΡΟΝ ΓΕΛΕΚΟΝ ΤΟΥΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΝ ΕΙΣ ΤΑΙΣ ΚΟΡΑΙΣ ΤΟΥ»

Οἱ χορευταὶ ἦλθαν ἐνωρὶς καὶ ὁ κ. Χελιδόνης, μὲ μαῦρον φόρεμα μὲ ἄσπρον γελέκον, τοὺς παρουσάσεν εἰς τὴν γυναικὰ του καὶ εἰς ταῖς κόραις του: τὸν κύριον Σπουργίτην, ἀξιωματικὸν τοῦ ἱππικοῦ, τὸν κύριον Φλωρὸν ὅστις ἐφοροῦσε κίτρινα γάντια. Εἰς τὸν χορὸν εἶνε καὶ οἱ ἐξάδελφοι τῶν χελιδόνων καὶ ἕνας Καλόγιαννος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν νομίσουν ἄγγλον ἀξιωματικόν.

Ὁ χορὸς ἤρχισε! Αἱ χορεύτριαι ἦσαν ἑλαφραὶ ὡς πετρεὰ καὶ οἱ χορευταὶ πολλὴ περιποιητικοί.

Κατόπιν ἀπὸ πολλοὺς τετραχόρους (καδρίλλιας)

μικραὶ χελιδόνες ποτὲ δὲν διεσκέδασαν τόσον πολὺ.

Ὅταν ἐξημέρωσε, τὰ πουλιὰ ἀπεχωρίσθησαν, τὸ ὁποῖον δὲν τὰ ἐμπόδισε νὰ πετάξουν ὅλην τὴν ἡμέραν ὅπως συνήθως.

Ἄλλ' ὁ κύριος Κούνελος, ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀπεκοιμήθη γλυκὰ πολλὰς ὥρας.

Πρέπει, χάριν τῆς ἀληθείας νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸς μόνος ἔκαμε τόσον θόρυβον, ὅσον ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί· ἐκτυποῦσε πολλὰ δυνατὰ τὸ τύμπανον καὶ τὰ ποδαράκια τῶν εἶχαν κατακουρασθῇ.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μανωλάκης πρῶτ' πρῶτ', μὲ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου, ξεκίνησε γιὰ τὸ κυνήγι· ἀλλ' ὡς ξεχασμένος ὅπου εἶνε εἰς ὅλα του, ἐλησμόνησε νὰ πάρῃ μαζί του πυρίτιδα.

Ἀΐφνης ἕνας λαγὸς ξεπετιέται· ἀπ' ἐμπρός του, ἕνας λαγὸς καλοθρεμμένος. Μὲ ὅλην του τὴν γρηγοράδα ὁ Μανωλάκης ὑψώνει τὸν λυκὸν τοῦ ὄπλου καὶ σημαδεύει.

— Μὰ τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀφρημένε, τοῦ λέγει ὁ σύντροφός του, τὸ ὄπλον σου δὲν εἶνε γεμάτο.

— Σιώπα, ἀνόητε, ἀποκρίνεται ὁ Μανωλάκης: καὶ ποῦ τὸ ξέρεῖ ὁ λαγὸς πὼς δὲν εἶνε γεμάτο;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

Ἐνώπιον τοῦ Παυλάκη διηγούνται: ὅτι ὁ κόραξ ζῇ διακόσια ἔτη.

Καὶ ὁ Παυλάκης στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα του:

— Μητερίτσα μου, λέγει, νὰ μοῦ ἀγοράσῃς, σὲ παρακαλῶ, ἕνα κόρακα γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ζῇ τόσα χρόνια.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἐλευθερίας Πετρίδου.

Εἰς χωρὶκὸς πρώτην φορὰν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, πησιάζει ἐν ἐκ τῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα ἐπαίχον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως.

— Τί εἶνε αὐτό; ἐρωτᾷ δεικνύων τὸ μέγα ὥρολόγιον τῆς ἐκκλησίας;

— Αὐτὸ τί εἶνε; ἀπαντᾷ τὸ παιδίον· δὲν τὸ βλέπεις; εἶνε μῦλος!

Ὁ χωρὶκός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστρεφεῖτο νοημοσύνης, καὶ ὁ ὁποῖος ἐνόησεν ὅτι ἐνεπαίχθη, ἀπεκρίθη:

— Ἀ! τώρα λοιπὸν ἐκατάλαβα γιατί εἶνε τόσα γαϊδούρια ἐδῶ τριγύρω μάζωμένα!

Τίς ἐκ τῶν δύο ἔπρεσαν εἰς τὴν παγίδα;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κωδονοκρούστου.

Ἡ τετραετής Ἑλένη προσπαθεῖ νὰ ἡσυχάσῃ τὸν μικρὸν, τριῶν μηνῶν μόλις ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος κλαίει ἀκατάπαυστα.

— Δὲν μοῦ λές, μαμά, ποῖος μᾶς τὸν ἔφερε τὸν δρακούλην; ἐρωτᾷ.

— Ὁ Θεός, παιδί μου, μᾶς τὸν ἔστειλε, διὰ νὰ παίζῃς μαζί του.

— Ἀ! νὰ, καταλαβαίνω· ἔκλαιγε, φαίνεται, πολὺ κ' ἐκεῖ· πᾶνω, καὶ μᾶς τὸν ἔστειλε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σαλπιγκτοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὡς καὶ διὰ τοῦ προλαβόντος φυλλαδίου τοῦ Σεπτεμβρίου ἀνηγγελαμεν τὰ φυλλάδια τοῦ Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου τοῦ λήγοντος ἔτους 1884 θὰ ἐκδοθῶσιν ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου 1885· θὰ προτιμηθῇ ὅμως τούτων ἡ ἐκδοσις τοῦ πρώτου ἴσως δὲ καὶ τοῦ δευτέρου φυλλαδίου τοῦ Ἰανουαρίου 1885. Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι καὶ κατὰ τὸ ἔθδομον αὐτῆς ἔτος 1885 τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των ἀποστέλλοντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ἥτοι φρ. 5 οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀργ. φρ. 6 οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διότι ὡς πάντες βεβαίως οἱ συνδρομηταὶ μᾶς γνωρίζουσιν ἤδη θὰ ἐκδίδωται δις τοῦ μηνὸς ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἐπίσης γνωστοποιούμεν καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὅτι ὁ καθυστερούμενος τόμος τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τοῦ 1884 θὰ ἐκδοθῇ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1885, παρακαλοῦνται δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι καὶ κατὰ τὸ 1885 τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἐρωτᾷς ἀκόμη ἂν μ'εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου, Σπαρτιάτις Γοργῶ; Αἱ εὐτυχέστεραι στιγμαὶ τῆς ζωῆς μου εἶνε ὅταν κλείομαι καταμόναχῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ διαβάω τὰς ἐπιστολάς των μικρῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ περιτριγυρίζουν εὐθυμοί, ζωηροὶ καὶ ἀνυπόμονοι· ν' ἀκούσων τὴν ἀπάντησίν μου ὅσον περισσότεραι εἶνε αἱ ἐπιστολαί, τόσον περισσότερον διαρκεῖ ἡ εὐτυχία μου. Ἄς σφίξωμεν λοιπὸν τὰ χέρια μας καὶ ἄς εἰμεθα ἀχώριστοι φίλοι.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇς διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἀνοικτόκαρδου, Σπαρτιάτις Ἀργυλεωνίς· ἀφοῦ μόνος του μακρὴ διηγείται τὴν ἱστορίαν του ἔπρεπε νὰ μαντεύσῃς ὅτι εἶχε σωθῇ εἰδεμὴ πὼς θὰ μπορούσε νὰ μᾶς τὴν διηγηθῇ! Τί ἐτράβηξες ὅμως

ὁ καυμένος, ἔ; ἀλλὰ καὶ πὼς ἀντημοίφθη! καὶ χωριστὰ ἡ τόση ἀγάπη ποὺ τοῦ ἔχουν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μου. Ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε καλὸς κανεῖς!

Τὸ Σταθερὸν Νέφος θὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχέσιν του; ἀπεφάσισε, λέγει, νὰ καταγίνεται καὶ αὐτὸ εἰς τὰς λύσεις των Πνευματικῶν ἀσκήσεων. Εὖγε! πολὺ ὠραία ἡ ἀπόφασίς σου, φίλε μου· θὰ τὴν μιμηθῶν καὶ ἄλλοι.

Ὅλους τοὺς φίλους μου τοὺς ἀγαπῶ ἑξίσου, Ἄνθος των Λειμώνων· διακί νὰ ἔχῃς παράπονα; μήπως ἐδημοσίευσαι ἀλληλογραφίαν τὸν Αὐγούστον καὶ δὲν εἶπα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Λευκὴν Περιστεράν*, τὴν *Μικρὰν Δούκισσαν* καὶ τὴν *Εὐπλόκαμον Ἀθηναῖν*; Ἐλα τώρα, φίλη μου ὅλους τοὺς μικροὺς ἀδελφούς σου καὶ στεῖλ' ἐμοὶ ἄλλα αἰνίγματα, διότι τοὺς συλλαβογίφους ἐπὶ των λέξεων Ἀθῆναι καὶ Ἀντιγόνη τοὺς ἔχω δημοσιεύσει.

Τὸ ψευδώνυμον *Ροδοδάκτυλος Ἥδρ* ἀνήκει εἰς ἄλλην φίλην μου, προσφιλεστάτην Ναταλία Δ. Ἄλλο ψευδώνυμον νὰ ἐκλέξῃς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἡ *Λύρα* τοῦ Ὀρφέως λυπεῖται ὅταν δὲν δημοσιεύω ἀλληλογραφίαν καὶ χαίρεται ὅταν δημοσιεύω· ἡ ἀλληλογραφία μου, βλέπετε, ὁμοιάζει μὲ τὸ τόξον τῆς λύρας τὸ ὁποῖον ἄλλοτε τὴν κάμνει νὰ βγάξῃ θλιβεροὺς ἤχους καὶ ἄλλοτε φαιδρούς. Σήμερον ἡ *Λύρα* τοῦ Ὀρφέως θὰ χαρῇ, καθὼς καὶ οἱ φίλοι τῆς Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, τοὺς ὁποῖους ἀσπάζεσθαι.

Ἐν καὶ μόνον βιβλίον εἰςέδωκα ποὺ νὰ ἔχῃ ὅλο μύθους μὲ στίχους, Ἑλληνικὴ *Σημαία*· ὀνομάζεται ΜΥΘΟΙ ὑπὸ Παναγιώτου Γ. Φέρμου καὶ περιέχει 32 μύθους κομψοτάτους, καὶ μὲ τὴν χάριν γραμμένους ὥστε ὁ καθένας εὐκολότατα μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποστηθίσῃ. Οἱ ΜΥΘΟΙ τοῦ κ. Φέρμου εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ ὀλίγα βιβλία ἐκ των ὁποίων δύνανται οἱ ἑλληνόπαιδες νὰ σχηματίσουν τὴν βιβλιοθήκην των. Τιμᾶται δρ. 1,50 καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου δρ. 3.

Βέβαια, *Μικρὰ Λησολαλία*, ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ὑπάγῃς δὲν σὲ λησμονῶ· θὰ σὲ ἐνθυμούμαι πάντοτε.

Ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε μαζεῦσει διὰ νὰ ἀγοράσῃ παιγνίδια ἡ Πηνελόπη Διογενίδου ἔστειλε δρ. 1,50 διὰ τὸ «Ταμεῖον ὑπὲρ των ἀπώρων μαθητῶν». Αὐτὸ εἶνε ἀληθινὴ θυσία καὶ ἀξίζει ἕνα μεγάλον μεγάλον ἐπαῖνον.

Πολὺ λυποῦμαι διότι καὶ σήμερον δὲν ἔχω θέσιν νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλους ὅσοι μοῦ ἔγραψαν. Νὰ μὴ νομίσῃτε ὅτι σὰς λησμονῶ, μικροὶ μου φίλοι· ἔγωγ τὰς ἐπιστολάς σας ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς τὸ ἄλλο φύλλον. Νὰ μὴ νομίσῃτε λοιπὸν ὅτι σὰς λησμονῶ ὅσοι δὲν ἔχετε σήμερον ἀπάντησίν μου. Σὰς ἀγαπῶ ὅλους.

ΤΑΜΕΙΟΝ ὙΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1884 ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

Αἱ μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου 1884 κατατεθεῖσαι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» συνεισφοραὶ συμ-
ποσούνται κατὰ τὸ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου δημοσιευθέντι ἑκτῷ
δελτίῳ εἰς..... Φρ.

Κατέθεσαν δὲ προσέτι κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον αἱ δεσποινίδες:

Πηνελόπη Ἀγ. Διογενίδου, Ναυπλίου..... φρ. 1,50

Μαρία Σοῦλίδου, Κωνσταντινουπόλεως..... » 1 — 2 50

Σύνολον συνεισφορῶν κατὰ τὸ ἔτος 1884..... φρ. 75 50

Ἀπέναντι τοῦ ποσοῦ τούτου ἐστάλησαν 37 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1883
πρὸς τοὺς ἐξῆς:

α' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον πρὸς διὰδοσιν τῶν Ἑλ-
ληνικῶν Γραμμάτων, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς ἀπόρους ἐπιμελεῖς μαθη-
τάς ἐν Μακεδονίᾳ..... Τόμοι 15

β' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσόν,
ὅπως διανεμηθῶσι μεταξὺ τῶν ἐπιμελεστέρων μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπό-
ρων Παίδων..... » 10

γ' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τῶν Μικρασιανῶν, ὅπως
διανεμηθῶσιν εἰς ἀπόρους ἐπιμελεῖς μαθητάς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ..... » 12

Ἐν ὅλῳ ἐστάλησαν..... τόμοι 37

πρὸς φρ. 2,50 καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκπτώσεως 20% πρὸς φρ. 2 ἕκαστος τόμος φρ. 74 —

Ὑπόλοιπον μεταφερόμενον εἰς τὸ «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν» τοῦ 1885 φρ. 1 50

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

150. Ἑλληνοσύμφωνον. ἡ—ἀ·ο·ἀ·ῆ—ο·ἔ—ᾠ·α
—ε·ι·—δ·—ε—ῆ·—δ·α·ι·—δ·ι·—εῖ·ε—εὐ·ῆ·δ·—ι·δ·ι·—
ᾷ—ἀ·ο·ἀ·ῆ—ᾠ·α·α·—δ·—δ·οῖω·—ε·—εῖ·ε·—ᾷ·α·ῆ·ν,
—ᾠ·ο·α·—ᾷ—ω·ῆ·ῆ—δ·α·—οὐ·εῖ·ε—ᾷ·α·ᾠ·α·α·.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Σ. Πατρίδου.

151. Συλλαβόγραφος.

Πρόθεσις ἐστὶ τὸ πρῶτον, πρόθεσις τὸ δεύτερόν μου,
Πάλιν πρόθεσις τὸ τρίτον, πρόθεσις τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντος Ἐωσφόρου.

152. Λεξιγραφίος.

Ποταμὸς μεγάλος εἶμαι

Καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ κεῖμαι.

Ἄν ἐκ ρίζης τὴν οὐράν μου ἀποκόψῃς τὴν μεγάλην,
Μ' ἀπορίαν σου θὰ ἴδῃς νὰ ὑπάρχῃ οὐρὰ πάλιν.

Ἐστάλη ὑπὸ Διαβόλου τοῦ Κυπρίου.

153. Λεξιγραφίος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς εἶμαι ἡπειρος μεγάλη,
Εἰς ἣν ἔστειλαν ἐσχάτως ἀποικίαν τῶν οἱ Γάλλοι.

Ἄν ἡ κεφαλὴ μου παύσῃ εἰς τὸ σῶμά μου ν' ἀνήκῃ,
Ὅστις δὴποτε μὲ ἴδῃ νὰ καταλαμβάνει φρίκη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος.

154. Αἵνιγμα.

Μ' ἔχουν ἄνθρωποι καὶ ζῷα, δένδρα, λίθοι καὶ βουνὰ

Καὶ πᾶν ὃν ἐπὶ τοῦ κόσμου

Ἐκτὸς μόνον τοῦ πατρὸς μου

Ὁ ὁποῖος εἰς τὰ ὄντα ἀντικρύζων μὲ γεννᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ Κοῦ Παιναράκη.

155. Πρόβλημα. Ἐχομεν καὶ οἱ δύο ποσότητά τινα
μῆλων ἕκαστος. Ἐὰν σοὶ δώσω ἓν ἐκ τῶν ἰδικῶν μου, θὰ
ἔχῃς ὅσα καὶ ἐγώ· ἐὰν μοὶ δώσῃς ἓν ἐκ τῶν ἰδικῶν σου, θὰ
ἔχω διπλάσια ἀπὸ ἐσέ.—Πόσα μῆλα ἔχομεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωδωνοκρούστου.

156. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου-
μένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου.

1. Οὐράνιον σῶμα. 2. Σχήμα γεωμετρικόν. 3. Ὄνομα
θεᾶς. 4. Ἰδιότης τὴν ὅποian μόνον ὁ Θεὸς ἔχει. 5. Ὑπο-
διαίρεσις τοῦ χρόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπινθρος.

Διὰ τοὺς μαθητὰς τὴν γαλλικὴν.

157. Charade.

Mon premier est le contraire de dur,

A nos lits, quant à moi, j'aime assez qu'on l'applique
Pour mon second, c'est terme de musique

Mon tout de la douceur est un emblème pur.

«ΟΙ ΠΥΡΓΙΤΑΙ ΑΠΟ ΚΛΑΔΟΥ ΕΙΣ ΚΛΑΔΟΝ ΑΝΕΒΗΘΗΝ
ΠΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ» (Σελ. 164)

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

Α'

Ἡ Ἰουλίττα εἶνε κοράσιον ὀκτῶ ἐτῶν καὶ τόσον
δειλόν, μὰ δὲν εἰξεύρετε πόσον δειλόν, ὥστε δὲν
τολμᾷ νὰ ἀφήσῃ τὸ φόρεμα τῆς μαμᾶς τῆς, καὶ ὅταν
μένῃ μόνῃ τῆς εἰς δωμάτιον βγάξῃ κάτι φωνές!

ΕΤΟΣ ΣΤ'.

Ὅταν περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ καθρέπτην, γυρίζει
ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπὸν τῆς, διὰ νὰ
μὴ ἰδῇ μέσα. Καὶ ὅταν περιπατῇ εἰς τὸν ἡ-
λίον, δὲν γυρίζει νὰ ἰδῇ τὴν σκιάν τῆς ἀπὸ τὸν
φόβον τῆς. Ὅταν ὀμιλῇ, ὀμιλεῖ τόσον σιγά, ὥς
νὰ τὴν τρομάξῃ καὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς. Στέ-
κεται εἰς τὸ παράθυρον ὥρας πολλὰς καὶ βλέ-
πει τὰ σύννεφα, τὰ ὅποια τρέχουν εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν καὶ ἀλλάζουν κάθε στιγμὴν σχήματα

παράξενα· τὰ βλέπει αὐτὰ διότι εἶνε μακρὰν καὶ δὲν
τα φοβεῖται. Ἀλλὰ δὲν ἐρωτᾷτε ἂν τολμᾷ καθόλου
νὰ κυττάξῃ τὸν χονδρὸν μαῦρον γάτον, ὁ ὁποῖος
κάθηται σοβαρὲς σοβαρὲς πλησίον τῆς ἐστίας, ἢ νὰ
ὑψώσῃ τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοί-
χου, τὸ ὁποῖον ἔχει πρόσωπον ὀλοστροφύλλον, ἔχει
ἓνα κύκλον ἀπὸ μαύρας γραμμᾶς, καὶ εἰς τὸ μέσον
δύο μεγάλους δακτύλους, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν καὶ δει-
χνουν εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς τί
ὥρα εἶνε. Φόβος καὶ τρόμος τὴν πιάνει ὅταν το βλέ-
πῃ, τῆς φαίνεται ὅτι εἶνε ζωντανόν· ἐκείνο μάλιστα
τὸ ἀτελειώτον τικ τικ τικ τὰν τὴν κάμνει νὰ τρέμῃ.

Ἡ μικρὰ Ἰουλίττα σπανίως παίζει μετὰ τὰς μικρὰς
φίλκας τῆς, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Λεωνίδας, ἀγοράκι ὡς
δέκα ἐτῶν, παχουλόν, με κόκκινα μαλλιά καὶ κατα-
κόκκινα μάγουλα, ζωερὸν ζωερὸν καὶ ὀλίγον ἀτα-
κτον, τὴν περιπαίζει καὶ τὴν περιγελά διὰ τὸν ἀνὴρ-
την φόβον τῆς.

Ἡ μόνῃ φίλῃ τῆς Ἰουλίττας εἶνε ἡ κυρὰ Χρυσή,
ἡ γραῖα ὑπηρέτρια, ἡ ὅποια με μεγάλην δυσκολίαν
εἰμπορεῖ καὶ συλλαβίζει εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἰουλίττας,
καὶ δὲν εἰξεύρει νὰ γράφῃ περισσότερα γράμματα,
παρὰ ὅσα τῆς χρειάζονται διὰ νὰ γράφῃ τὸ χρυσὸν
ὄνομά τῆς.

*. Αἱ λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν-
ρόντων αὐτὰς συνδρομητῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον τοῦ Νοεμβρίου.

Αὐτὴ ἡ κυρὰ Χρυσὴ ἔχει ἓνα ἰδίωμα πολὺ παρὰ τὸν ὅποιον ἡμεῖς τώρα εὐρισκόμεθα, οὐδὲ θέλει νὰ εἰξεύρῃ ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος τόπος πούθεν ἄλλου. Καὶ ἂν τῆς εἰπῆς τίποτε περὶ τῆς Ἀμερικῆς ἢ περὶ τῆς Γερμανίας, νομίζει ὅτι τὴν περιγελάς καὶ σηκώνει τοὺς ὤμους τῆς καὶ μουρμουρίζει:

— Μὰ τί μού τα λέτε τώρα αὐτά; θαρρεῖτε πως τρώγω ἄχυρα; μ' ἐπήρατε γιὰ καμμιά κουτή;

Καὶ ὅμως ἔχει ἡ κυρὰ Χρυσὴ ἄλλον κόσμον ἰδικόν τῆς, τοῦ ὁποίου εἰξεύρει ὅλα τὰ κατατόπια, καὶ ὁ ὅποιος εἶνε γεμάτος ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀνοησίες. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς κυρὰ Χρυσῆς κατοικοῦν κάτι ἀλλόκοτα καὶ παράξενα ζῶα, ἄγρια καὶ φοβερά.

“Ὅλον τοῦτον τὸν χειμῶνα ἡ κυρὰ Χρυσὴ ἐφώναζε τὴν μικρὰν Ἰουλίαν εἰς τὸ μαγεῖρετον, καὶ ἐδιηγείτο εἰς αὐτὴν διαφόρους ἱστορίας διὰ τὸν παράξενον καὶ τρομακτικὸν κόσμον τῆς. Καὶ τὴν Ἰουλίαν τόσο πολὺς φόβος τὴν ἐκυρίευεν, ὥστε ὅταν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ ἐν δωματίον εἰς ἄλλο χωρὶς φῶς τὴν νύκτα, ἐνόμιζεν ὅτι χίλια χέρια παγωμένα καὶ κρύα κρύα τὴν ἔπιαναν εἰς ὅλον τῆς τὸ σῶμα καὶ ἤθελον νὰ τὴν σύρουν εἰς τὸν ἄγριον ἐκείνον κόσμον τῆς κυρὰ Χρυσῆς.

Ἡ οἰκία τῆς Ἰουλίας εἶνε εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, καὶ εἶνε οἰκία παλαιὰ μὲ μεγάλα δωματία, καὶ μὲ ὑπόγεια μεγάλα καὶ σκοτεινά. Ἐχει καὶ μίαν ἀποθήκην εἰς τὸ ἐπάνω ἐπάνω πάτωμα, ὑποκάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια, σκοτεινὴν μὲ μικρὸν καὶ στενὸν παράθυρον. Μίαν ἡμέραν τὴν ἐπῆρεν ἡ μήτηρ τῆς εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅπου ἤθελε νὰ ἀπλώσῃ σταφύλια ἐπάνω εἰς τὰ ἄχυρα ἢ νὰ τα κρεμάσῃ διὰ νὰ ξηρανθοῦν, καὶ νὰ γίνουν σταφίδες διὰ νὰ τας ἔχουν νὰ τας τρώγουν τὸν χειμῶνα.

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἡ μήτηρ ἐκρέμαζε τὰ σταφύλια, ἡ Ἰουλία ἐκύτταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν ἀποθήκην, ἡ ὁποία τῷ ὄντι ἦτο φόβος νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς. Μεγάλοι στῦλοι ξύλινοι κατὰμαυροί, καὶ κατασκευασμένοι ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ἐστήριζον τὴν στέγην, ἡ ὁποία ἦτο μυτερή εἰς τὴν κορυφήν, καὶ ἦτο σχηματισμένη ἀπὸ διάφορα ξύλα σταυρωτά. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλα ἐκρέμυντο ἀράχαι πικναὶ καὶ μεγάλοι, τόσο μεγάλοι, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦσαν ἀπλωμένα ἀσπρόρρουχα βρεγμένα διὰ νὰ στεγνώσουν. Δὲν πιστεύω νὰ ἔτυχε ποτε νὰ ἰδῇτε τόσο ἀράχας. “Ὅσον βαθύτερα ἐπῆγαινε τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλίας, τόσο σκοτεινότερα ἐφαίνοντο τὰ ξύλα, καὶ εἰς τὴν ἄκρην ἄκρην τῆς ἀποθήκης τῆς ἐφάνη ὅτι εἶδε κάτι μικρὰ πράγματα τόσο μεγάλα, σωριασμένα τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, καὶ τόσο ἐφοβήθη, ὥστε ἔτρεξε καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὴν ποδιάν τῆς μητρὸς τῆς.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Ἰουλία νομίζει ὅτι βλέπει ἐμπρὸς τῆς πάντοτε μαῦρα θηρία, ἄγρια καὶ τρομακτικά, τὰ ὁποῖα τὴν φοβερίζουν ὅτι θὰ τὴν φάγουν. Πιστεύει λοιπὸν ὅτι ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην κατοικοῦν τὰ ἀλλόκοτα καὶ τὰ παράξενα ἐκεῖνα ζῶα περὶ τῶν ὁποίων τῆς ἔλεγεν ἡ κυρὰ Χρυσὴ.

B'

Μίαν ἡμέραν οἱ γονεῖς τῆς Ἰουλίας εἶχον προσκαλέσῃ ἓνα συγγενὴ των νὰ φάγῃ τὸ μεσημέρι εἰς τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ λέγει ὁ πατὴρ εἰς τὴν Ἰουλίαν:

— Πάρε αὐτὸ τὸ κάνιστρο, καὶ πῆγαινε ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην νὰ το γεμίσης ὀλίγα σταφύλια νὰ ἰδοῦμε τί πρᾶγμα εἶνε.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας ἔγινε κατακίτρινον. Ὁ πατὴρ τῆς δὲν εἰμπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ ἡμεῖς τὴν εἰξεύρομεν πολὺ καλὰ· ἔ; τί λέτε; νὰ τὴν μαρτυρήσωμεν; Ἀς ἀφήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ εἰπῇ.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ὁ πατὴρ τῆς μὲ τὴν χονδρὴν φωνήν του.

Ἡ Ἰουλία ἤρchiσε νὰ κλαίῃ.

— Μὰ δὲν μου λές τί ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας τὴν γυναικά του.

— Δὲν το ἀφίνεις τὸ ἀνόητο; φοβᾶται νὰ πᾶγῃ μόνη τῆς εἰς τὴν ἀποθήκην.

— Φοβᾶται! Ἔτσι αἱ! Ἐπειδὴ λοιπὸν φοβᾶται, ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ νὰ πᾶγῃ τώρα ἀμέσως καὶ γρήγορα! Ἄ! ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἰουλία δὲν ἐκινεῖτο, ἀλλὰ εἶχε τὸ πρόσωπόν τῆς σκεπασμένον μὲ τὰ μικρά της τὰ χεράκια καὶ ἔκλαιεν, ὁ πατὴρ τῆς σηκώνεται εὐθύς, ἀρπάζει τὴν ῥάβδόν του καὶ κάμνει τάχα πῶς θὰ τὴν κτυπήσῃ. Τὸν βλέπει ἡ Ἰουλία καὶ ἀπὸ τὸν φόβόν τῆς μήπως τῆς φάγῃ, γίνεται ἀστραπή, καὶ μονομιᾶς εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Τὴν περιμένουν νὰ φέρῃ τὰ σταφύλια, ἀλλὰ ποῦ σταφύλια;

— Τί νὰ ἔγινεν ἡ Ἰουλία; εἶπεν ὁ πατὴρ γελῶν, μήπως τὴν ἔφαγεν ὁ Μπαμπούλας;

— Πῆγαινε νὰ ἰδῇς διατί ἄργεῖ, εἶπεν ἡ μήτηρ πρὸς τὸν Λεωνίδαν.

Ὁ Λεωνίδας ἦτο παιδίον ζωηρόν, ἀλλὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ἀνοησίαν νὰ φοβῇται ὀλίγον, ὅχι βέβαιον ὅσον ἡ Ἰουλία, ἀλλὰ ἀδιάφορον, φθάνει μόνον ὅτι ἐφοβῆτο. Τώρα λοιπὸν διὰ νὰ μὴ ἐντροπισθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν προσκεκλημένον συγγενὴ, ἐσηκώθη μὲ γενναϊότητα καὶ ἔτρεξε μὲ προθυμίαν. Ἀλλὰ, ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τῆς ἀποθήκης, ἐκεῖνός το εἰξεύρε πῶς ἐκτύπα ἡ καρδιά του! Τί νὰ κάμῃ ὁμῶς; ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε ἔπρεπε νὰ μὴ φανῇ

δειλός. Ἀνέβαινε λοιπὸν τὴν κλίμακα καὶ ἐφώναζε:

— Ἐλα, Μπαμπούλα, ἔλα νὰ με φᾶς, ἐγὼ δὲν σε φοβοῦμαι!

Ἀἱ, Λεωνίδα μου, δὲν τον φοβεῖσαι τὸν Μπαμπούλα, ἀλλὰ σὺ το ἔξεύρεις! Νὰ σε ἰδῶ τώρα ὅταν θὰ καταβῇς μὲ τὰ σταφύλια, τί χρῶμα θὰ ἔχῃ τὸ προσωπάκι σου! Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον κατέβη γρήγορα γρήγορα ὁ Λεωνίδας μὲ τὰ σταφύλια, κατὰκόκκινος καὶ λαχανιασμένος.

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ Ἰουλία;

Ἡ Ἰουλία εἶχε κρυφθῇ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, καὶ τὴν εἰρήκαν ἔπειτα ἀποκοιμισμένην. Καὶ διὰ νὰ τὴν μάθουν νὰ μὴ φοβῇται ἄλλοτε, τὴν ἄφησαν νησιτικὴν τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ τῆς ἔδωκαν μόνον ξηρὸν ψωμάκι καὶ ὀλίγον νερόν. Αἱ μικρὰ συμμάθητρά της ἔμαθαν τὸ πάθημά της, καὶ ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἔκαμνον τάχα πῶς δὲν τὴν βλέπουν καὶ ἔλεγον ἀναμεταξύ των:

— Καλὲ τί ἔγινεν ἡ Ἰουλία;... τὴν εἶδες; Ποῦ νὰ τὴν ἰδῶ! τὴν καίμένην τὴν ἔφαγεν ὁ Μπαμπούλας.

Φαντασθῆτε τὴν ἐντροπὴν τῆς μικρᾶς μας φίλης!

Γ'

Ἡ Ἰουλία καταλυπημένη, ἠρώτησε μίαν ἐσπέραν τὴν κυρὰ Χρυσὴν:

— Τὸν Μπαμπούλα, τὸν γνωρίζεις;

— Ἄν τον γνωρίζω λές, Ἰουλίτσα μου; Ἀμ' βέβαια τὸν γνωρίζω.

— Καὶ πῶς εἶνε;

— Ἐχει κάτι κέρατα σὰν ταῦρος, μὰ τί κέρατα; τόσο μεγάλα!

— Ἐπειτα;

— Ἐχει μία οὐρὰ μαύρη μαύρη!

— Ἐπειτα;

— Ὅλο του τὸ κορμὶ εἶνε σκεπασμένον ἀπὸ κάτι τρίχες μεγάλες, μιᾶς μαῦρες καὶ μιᾶς κόκκινες, Ἰουλίτσα μου!

— Ἐπειτα;

— Ἐχει κάτι μάτια, τρομάρα μου! κάτι μάτια τόσο, ὀλοστρόγγυλα, κάτασπρα καὶ γύρω γύρω κατὰκόκκινα σὰν τὴ φωτιά καὶ ἀνοιγοσφαλοῦνε ὀλοένα!

— Ἐπειτα;

— Πῶ πῶ, νὰ ἰδῇς τὸ στόμα του, ἓνα στόμα σὰν φοῦρνος, καὶ κάτι δόντια ἄσπρα ἄσπρα καὶ μεγάλα, καὶ ὀλοένα μασάει, μασάει, μασάει!

— Μὰ τον εἶδες λοιπὸν;

— Τὸν εἶδα, λές; Ἀμ' βέβαια, τὸν εἶδα, καὶ ῥώτημα θέλει;

— Καὶ δὲν σ' ἔφαγε;

Ἡ κυρὰ Χρυσὴ δὲν εἰξεύρε τί νὰ ἀποκριθῇ. Νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Μπαμπούλας τὴν ἔφαγε, θὰ ἔλεγε ψεύματα, ἄφ' οὗ ἦτο ζωντανή· νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν τὴν ἔφαγεν, ἀμ' τότε λοιπὸν τί ἀνάγκη νὰ τον φοβῇται κανεὶς τὸν Μπαμπούλα, ἄφ' οὗ δὲν τρώγει. Δὲν εἰξεύρε τί νὰ ἀποκριθῇ ἡ κυρὰ Χρυσὴ, καὶ εὐρέθη ἐμπερδευμένη.

— Ἐ, λοιπὸν, κυρὰ Χρυσὴ, δὲν σ' ἔφαγεν ὁ Μπαμπούλας; ἢ μὲν καὶ δὲν το θυμᾶσαι;

— Μὴ, Ἰουλία μου, μὴ παίζεις μ' αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ μὴ γελάς, γιατί δὲν κάμνει. Μὴ σου φαίνεται ὅμως παράξενο γιατί δὲν μ' ἔφαγεν ὁ Μπαμπούλας τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Μπαμπούλας δὲν θὰ εἶχεν ὄρεξιν, ἔτσι φαίνεται, εἰ δὲ μή...

— Ἐξεύρεις ἂν τρώγῃ καὶ παιδιὰ;

— Τί λές, παιδάκι μου; τρώει! Καὶ ἔφαγεν ὁ καταραμένος, ἔφαγε καὶ ἔφαγε, ἓνα σωρὸ παιδάκια, ἔσορμισμένος νᾶνε!..

Δ'

Μετ' ὀλίγους μῆνας ἦλθεν ὁ Ἀπρίλιος, καὶ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ ἡλιος ἔρριπτε τὰς χρυσὰς ἀκτίνάς του ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια τῆς οἰκίας, ἡ Ἰουλία ἔκαμε μίαν μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἀνακάλυψιν, καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀπ' ἐκεῖ κατῴρθωσε ὅχι μόνον νὰ ἰδῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν κύρ Μπαμπούλαν.

Κολλητὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἦτον ἱποστάσιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἄλλο ἐν πάτωμα, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς χορταποθήκη. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας ἀπεφάσισε νὰ προσθέσῃ ἄλλο ἐν πάτωμα, ὥστε ἡ ἀποθήκη ὅπου ἦσαν τὰ σταφύλια καὶ τὸ νέον αὐτὸ πάτωμα νὰ ἔχουν τὸ αὐτὸ ὕψος, καὶ νὰ συγκοινωνοῦν. Ἐφερε λοιπὸν ἐργάτας καὶ ἤρchiεν ἡ ἐργασία. Ἐκρήμνισαν κατὰ πρῶτον τὸν ἓνα τοῖχον τῆς ἀποθήκης, καὶ πρῶτην φορὰν τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο μέρος ἐφωτίσθη.

Ἡ μικρὰ Ἰουλία ἡ ὁποία τόσο πολὺ ἀγαπᾷ τὸν ἥλιον, τὸν θόρυβον καὶ τὰ χαλάσματα, μίαν στιγμὴν δὲν ἔλειπεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω μετὰ τῶν ἐργαλείων τῶν ἐργατῶν, τῆς λάσπης, τῶν χωμάτων, χωρὶς νὰ φοβῇται μὴ λερώσῃ τὰ ὑποδήματα καὶ τὸ φέρεμά της.

“Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΤΕΒΗ ΜΕ ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ”

Όταν οί εργάται έδωκαν τὸ πρῶτον κύπημα εἰς τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον τοῖχον, καὶ ἐκρημνίσθη ὀλίγον μέρος, καὶ ἐφάνη ἡ φωλεὰ τῶν ἀγρίων ζώων καὶ τοῦ Μπαμπούλα, καθὼς τῆς ἔλεγεν ἡ κυρὰ Χρυσή, ἦτο ἐκεῖ παροῦσα καὶ ἡ Ἰουλία, καὶ ἐκτύπα ἡ καρδιά τῆς.

Ἐκτύπα ἡ καρδιά τῆς, διότι ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ὀρμήσῃ ἔξαφνα ἀπ' ἐκεῖ ὁ Μπαμπούλας, καὶ ποῖος εἰξεύρει τί θὰ κάμῃ!

Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁμως τίποτε δὲν ἐξῆλθεν. Ἡ Ἰουλία λοιπὸν ἔλαβεν ὀλίγον θάρρος, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ κρημνισμένον μέρος τοῦ τοίχου, ἔχωσε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ, ἔλαβε περισσότερον θάρρος, καὶ εἰσῆλθε σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν ἀποθήκην, ἡ ὁποία τώρα δὲν ἦτο πλέον σκοτεινὴ ὅπως πρῶτα, προχωρεῖ σιγὰ σιγὰ, καὶ φθάνει εἰς τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης. Τὸ παράθυρον ἐκεῖνο ἔδλεπεν εἰς τὸν κῆπον. Ἐστάθη λοιπὸν ἐκεῖ ἡ Ἰουλία καὶ εἶδε πολλοὺς ἀγροὺς, μεγάλον κῆπον μὲ δένδρα ὑψηλὰ καὶ μὲ πολλὰ νερά. "Ολα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα δὲν ἐφαίνοντο πρῶτα ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα.

Ὁ καθαρὸς καὶ φαιδρὸς ἥλιος ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσση καὶ εἰς τοὺς γλωροὺς κλάδους τῶν δένδρων. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καὶ αὐτὸς καὶ τὰ νερά ἐφαίνοντο ὡς καθρέπτης. "Ανεμὸς ἔλαφρὸς ἔσειεν ἔλαφρὰ ἔλαφρὰ τοὺς κλάδους τῶν ὑψηλῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι ὀμιλοῦν μεταξὺ τῶν ὡς νὰ ἦσαν ζωντανά. Τὸ ἄρωμα τῶν διαφόρων ἀνθέων ἔφθανεν ἕως τὴν Ἰουλίαν καὶ τὸ κελᾶδῆμα τῶν διαφόρων πτηνῶν.

Ἐξαφνα τὴν Ἰουλίαν τὴν ἐπεσκέσθησαν αἱ χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι ἐκτιζον τὴν φωλεάν των εἰς τὴν ἄκραν τῆς στέγης. Μὲ μεγάλην τῆς εὐχαρίστησιν θὰ ἐπιανε τὰς φαιδράς ἐκεῖνας φίλας μὲ τὰς μεγάλας πτέρυγας καὶ τὸ κατάλευκον στήθος, ἀλλ' αὐταὶ ἐπέτῳν πλησίον τῆς τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν τὴν ἄφινον νὰ τὰς συλλάβῃ, παρὰ μόνον τὴν ἐχαιρέτιζον μὲ τὰς φαιδράς κραυγὰς των.

Τότε ἐκύτταξε πλησίον τῆς μήπως ἔχει τίποτε νὰ δώσῃ εἰς τὰς χελιδόνας καὶ νὰ τὰς εὐχαριστήσῃ. Εὗρηκε λοιπὸν μίαν θῆκην χαρτίνην μὲ διαφόρους σπόρους, καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὰς χελιδόνας ἀπὸ ὀλίγους ὀλίγους. Οἱ σπόροι ἔπεσαν κατὰ γῆς μὲσα εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἡ Ἰουλία εἶδε πολλοὺς πυργίτας, εἰ ὁποῖοι ἐπέταξαν μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἤρχισαν νὰ τοιμποῦν μὲ τὸ χονδρὸν ῥάμφος των τοὺς σπόρους, καὶ ἐκύτταζαν καλὰ καλὰ νὰ ἰδοῦν πόθεν ἔρχεται αὐτὸ τὸ ἐξαίρετον φαγητόν. "Όταν τὴν εἶδαν τὴν μικρὰν κυρίαν εἰς τὸ παράθυρον, ἐπέταξαν ἐπάνω εἰς τὴν μηλίαν ἡ ὁποία ἦτο ὑποκάτω τοῦ παραθύρου, καὶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἀνέβησαν ὅσον ἡδύναντο πλησίον τῆς Ἰουλίας, καὶ τὴν ἐκύτταζαν ὡς νὰ τῆς ἔλεγον, ἂν ἔχῃ νὰ τοὺς δώσῃ καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὅρε-

κτικὰ καὶ νόστιμα ἐκεῖνα πράγματα. Ἡ Ἰουλία τὸ ἐνόησε καὶ τοὺς ἔρριψε καὶ ἄλλους σπόρους, τοὺς ὁποῖους ἐμύρασαν ὡς καλοὶ φίλοι. Ἐνῶ ἔπαιζε μὲ τὰ πτηνά, ἀνέβησαν οἱ εργάται, καὶ ὅταν τοὺς εἶδε, τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι εἶχε μείνῃ τόσην ὥραν μόνῃ τῆς εἰς τὴν ἀποθήκην.

— Κύτταξε! εἶπε μὲσα τῆς, τόσην ὥραν εἶμαι ἐδῶ εἰς τὴν ἀποθήκην μόνῃ μου, καὶ δὲν ἐφοδῆθηκα! Τί καλὰ!

Ἀφίνει λοιπὸν τὸ παράθυρον, καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐξετάσῃ ὅλας τὰς γωνίας τῆς φοβερᾶς ἀποθήκης. Προχωρεῖ ἀκροποδητεῖ, δηλαδὴ μὲ τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν τῆς, προχωρεῖ ἐν βῆμα, προχωρεῖ ἄλλο ἐν βῆμα καὶ πλησιάζει εἰς τὸν μαῦρον ἐκεῖνον σωρόν, τὸν ὁποῖον, ὡς ἐθυμείσθῃ, εἶχεν ἰδῆ ἄλλοτε ὅταν ἐπῆγε μὲ τὴν μητέρα τῆς νὰ ἀπλώσουν τὰ σταφύλια, καὶ ἐφοδῆθη τόσο πολύ.

Ὁ σωρὸς ἐκεῖνος ἦτο πολὺ παράξενος, καὶ κατασκευασμένος ἀπὸ ἀράχνας δὲν ἦτο ὁμως καὶ τόσο φοβερός, ὅπως ἐφάνη εἰς τὴν Ἰουλίαν τὴν πρώτην φορὰν ὅταν τὸ εἶδε. Εἰξεύρετε δὲ τί ἦτο; Ἦτο συλλογὴ δερμάτων διαφόρων ἀγρίων ζώων, κέρατα ἐλάφων καὶ ταύρων, χαυλιόδοντες, δηλαδὴ μεγάλοι ἰδόντες ἀγριοχοίρου, καὶ πολλὰ ἄλλα παρόμοια πράγματα πολὺ περίεργα, τὰ ὁποῖα εἶχε συνάξῃ ὁ πατὴρ τῆς εἰς τὰς περιηγήσεις του.

Ἡ Ἰουλία τα βλέπει, καὶ προχωρεῖ μὲ πολλὴν προσφύλαξιν. Ἀφ' οὔ τὰ εἶδε καλὰ, ἔλαβε θάρρος καὶ ἀπλώνει τὴν χεῖρα, καὶ μὲ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου τα ἐγγίζει, ἔπειτα τραβᾷ μίαν τρίχα, πιάνει ἐν κέρατον, καὶ τέλος πάντων καὶ μὲ τὰ δύο τῆς τὰ χέρια τὰ ἀρπάζει, τὰ ἀνακατώνει, τὰ ρίπτει κάτω χωρὶς κανένα φόβον πλέον.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ περισσότερον τῆς ἤρεσαν κάτι μικρὰ δέρματα μὲ ὠραίας τρίχας πυκνὰς καὶ μαλακάς. Διεσκέδαζε λοιπὸν καὶ τα ἔβαζεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἐπειτα ἐζήτησε νὰ εὗρῃ πουθενὰ κανὲν ὑαλίον, διὰ νὰ το κάμῃ καθρέπτην, καὶ νὰ ἰδῇ πῶς τῆς πηγαίνουν τὰ γουναρικά. Καὶ τώρα ὅπου ἦτο κατασκευασμένη μὲ τὰ εὑμαρφα ἐκεῖνα γουναρικά καὶ ἐκαμάρωνε, εὐθαύμαζε καὶ αὐτὴ πῶς ἦτο ποτε δυνατόν νὰ φοδῆται τόσον κειρὸν τὰ ἀδλαβῇ ἐκεῖνα πράγματα.

Ε'

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶχαν εἰς τὴν τράπεζαν προσκεκλημένον ἓνα ἄλλον κύριον. Τὴν ὥραν λοιπὸν τῶν ὁπωρικῶν εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας μὲ τρόπον περιπαικτικόν:

— Τώρα ἡ Ἰουλίτσα θὰ πάγῃ νὰ μας φέρῃ, ὅπως καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, ἀπὸ τὰ ὠραία ἐκεῖνα μωσχοστάφυλα.

Ἡ μικρὰ Ἰουλία καθὼς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, ἔκρυπεν, ὅπως καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, τὸ προσωπάκι τῆς εἰς τὰ χέρια τῆς, καὶ ἔκαμε τάχα ὅτι κλαίει.

Ἀπεφάσισεν ὁμως νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὴν κλίμακx, ἔκλαιε δυνατὰ. Ἐπειτα ὁμως διὰ μιᾶς ἔγινε σιωπὴ καὶ δὲν ἤκουσαν τίποτε.

Τότε ὁ Λεωνίδας κόκκινος σὰν τὸν ἀστακόν, καὶ ζωηρὸς καὶ καμαρωμένος περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν, ἐσηκώθη καὶ ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὸ παλληκάρι. Ἀνέβη λοιπὸν τὴν κλίμακα καὶ ἐφώνασεν:

— Ἐλα, Μπαμπούλα, ἔλα! ὁ Λεωνίδας δὲν σε φοδᾷται!

Ἀλλ' ὅταν ὁμως ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην, ἔμπηξε μίαν φωνὴν καὶ ἔγινε μεγάλως κρότος ὡς νὰ ἔπεσε κανεὶς κατὰ γῆς.

Ἡ μήτηρ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ νὰ ἰδῇ τί τρέχει, ἀλλ' ὁ πατὴρ τὴν ἐκράτησε καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν βαριέσαι! Εἶνε τὸ κουτοκορίτσο.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην νὰ σου καὶ ἔρχεται ἡ Ἰουλία κατακόκκινη ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἔφερε τὰ σταφύλια.

Ἡ μήτηρ ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν:

— Καὶ ὁ ἀδελφός σου;

Ἡ Ἰουλία ἀπεκρίθη μὲ μασημένα λόγια:

— Δὲν εἰξεύρω.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκυττάχθησαν μὲ ἀπορίαν, καὶ λέγουν εἰς τὴν Ἰουλίαν.

— Πῶς! δὲν εἰξεύρεις; δὲν τον ἀπῆντησες ὅταν κατέβαινεν τὴν κλίμακα;

— Δὲν κατέβηκα ἐγὼ ἀπὸ τὴν κλίμακα.

— Ἀπὸ ποῦ λοιπόν, κυρία, κατέβης;

— Ἀ! ναι! εἶπεν ἡ Ἰουλία, καὶ ἐμειδίασε μὲ πονηρίαν.

Ὁ πατὴρ ἠσύχασε καὶ εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του:

— Πῆγαινε νὰ ἰδῇς πρῶτα ἐκεῖ ἐπάνω τί τρέχει, καὶ διατί τὸ παλιόπαιδο δὲν κατεβαίνει. Καὶ ἔπειτα βλέπομεν τί θέλει νὰ εἰπῇ αὐτὴ ἐδῶ ἡ μικρή.

ΣΤ'

Ἀλλὰ μόλις ἡ μήτηρ ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην, καὶ εὐθὺς ἠκούσθησαν φωναὶ δυναταί.

— Γυναῖκά μου! τί τρέχει; ἀνεφώνησεν ὁ πατὴρ, καὶ εὐθὺς ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀποθήκην.

Τί βλέπει; τὸν κῆρ Λεωνίδαν μακρὸν πλατὺν κατὰ γῆς καὶ ἀναίσθητον.

Τὸν ἔφεραν εἰς τὴν κλίνην του καὶ τοῦ ἔδρεξαν τὸ μέτωπον μὲ ὄξος.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Λεωνίδας συνῆλθεν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐκύτταξε τριγύρω φοβισμένος, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποδιώξῃ ἀπὸ ἐμπρός του κανὲν φοβερόν πρᾶγμα.

Ὁ πατὴρ τὸν ἠρώτησε.

— Ἐλα! ἔλα! τί ἀνοστιᾶς εἶνε αὐτές; Τί τρέχει!

— Μπαμπᾶ μου! ἐτραύλισεν ὁ Λεωνίδας, καὶ τὰ μάτια του ἦσαν ἄγρια καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν.

— ὦ, μπαμπᾶ μου...

— Τί εἶνε, Λεωνίδα μου;

— Ὁ Μπάμ... ὁ Μπάμ... ὁ Μπάμ... ποῦ...

— Βρέ, παιδάκι μου, τί εἶνε,

— Τὸν εἶδα...

— Ποῖον εἶδες;

— Τὸν διάβολον...

— Τὸν διάβολον εἶδες;

— Ναί, καὶ τὸν βλέπω ἀκόμη...

— Τὸ παιδί μας ἐτρελλάθη, γυναῖκά μου! δυστυχία μας!

Νὰ τὴν ἔρχεται ἀπὸ τὸ μαγειρεῖόν τῆς καὶ ἡ κυρὰ Χρυσή, ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ διαδόλου καὶ κταυροκοπεῖται.

— Ἀμ' ἐγὼ τὸ εἶξερα ὅτι μιὰ μέρα θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ ἔγινε σήμερα!

— Τί εἰξευρες; ἀνεφώνησεν ὁ πατὴρ, καὶ ἡ φωνὴ του ἠκούσθη ὡς βροντὴ δυνατὴ. Λέγε, τί εἰξευρες;

— Ἀμ' εἶξερα ἐγὼ ὅτι ἀπάνω 'ς τὴν ἀποθήκην ἦτανε κάτι πράγματα...

— Καὶ τί εἰν' αὐτὰ τὰ πράγματα; Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

— Νά, κάτι πράγματα τοῦ "Ὁξ" ἀπὸ δῶ.

— Μά, κυρὰ Χρυσή μου, εἶσαι μὲ τὸν νοῦν σου ἢ τρελλάθηκες καὶ σύ; Συμφορὰ μου! Ὅλοι ἐδῶ μέσα 'ς τὸ σπίτι ἐτρελλάθηκαν, συμφορὰ μου!

Ἐγύρισε ἔπειτα καὶ εἶδε τὴν Ἰουλίαν, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὴν γωνίαν καὶ ἔκλαιε μὲ τὰ σωστά τῆς.

— Τί κλαίεις αὐτοῦ, ἀνόητο κορίτσι;

— Ἀπὸ τὴν πολλὴν μου λύπην!

— Διὰ τί; ἀποκρίσθαι γρήγορα.

— Διότι...

— Διότι...

— Δὲν τολμῶ νὰ το εἰπῶ.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Η ΚΑΛΗ ΚΟΡΗ

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐκίτριναν καὶ πίπτουν μὲ ξηρὸν καὶ πένθιμον τριγμόν, ὁ βορρῆς στενάζει μελαγχολικῶς διὰ μέσου τῶν γυμνῶν κλώνων· ὅλη ἡ φύσις φαίνεται ὡς ν' ἀνατριχιάζει περιμένουσα τὸν χειμῶνα· αἱ χελιδόνες, πρὶν διαπεράσῃ τὰ πτερὰ τῶν ἡ φθινοπωρινῇ ὑγρασίᾳ, ἀναχωρῶν κοπάδια κοπάδια εἰς ζεστοὺς τόπους.

Πολλαὶ πηγαίνουν εἰς τὴν Αἴγυπτον· σταματοῦν ὀλίγον ἐπάνω εἰς τοὺς φοίνικας, ἢ περνοῦν τὸν Νεῖλον βλέπουσαι εἰς τὴν ὄχθην τὰς φελλάχας νὰ γεμίζουν τὰς μακρουλάς τῶν στάμνας, ἢ κάθονται ἐπὶ τῶν πυραμίδων ἢ ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς καὶ ἐνῶ μένουν ἐκπληκτοὶ διὰ τὸν πελώριον ὄγκον τῶν τὰς συγκρίνουν μὲ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Ἑρεχθεῖον, τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, τὰ ὅποια τόσας φορές τὸ καλοκαῖρι ἐθώπευσαν μὲ τὰ σπαθωτὰ πτερὰ τῶν καὶ ἔφαλαν μὲ τὸ γοργὸν καὶ δικαιοκρίτον κελάδημά τῶν· συχνὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὅποια ἔχει τόσον φιλόξενον ἥλιον καὶ τόσον γαλανὸν οὐρανόν, καὶ κάθε χελιδὼν διηγεῖται ποῦ ἔμεινεν, τί εἶπε, τί ἤκουσε. Αἱ χελιδόνες, ὅπως ὅλοι οἱ ταξιδιώται, ζοῦν μὲ ἀναμνήσεις.

— Ἐνθυμῆσθε τὰ ὅπλα τῶν ἀγωνιστῶν ποῦ εἶχαν εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Ἀγῶνος; ἠρώτησε μία χελιδὼν μερικὰς συντρόφους τῆς μὲ τὰς ὁποίας ἐσταμάτησε διαβατικῶς ἐπάνω εἰς μίαν στέγην.

— ὦ! ναί, ναί, τὰ εἶδαμεν, τὰ δοξασμένα ἐκεῖνα ὅπλα, τὰ ὅποια ἡλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα.

— Καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Δαυὶδ τὸ εἶδατε;

— Ποῦ παριστάνει μίαν κόρην ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Μπόταρην νὰ συλλαβίσῃ μὲ τὸ δάκτυλόν τῆς τὸ ὄνομά του; εἶπε λαμπρὸν ἔργον. Ἀλήθεια, εἶπατε ἄγαλμα καὶ ἐνθυμήθηκα· κάτω ἀπὸ τὴν φωλεάν μου ἦτο τὸ ἐργοστάσιον ἐνὸς γλύπτου· εἶχε κατασκευάσει τὸν Κανάρην εἰς τὴν πύρραν τοῦ πυρπολικοῦ του, μὲ τὸν δαυλὸν ἀναμμένον ἑτοιμὸν νὰ ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὴν τουρκικὴν ναυαρχίδα. Τὶ θαυμάσιον πρᾶγμα! αὐτὸς ὁ νέος ἔχει καὶ μέγαλο μέγα εἰς τὸ κεφάλι του· θὰ γείνη ἔξοχος.

— Ἀχ! καὶ νὰ βλέπατε καὶ τὴν ζωγραφίαν ποῦ ἔκαμεν ὁ ζωγράφος μου, εἶπε μία ἄλλη χελιδὼν μὲ ἐνθουσιασμόν, ἐζωγράφιζε μίαν τοποθεσίαν, καὶ κάθε ἡμέραν ἐπαρκαμόνευα νὰ ἰδῶ μὲ ποίαν μαγευτικὴν δύναμιν θὰ κάμῃ νὰ φυτρώσουν τὰ δένδρα κάτω ἀπὸ τὸν χρωστήρᾳ του, θὰ κάμῃ νὰ τρέχῃ τὸ ἀσημένιο ποταμάκι, ἀνάμεσα εἰς δύο καταπρασίλους λόφους· καὶ κάποτε ἐλησμονοῦσα ὅτι εἶναι ζωγραφισμένα καὶ μοῦ ἤρχετο νὰ χυθῶ ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, νὰ πετάξω καὶ νὰ χαϊδέψω μὲ τὴν οὐράν μου τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Τί καλλιτέχνημα!

— Ἐγὼ ὁμως εἶδα ἐν ωραιότερον καλλιτέχνημα!

Τὰς λέξεις ταύτας εἶπεν εἰς γεροχελιδόνος ὅστις ἐπερνοῦσεν ὡς πολὺ ἰδιότροπος, διότι πάντοτε, καὶ εἰς ὅλα εἶχε διαφορετικὴν γνώμην ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αἰτία τούτου ἦτο ὅτι ἀπ' οὗτου ἔκαμε τὸ πρῶτον πέταγμά του ἕως τώρα, κάθε καλοκαῖρι κάθεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ παρχυρὸν ἐνὸς γέροντος καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας.

Αἱ ἄλλαι χελιδόνες ἔστρεψαν καὶ τὸν εἶδαν, καὶ τὸ σπινθηροδόλον βλέμμα τῶν ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἠρώτα «καὶ τί πρᾶγμα εἶναι δὲ αὐτὸ τὸ καλλιτέχνημα;»

— Μία κόρη, εἶπεν ὁ γεροχελιδόνος.

— Σκαλισμένη; ἠρώτησεν ἡ χελιδὼν ἡ ὁποία εἶχε θαυμάσει τὸ ἄγαλμα.

— Ζωγραφισμένη; ἠρώτησεν ἡ ἄλλη ἡ ὁποία εἶχε θαυμάσει τὴν ζωγραφίαν.

— Ὁχι, ἀληθινή.

— Ἀληθινή! εἶπαν μὲ ἐκπληξιν καὶ αἱ δύο.

— Δικτὶ ὄχι; εἶπεν ὁ γεροχελιδόνος· μήπως νομίζετε ὅτι ἐν ὠραῖον πρᾶγμα, τριαντάφυλλον, ἢ ποταμάκι, δάσος ἢ ἀκρογιαλιά, χελιδόνι ἢ κόρη, εἶναι καλλιτέχνημα μόνον ὅταν εἶναι μὲ χρώματα ἢ μὲ μάρμαρον, καὶ δὲν εἶναι ὅταν εἶναι ἀληθινόν;

— Ἡμεῖς δὲν εἰδεύομεν ἀπὸ ταῖς δικαῖς σου ταῖς φιλοσοφίαις, κάθε ἡμέρᾳ βλέπομεν κορίτσια καὶ ὁμως ποτὲ δὲν μᾶς ἐπέερασε ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶναι καλλιτεχνήματα.

— Διότι δὲν ξεύρετε φιλοσοφίαν, ὅπως εἶπατε· ἀλλὰ μία κόρη ὅπως τὴν ἐννοῶ ἐγὼ εἶναι τὸ ωραιότερον καλλιτέχνημα· εἰς τὸ ἄγαλμα, τὸ ὅποιον εἶδες σύ, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν μίαν χελιδόνα, δὲν ἐθαύμασες τὸ μάρμαρον, τὸ ὅποιον εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ σκαλοπάτι· μιᾶς μαρμαρένιας σκάλας, ἀλλὰ τὴν ἰδέαν τοῦ καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος τὸ ἔκκεμεν νὰ μὴν εἶναι ἄμορφος ὄγκος καὶ ἔθαλεν ἐπάνω του κάτι τί ὡσὰν ζωὴν· εἰς τὴν ζωγραφίαν τὴν ὁποίαν εἶδες σύ, εἶπε γυρίσας πρὸς τὴν ἄλλην, δὲν ἐθαύμασες οὔτε τὰ χρώματα οὔτε τὸ πανί, ἀλλὰ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ζωγράφου ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὰ χρώματα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὄχι κατ' ἄλλον καὶ δὲν ἔκαμε μὲ αὐτὰ μίαν ἀσχημοσύνην εἰκόνα, ἢ δὲν τὰ ἐσφιγξεν εἰς τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τὰ κάμῃ βῶλον.

— Ναί, εἶπεν ἡ τελευταία χελιδὼν, ἀλλ' ἡ εἰκὼν ὅπου εἶδα ἐγὼ ἦτο τόσον εὐμορφὴ ὥστε ἂν τὴν ἰδῆς θὰ λησμονήσῃς ποῖος τὴν ἔκαμε καὶ πῶς τὴν ἔκαμε, θὰ ἰδῆς μόνον τὴν τοποθεσίαν καὶ θὰ τὴν θαυμάσῃς. Αὐτὸ θὰ εἴπῃ, θαρρῶ, ἀληθινὸν καλλιτέχνημα!

— Καλά, καλά, σὺ κάτι σκαμπάζεις, εἶπε γελῶν

ὁ γεροχελιδόνος· μὰ τί θὰ κάμῃς ἂν κάθε ὥρα καὶ στιγμὴν εὐρίσκεται ἐνὸς ἰδιότροπος, ὡς ἂν ἐμὲ καὶ σου λέγει: «αὐτὴ ἡ ωραιότης ποῦ ἔχει τὸ καλλιτέχνημα σου δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν του, εἶναι ξένη, δανεική, ὅπως τὸ φῶς τῆς σελήνης εἶναι δανεικὸν φῶς τοῦ ἡλίου.

— Αἶ, καὶ ἔπειτα; εἶπαν αἱ δύο χελιδόνες μὴ ἐννοοῦσαι ποῦ ἤθελε νὰ καταντήσῃ ὁ γεροχελιδόνος.

— Λοιπὸν ἡ κόρη ποῦ εἶδα ἐγὼ, εἶναι καλλιτέχνημα, τοῦ ὁποίου ἡ ωραιότης δὲν εἶναι ξένη, δανεική· φωτίζεται μὲ τὸ ἰδικόν της φῶς καὶ δὲν εἶναι ἐτερόφωτον· ναι, δὲν λέγω, βλέπεις ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὴν μητρικὴν ἀγάπην, διακρίνεις τὰ σημάδια ὅπου ἀφῆκεν ἐπάνω του ἡ καλὴ ἀνατροφή, ἀλλὰ ὅτι εἶναι, ἔγινε μόνον του διότι μέσα του ἔχει μίαν καρδίαν ποῦ κτυπᾷ μίαν καρδίαν γεμάτην ἀπὸ τὰ ωραιότερα αἰσθήματα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ἀθωότητα μετριοφροσύνην, ἀγαθότητα, φιλανθρωπίαν· θὰ ξεύρεται ἴσως τί σχέσιν ἔχει ἡ καρδία μὲ τὸ πρόσωπον.

— ὦ! ἐγὼ σὰς βεβαίω ὅτι τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐκφράζει ὠραῖα αἰσθήματα εἶναι πολὺ πολὺ ὠραῖον.

Αἱ χελιδόνες δὲν ἦσαν πλέον· τόσον εἰρωνικὰ ὅσον κατ' ἀρχάς, καὶ ὁ κακεντρεχὴς ἐκεῖνος σπινθηρισμὸς εἶχε φύγει ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ γεροχελιδόνος. Τὰ ἀγάλματα καὶ αἱ ζωγραφίαι ἔχουν μίαν μόνον στάσιν μίαν μόνον ἔκφρασιν ὁποῖαν ἔδωκεν εἰς αὐτὰ ὁ καλλιτέχνης, εἶναι σκοτεινὰ μέσα των, διότι δὲν ἔχουν τὸ φῶς τοῦ νοῦ νὰ τα φέγγῃ· αἱ γραμμαὶ των ὅσον καὶ ἂν προσποιῶνται τὴν κίνησιν εἶναι ἄκαμπτοι· φαντασθῆτε πόσον τέλεια θὰ ἦσαν ἂν δὲν εἶχαν τὴν μονοτονίαν τῆς εὐμορφίᾳς ἀλλὰ τὴν ποικι-

λίαν, ἂν ἦσαν ὄχι μόνον μίαν φοράν ἀλλὰ πολλὰς καὶ κάθε φοράν διαφορετικῶς ὠραῖα. Αἶ, τοιοῦτο καλλιτέχνημα εἶναι ἡ κόρη αὐτὴ· ὅταν τὸ ἐσπέρας προσεύχεται καὶ ὑψώνει πρὸς τὸν Πλάστην τὴν ἀγνὴν ψυχὴν της, ὅταν ἐν μέσῳ τῶν μειδιημάτων τῆς μητρός, τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀντανάκλωσι τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν, ὅταν λυπῆται τοὺς πτωχοὺς καὶ τώρα μὲν ἡ μορφή της ἔχει τὴν τρυφερὰν ἔκφρασιν τοῦ οἴκτου μετ' ὀλίγον δὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς εὐεργεσίας, ὅταν ἐνώπιον ἐνὸς βιβλίου μεγάλου συγγραφῆως βλέπει νὰ ἀνοίγωνται οἱ ὀρίζοντες τοῦ ὠραίου καὶ νὰ χρωματίζωνται μὲ τὰ θαυμαστότερα χρώματα τῆς ποιήσεως, τότε εἶναι καλλιτέχνημα αὐτὴ ἡ κόρη καὶ ὑπὸ πολλὰς μορφὰς καὶ ἀπὸ τὰ τελειότερα· πιστεύσατέ με, ἀποτελεῖ σειρὰν καλλιτεχνημάτων.

Αἱ χελιδόνες τῶν ὁποίων ἐκεντήθη ἡ περιέργεια ἡτοιμάζοντο πολλὰς ἐρωτήσεις ν' ἀποτείνουν εἰς τὸν γεροχελιδόνον περὶ τῆς κόρης ἐκείνης, ἀλλ' ἔξαφνα εἰς πελαργὸς ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μὲ τὸ ἐν στενόμακρόν του πόδι ἐπάνω εἰς μίαν γειτονικὴν κληροδοχὴν, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ καὶ ξηρὰ τὸ μακρόν του ῥάμφος καὶ αἱ χελιδόνες διεσκορπίσθησαν ἐντρομοὶ καὶ ἡ συνομιλία διεκόπη. Καὶ δὲν πολυεπείσθησαν μὲν ἀπὸ τὸν γεροχελιδόνον τὸν ὅποιον θεωροῦν ἀκόμη ὡς πρᾶξεον γέρον, ἀλλ' ἐζήτησαν, αἱ πονηραί, μὲ τρόπον, πληροφορίας περὶ τῆς κόρης, καὶ ἅμα μοσχοβολήσῃ ἡ ἀνοιξὶς καὶ πρασινίσουν οἱ κάμποι καὶ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ πτερυγίσουν εἰς τὸ παράθυρον τῆς διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν. ὦ! πῶς θὰ λάμπουν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ ματάκια των...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ

Εἰς δρυμῶνος εἶδε δρόμον
Κυνηγὸς τις δρυοτόμον,
Ἐπλησίασεν αὐτὸν
Καὶ τῷ εἶπε: « Δρυοτόμε,
Πρὸ πολλοῦ περιπλανῶμαι
Ἰχνη λέοντος ζητῶν. »

Ὁ δὲ εἶπεν: « Εὐτυχία
Σὲ ὠδήγησε σπανίᾳ
Πρὸς ἐμὲ ν' ἀποταθῇς·
Ἀκολουθεῖ μοι· πλησίον
Διαμένει τὸ θηρίον.
Θὰ τὸ εὕρωμεν εὐθὺς. »

Ἄλλ' ἐκεῖνος δειλιάσας
Κ' αἰφνιδίως ὠχριάσας
Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν:
« Περιτρέχω τὸν δρυμῶνα,
Φίλτατέ μου, ἔχνη μόνον,
Ὅχι λέοντα ζητῶν. »

Ἀνὴρ πολλάκις γαυριᾷ
Εἰς λόγους μόνον τολμηρός,
Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς
Ἵποχωρεῖ καὶ δειλιά.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Ἡ Λευκή, ἡ Μαυριδερή, ἡ Στακτερή καὶ ἡ Κοκκίνω εἶνε τέσσαρες κατσίκαι.

Ὁ Κώστας, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Γεώργιος εἶνε τρία μικρά ἀγόρια, ἡ δὲ Ἑλένη καὶ ἡ Μαρία δύο μικρά κοράσια.

Ὁ Ζίπ εἶνε μικρὸς σκύλος μὲ χονδρὸ κεφάλι.

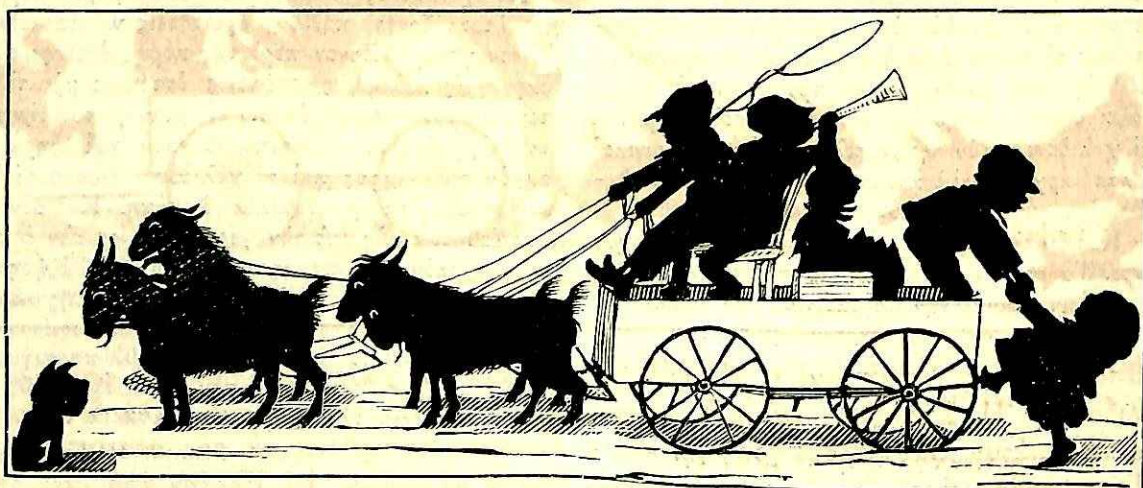
Ὁ Κώστας ἔχει ἓνα ἀμαξάκι μὲ τέσσαρας τροχοὺς· τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ ζέψῃ εἰς αὐτὸ τῆς κατσίκαις.

Αἱ κατσίκαι τὸ παραδέχονται μὲ προθυμίαν.

Ἀφοῦ ἔξεψαν τῆς κατσίκαις ὁ Κώστας καὶ ὁ Ἰωάννης ἀναβαίνουν εἰς τὸ ἀμαξάκι καὶ κάθονται εἰς τὴν καθέκλαν ἢ ὅποια εἶνε ἐμπρός.

Ὁ Ἰωάννης φουᾶ τὴν σάλπιγγά του: Αἶ, φεύγομε, ἐλάτε!

Τότε τρέχουν ὁ Γεώργιος ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Μαρία.

Ἀφοῦ ἐκάθησαν ὅλοι, ὁ Ἰωάννης φουᾶ καὶ πάλιν τὴν σάλπιγγά του καὶ ὁ Παῦλος κτυπᾷ τὴν μάστιγά του.

Ἡ Λευκή, ἡ Μαυριδερή, ἡ Στακτερή καὶ ἡ Κοκκίνω, σύρουν τὸ ἀμαξάκι, χωρὶς νὰ τρέχουν καὶ οἱ ταξιδιωταὶ μας εἶνε πολὺ εὐχαριστημένοι.

Μόνον ἓνας ἔχει παράπονον ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον αἱ κατσίκαι σύρουν τὴν ἄμαξαν.

Ὁ ἓνας αὐτὸς εἶνε ὁ Ζίπ· κατὰ τὴν ἰδέαν του, αἱ κατσίκαι πηγαίνουν πολὺ ἀργά.

— Θὰ τὰς ἀναγκάσω νὰ πάγουν γρηγορότερα, εἶπε.

Τρέχει εἰς τὴν Λευκὴν καὶ γαυγίζει εἰς τὸ αὐτί της· ἔπειτα δαγκάνει τὴν Μαυριδερὴν εἰς τὸ δεξιὸν πόδι, τὴν Στακτερὴν εἰς τὸ ἀριστερόν, καὶ τὴν Κοκκίνω εἰς τὴν ἄκραν τῆς μύτης.

Αἱ κατσίκαι δὲν εἶνε διόλου εὐχαριστημέναι ἀπ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ Ζίπ, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ τὰς δαγκάσῃ περισσότερο, τὸ ρίχνουν εἰς τὴν τρεχάλα.

Ὁ Κώστας προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ χαλινάρια φωνάζων: Οὐά! οὐά!

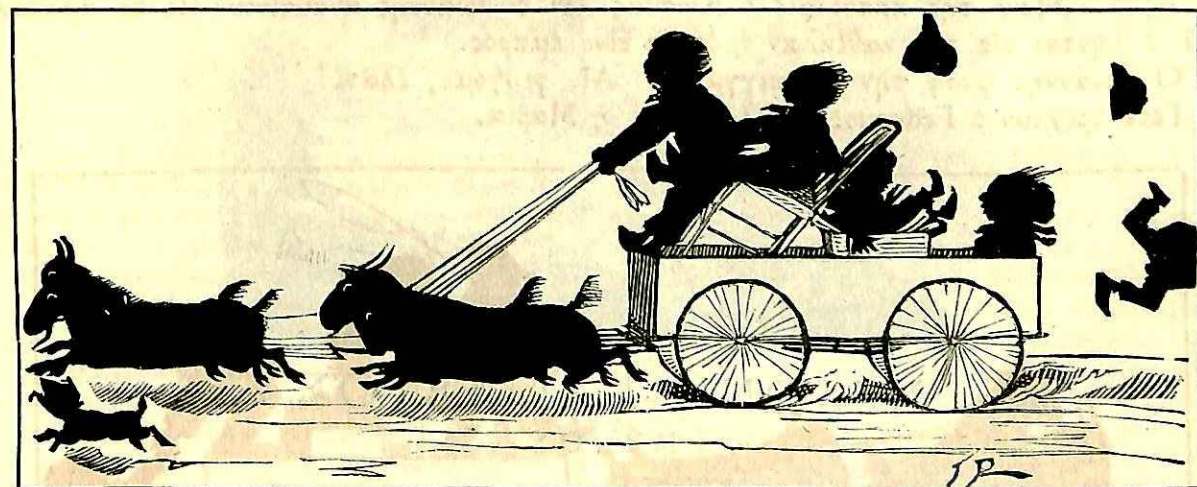
Ἀλλ' αἱ κατσίκαι δὲν ἐννοοῦν νὰ σταθοῦν. Ὁ Ζίπ τρέχει ὁλονὲν κατόπιν των, καὶ μὲ τὰ γαυγίσματά του τὰς παρακινεῖ νὰ τρέχουν.

Ἡ καθέκλα ἐπάνω εἰς τὴν ὅποιαν κάθονται ὁ Κώστας καὶ ὁ Ἰωάννης ἀναποδογυρίζεται· πίπτει ὀπίσω, ἐπάνω εἰς τὴν δυστυχησμένην Ἑλένην. Ἡ Μαρία κρατεῖται ὅσον εἰμπορεῖ εἰς τὰ πλάγια τοῦ ἀμαξίου.

Ὁ Γεώργιος πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι καὶ πίπτει καὶ ἐξαπλόνεται ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα.

Τὸ ἀμαξάκι ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ· οἱ τροχοὶ γυρνοῦν τόσον ὥστε αἱ ἀκτῖνες του δὲν φαίνονται πλέον.

Τὸ καπέλο τοῦ Ἰωάννου πετᾷ καὶ φεύγει, τὸ ἴδιον καὶ τοῦ Κώστα ὅπως καὶ τὸ καμτσίκι του· ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸ χρειάζεται πλέον· αἱ κατσίκαι τρέχουν μόναι των ὅσον πρέπει, καὶ περισσότερον ἀκόμη.

Ἐπὶ τέλους ἡ Λευκή καὶ ἡ Μαυριδερή σπάνουν τὰ χαλινάρια των καὶ φεύγουν εἰς τὰ λιβάδια. Ἡ Στακτερὴ καὶ ἡ Κοκκίνω τραβοῦν μόναι τὸ ἀμαξάκι, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦν νὰ τρέξουν πλέον τόσον γρήγορα καὶ ὁ Κώστας κατορθώνει νὰ τὰς σταματήσῃ.

Τότε πηδᾷ χάμου ὅπως καὶ ὁ Ἰωάννης· ἔπειτα σηκώνουν τὴν Ἑλένην ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εἶνε πεσμένη, καὶ βοηθοῦν τὴν Μαρίαν νὰ καταβῇ.

Ἐπειτα τρέχουν νὰ ἰδοῦν τὸν Γεώργιον μὴν ἐκτύπησε πουθενά, ἀλλ' ὁ Γεώργιος σηκώνεται ἐπάνω μόνος του, διότι δὲν ἔπαθε τίποτε.

Εἰς τὸν δρόμον ὁ Κώστας εὐρίσκει τὸ καμτσίκι του, τὸ παίρνει καὶ σου ξυλοφορτώνει τὸν Ζίπ ὅπως του ἤξιζε.

Κάποιος μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Ζίπ δὲν το ξαναέκαμε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Ἄν του ἀρέσῃ τὸ ξύλο ἅς το ξανακάμῃ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΝ

Πρωτὶ ὁ ἥλιος βγαίνει
ἀπ' τὴν Ἀνατολήν·
τὸ βράδυ καταβαίνει
μ' ὀλόχρυσον στολὴν
νὰ κοιμηθῇ στὴν Δύση.

Μά, ὕπνος πρὶν τὸν πάρῃ
ἀφήνει προσταγὴν
στὰ ἄστρα, στὸ φεγγάρι
νὰ φέγγουνε τὴν γῆν
ὥς ποῦ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ ΜΥΘΟΣ

« Θά με μάθης, αετέ μου,
νὰ πετώ κ' ἐγώ;
ἔλεγεν ὁκνή χελώνη
πρὸς τὸν αετόν·
— Θά σε μάθω, ἀλλ' εἰπέ μου
πῶς χωρὶς πτερὰ
θὰ πετάξης; » Ἐ, χελώνη,
εἶνε δυνατόν;

— Εἶνε· μὲ τοὺς ὄνυχάς σου
θὰ μ' ἀρπάξης,
καὶ θ' ἀνοίξης τὰ πτερὰ σου
νὰ πετάξης.
— Κ' ἐπειτα, καλὴ χελώνη;
— Θὰ μ' ἀφήσης, κ' ἐγὼ μόνη
θὰ πετάξω μιὰ χαρά.
— Ἀλλὰ πῶς; χωρὶς πτερὰ;

— Πῶς χωρὶς; μὲ τὰ πτερὰ σου.
— Μά, χελώνη μου, στοχάσου
ὅτι τὰ πτερὰ τὰ ξένα
εἶνε πράγματα χαμένα·
ἔχεις ἰδικά σου; πέτα,
εἰ δὲ μὴ... — Ὡ! ἀφῆσέ τα,
καὶ εἰπέ μου, πρὸς Θεοῦ,
θὰ με μάθης; καὶ ἡ οὐ; »

Καλὲ βλέπετε μωρίαν
καὶ ἐπιμονήν;
ἐν ᾧ μόλις μ' ἀγωνίαν
ἔρπει κατὰ γῆς,
ἐπιμένει νὰ πετάξῃ,
ὥς μὴ ἔχῃ καὶ πτερὰ.
Ἐὰν γνώμην δὲν ἀλλάξῃ,
ὅλ' τὴν πάθῃ μιὰ χαρά.

Ἄλλ' ἐκείνην δὲν τὴν μέλει·
μόνον νὰ πετάξῃ θέλει.
« Αἱ λοιπόν, χελώνη, στάσου,
ἀφ' οὗ θέλεις, ἐτοιμάσου. »
Εἶπε, καὶ τὰς πτέρυγας τοῦ
τὰς τινάσσει δυνατὰ,
καὶ εὐθὺς ἔς τοὺς ὄνυχάς τοῦ
τὴν ἀρπάζει καὶ πετᾷ.

Ἀναβαίνουν, ἀναβαίνουν
καὶ ἔς τὰ σύννεφα ἐμβαίνουν·
τόσον ὕψος τὴν τρομάζει,
« Στάσου, αετέ μου, κράζει,
ν' ἀναπνεύσω μιὰ στιγμή, »
— « Ὅποτε εἶν' ὥρα πέ μου
νὰ σ' ἀφήσω... — Ἀετέ μου,
μὴ μ' ἀφήσης, μὴ μὴ μὴ... »

» Ἀετέ, συγχώρησέ με
καὶ ἔς τὴν γῆν κατέβασέ με,
ἑπτὰισα τόμολογῶ·
τί ἀνόητος ἐγώ!
ἔς τὰς φρονίμους συμβουλάς σου
νὰ μὴ θέλω νὰ πεισθῶ!
νὰ χαρῆς τὰς πτέρυγας σου
μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ!

— Εὐγέ σου, χελώνη, » κράζει
ὁ αετὸς συγκινηθεὶς,
καὶ τὸν δρόμον τοῦ ἀλλάζει
καὶ ἔς τὴν γῆν πετᾷ εὐθὺς.
Εἰς τὸ γῶμά τὴν ἀφίνει
καὶ μ' ὀρμὴν πετᾷ, ἐν ᾧ
λέγει ἐνδακρυς ἐκείνη
« Ἀετέ, σ' εὐγνωμονῶ! »

[Ἐκ τῶν ἐκδομένων ΜΥΘΩΝ]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἔξυπνο καὶ ἀξιο παιδί, ἀλλὰ
ἦτο κατὰ δυστυχίαν πολὺ ἰσχνὸ καὶ ἀδύνατο. Καὶ τὸ
χειρότερον ἀπὸ ὅλα, εἶχεν ἓνα μεγάλο ἐλάττωμα·
Ἐτρόμαζε καὶ ἀπὸ τὸ πλεόν ἀσήμαντο πρᾶγμα. Τὸ
ἐλάττωμα τοῦτο, ὥς εἰποῦμε τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτον
ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς φυσικὸ τοῦ. Μερικὰ ἄτκτα παιδιὰ,
ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖο, κρυμ-
μένα ὀπίσω ἀπὸ ἓνα τοῖχο μιὰν ἑσπέρα, τὸν ἐξίπ-
πασαν ἔξαφνα τόσο δυνατὰ, πού τοῦ ἐσουντάραξαν μιὰ
διὰ πάντα τὰ νεῦρά τοῦ καὶ τὸν ἔκαμαν ἀπὸ τότε
δυστυχῆ καὶ ἀξιολύπητο. Διότι ἀπὸ τότε, ὅχι μό-
νον ἐκίτρινε καὶ ἔμεινεν ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ
καὶ ἄρχισε νὰ παραφροῦν καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο
πρᾶγμα.

Ἐνας κρότος, μία σπύρα, μία μυῖα, ποὺ ἐκάθι-
ζεν εἰς τὸ χέρι τοῦ ἔκαμνε νὰ ἐξαφνίζεται καὶ νὰ
τρομάξῃ. Διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τοῦ ἐκόλ-
λησαν τὸ παράνομα καὶ τὸν ἐφώναζαν Τρομάρα.
Πάνω Τρομάρα, κάτω Τρομάρα, τὸ ἐνομοῦσεν ἡ γει-
τονιά, καὶ ὁ καυμένος ὁ Θανάσης, (διότι αὐτὸ ἦτο
τὸ κατ' αὐτό τοῦ ὀνομα) δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐβγάλλῃ
τὴν μύτη τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν οὐρά. Καὶ τὸ κακὸν
εἶνε πού ὅσον ἐτρόμαζε, τόσο τὰ παιδιὰ ἐγύρευαν
νὰ τὸν ἔξιππάσουν μὲ κάθε τρόπον, διὰ νὰ τρομάξῃ
αὐτὸς καὶ νὰ γελοῦν ἐκεῖνα.

Ὁ Τρομάρας, ἐνόσφ ἦτο μικρὸ παιδί, δὲν ἐσκέφθη
τὸ κακὸ πού του ἐγίνετο· ὅσον ὅμως ἐμεγάλωνε,
τόσον ἄρχισε νὰ συλλογίζεται διὰ τὴν γελοία τοῦ
ἀδυναμίαν.

— Τί νὰ κάμω, ἔλεγε μιὰν ἡμέρα, τί νὰ κάμω,
νὰ ὑπερνικήσω αὐτὸ τὸ κακὸ μου ἐλάττωμα! Ἀῦ-
ριο θὰ ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὴν χώρα, καὶ ὅλα τὰ
συνομήλικά μου θὰ ζωσθοῦν τὸ σπαθὶ καὶ θὰ πάρουν
τὸ τουφέκι νὰ πολεμήσουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ δο-
ξάσουν τὸ ἔθνος. Κ' ἐγώ; Ἐγὼ φοβοῦμαι ὥς καὶ
τὴν ἴδια τὴν φωνή μου! Πῶς νὰ ἔμβω εἰς τὴν μά-
χη, νὰ σταθῶ δίπλα εἰς τὸ κανόνι, νὰ ἰδῶ τὴν
φλόγα καὶ ν' ἀκούσω τὸν κρότο τοῦ; Χωρὶς ἄλλο

δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου! Ἡ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ
φύγω νὰ προδώσω τὴν ἀγία μου Πατρίδα, ἢ θὰ
πέσω ζωντανὸς εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν! Ὡ! Ἐν-
τροπή! ἐντροπή! — ἔκραξεν ὁ Τρομάρας τόσο δυνατὰ,
πού ἐξίππασε μιὰν κόρην, ἡ ὁποία διαβαίνοντας, ἔ-
τρωγε κρυφὰ τὸ μέλι, ποὺ τὴν ἐστείλαν ν' ἀγοράσῃ.
Αὐτὸ τοῦ ἔκαμνε ἐντύπωση. Πρώτη φορὰν εἰς τὴν*
ζωὴ τοῦ ἐξιππάσθη πλάσμα ἀπὸ τὸν ἥχο τῆς φω-
νῆς τοῦ. Καὶ τὸ περιεργότερον, πρώτην φορὰν δὲν
ἐτρόμαξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ φωνὴ τόσο δυνατὴ!
Πῶς τοῦ ἐγίνετο, δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ.

— Ἴσως, εἶπε, διότι ἦτο ἡ φωνή μου. — Καὶ ἐ-
φώναξεν ἀκόμη μιὰν φορὰν, καὶ πάλιν δὲν ἐξιππάσθη.
— Βέβαια, εἶπε, αὐτὸ θὰ εἶνε. Ἡ φωνή μου ἄρχισε
πλεόν νὰ μὴ μὲ ἔξιππάξῃ! Ἀρχισε νὰ μὲ γνωρίζῃ.
Ἐτοί τὸ ἐξήγησεν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὴν χαρὰ
τοῦ. Κατόπιν ὅμως ἐκατάλαβεν, ὅτι ἡ μόνη αἰτία
τῆς ἀτρομαξίας τοῦ ἦτον, ὅτι συναισθάνθη τὸ ἐλάτ-
τωμά τοῦ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ καταπολεμήσῃ.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Τρομάρας ἔκαμνε ἀπὸ ἐκείνη τὴν
στιγμὴν ἀπόφασι, καὶ ἦτο θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸν
τοῦ, διότι τόσο καιρὸ δὲν ἐκατάλαβε τὸ λάθος τοῦ.

Θυμωμένος καθὼς ἦτον, ἐπῆρε τὸν δρόμον καὶ
ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Νομαρχίας. Ἐκεῖ ἔ-
ξαφνα ἀκούει κάτι δυνατοὺς ἤχους. — Ντίγγ, ντοῦγγ,
ζοῦπ! Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! — Σὰς βεβαιῶ πῶς
εἰς κάθε ἄλλῃ στιγμὴ τὸ μισὸ ἐνὸς τοιούτου ἤχου
ἂν ἤκουε δὲν θὰ τοῦ ἐβαστοῦσεν ἡ καρδιά τοῦ νὰ
περιμεῖν καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ. Θὰ ἐφευγε, καὶ ἀκόμα
θὰ ἐφευγε. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ποὺ ἦτο θυ-
μωμένος διὰ τὴν παράλογο δειλίαν τοῦ, ποὺ εἶχεν
ἀποφασίσει νὰ πολεμήσῃ τὸ ἐλάττωμά τοῦ, ὅχι μό-
νον ἐντροπιάσθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ καὶ ἐβίασε τὸν ἑαυτοῦ
τοῦ νὰ κάμῃ θάρρος καὶ νὰ πλησιάσῃ νὰ ἰδῇ πόθεν
ἤρχοντο τόσοι δυνατοὶ ἤχοι.

Οἱ ἤχοι ἐκεῖνοι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖ
κοντά. Ὁ σιδηρουργὸς ἐβγάλε τὰ σίδερα κόκκινα
κόκκινα ἀπὸ τὴν φωτιά, τὰ ἐστήριζεν εἰς τὸ ἀμόνι,

καὶ ἐκεῖ, αὐτὸς καὶ ὁ μαθητὴς του, μὲ τὰ σφυρὰ εἰς τὰ χέρια, ἤρχιζαν νὰ κτυποῦν: Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ!

Ὁ μαθητὴς ἦταν ἓνα παλληκαράκι εἰς τὴν ἡλικία τοῦ Τρομάρα, ἀλλὰ ἦτο γερὸ παιδί, μὲ στρογγυλὰ μάγουλα καὶ δυνατὰ χέρια. Ἡ σπίνη εἰπετοῦσαν δεξιά καὶ ἀριστερά καὶ ἐκτυποῦσαν τὸ πρόσωπό του ὡσὰν βροχή, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸν σκοπὸ του. — Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! — καὶ οὔτε τὸ ἔμελε κἄν ἐν κηψαλισθοῦν τὰ φρύδια καὶ τὰ ματοβλέφαρά του.

— Χαρὰ στὴν καρδίᾳ ποὺ τὴν ἔχει! Εἶπεν ὁ Τρομάρας μόνος του, καὶ ἐμίσησε τὴν δειλιά τὴν ἐδική του, καὶ ἐζήλευε τοῦ σιδηρουργοῦ τὸν μαθητὴ διὰ τὸ θάρρος του. Καί, ἰδὲς ἐσὺ περιεργον πρᾶγμα! Ὅσον περισσότερο τὸν ἐζήλευε, τόσο περισσότερο τὸν δόλιον καὶ ἀρβάνην ἤσθάνετο μέσα του. Ἀφοῦ αὐτὸς δὲν φοβεῖται, ἐσκέφθη, διατὶ νὰ φοβηθῶ ἐγώ! — Καὶ ἔκαμεν ἀπόφασι καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖο.

— Μήπως χρειάζεσθε κανένα μαθητή, Κύριε; — Ἡρώτησε τὸν σιδηρουργὸν ὁ Τρομάρας.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐσκούπισε τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τὸ πρόσωτό του, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιεργάσθη τὸν Τρομάραν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὰ νύχια.

— Πήγαινε καλλιτέρα εἰς κανένα σακκορράφη! τοῦ εἶπεν ὕστερα εἰρωνικῶς, καὶ ἐγέλασεν.

— Διατί, Κύριε; — ἠρώτησε τότε ὁ Τρομάρας, καὶ ἔσμιξε τὰ λεπτὰ του σκέλη, καὶ ἐκόλλησε τὰ χέρια του, κατὰ μάκρος, εἰς τὸ σῶμά του, ποὺ ἐφαίνετο ἀληθινὰ, ὡσὰν νὰ ἦτο μονοκόμματος.

— Διότι, εἶπεν ὁ σιδηρουργός, ἐν ὁ μάλιστα σου τύχη νὰ χάσῃ τὴν σακκορράφη, εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ μίαν κλωστή πέρα πέρα ἀπὸ τ' αὐτιά σου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργο του.

Ὁ Τρομάρας ἐκατάλαβε πῶς ὁ σιδηρουργὸς τὸν εἰρωνεύετο, διότι τὸν εἶδε τόσο λεπτὸν καὶ μονοκόμματον. Μόλον τοῦτο δὲν ἐντροπιάσθη, διότι αὐτὸ δὲν ἦτο κυρίως σφάλμα του.

— Ὅπως ἀγαπᾷς! εἶπεν εἰς τὸν σιδηρουργόν, καὶ ἐστράφη νὰ ἀνχωρήσῃ.

Ὁ σιδηρουργός ποὺ τὸν εἶδεν ἔτσι ἀτάραχον, τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, καὶ τὸν ἐφώναξεν ὀπίσω.

— Βλέπω, πῶς εἶσαι γνωστικὸ παιδί, τοῦ εἶπε, διότι δὲν τὰ χάνεις ἔτσι εὐκολα. Ἄν σ' ἀρέσκῃ ἡ ἐπιστήμη μου, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Κόπιασε νὰ λάμνῃς τὰ φουερά.

Ποῖος δὲν γνωρίζει τί τρομερὴ βοή κάμνουν τὰ μεγάλα φουερά τοῦ σιδηρουργεῖου; Ὅταν ὁ Τρομάρας ἤρχισε νὰ τὰ κινῇ, τοῦ ἐφάνη πῶς ἐξαπολύθησαν ὅλοι οἱ δυνατοὶ ἀνεμοὶ, καὶ ἦλθεν ὁ χαλκισμὸς τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις δὲν τὰ ἔχασε, διότι ἐντροπιάσθη νὰ φανῇ κατώτερος ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν ποὺ

τοῦ εἶχεν ὁ μάλιστα του. Καὶ ἔξυπνος καθὼς ἦτον, ἐσκέφθη μόνος του καὶ εἶπεν:

— Ἄν δὲν ἤκουα αὐτὴν τὴν βοή, εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ ἐτρόμαξα διόλου. Καὶ ἂν ἀντὶ τῆς βοῆς, ἤκουα τὴν φωνή μου τὴν ἴδια, πάλιν εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ ἐτρόμαξα διόλου. Γιὰ ἃς δοκιμάσω.

Καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνοιξε τὸ στόμα του, καὶ ἤρχισε νὰ τραγουδῇ τόσο δυνατὰ, ὅσον εἰμποροῦσε. Καὶ ἰδὲς ἐσὺ! Ἀντὶ τῆς βοῆς τῶν φουερῶν, ἤκουε τώρα μόνον τὴν φωνή του.

— Καλὰ τὸ ἤρα! εἶπεν ὁ Τρομάρας μέσα του, καὶ ἐπῆρε θάρρος καὶ ἔλαμνε τὰ φουερά, καὶ ἐτραγουδοῦσεν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως εἰς τὸ βράδυ.

Ὁ μάλιστα του εἶχε μὴν χαρὰ, διότι ἀγαποῦσε τὰ τραγούδια, καὶ διότι ὁ Τρομάρας εἶχεν ὠρία φωνή. Πολὺ ὠρία φωνή τῷ ὄντι! Διότι καὶ ὁ Νομάρχης ποὺ τὸν ἤκουσεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλατείας, τοῦ ἤρρεσεν ὑπερβολικὰ, καὶ ἐτρέξε μέσα καὶ ἔκραξε τὴν κόρη του νὰ τὸν ἀκούσῃ κ' ἐκεῖνη.

— Τί ὠραία ποὺ τραγουδεῖ αὐτός, ὁποῖος καὶ ἂν εἶνε! — εἶπε μέσα της. Καὶ ἤρχισε ν' ἀγαπᾷ τὸν Τρομάρα χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. Ὡς ποὺ ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὴν πολλή της τὴν ἀγάπην, ἔχασε τὴν ὀρεξί της καὶ ἤρχισε νὰ γλωμιάζῃ καὶ νὰ ἀδυνατίζῃ.

Ὁ Νομάρχης ποὺ δὲν εἶχεν ἄλλο παιδί, ἐμβῆκεν εἰς ἀνησυχία, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς κόρης του. Ἐστειλε λοιπὸν καὶ ἔφερε ὅλους τοὺς ἰατροὺς τῆς χώρας διὰ νὰ τὴν ἰατρεύσουν.

Ἐνας της ἔπερνεν αἶμα, ἄλλος της ἔδαξεν ἀδδέλαις, ἄλλος της ἐπότηζε καθάρσιο — κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὴν ἰατρεύσῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ το εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της.

Ὁ καὶ μὲν ὁ Νομάρχης ἐπῆγε νὰ χάσῃ τὸ λογικὸ του. Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πῶς ἡ κόρη του ἔχει τέτοιαν ἀσθένειαν!

— Καὶ ποῖος νὰ εἶνε αὐτὸς ποὺ ἐπῆρε τὸ παιδί μου στὴν συνειδήσιν; Εἶπεν ὁ Νομάρχης μέσα του. Τὴν φωνή του τὴν ἀκούομεν, ἀλλὰ τὴν μούρη του δὲν τὴν εἶδαμεν! Ἴσως εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ. Ἴσως εἶνε ὁ υἱὸς κανενὸς μεγαλοσιάνου.

Καὶ ἐβγήκε νὰ μάθῃ ποῖος εἶνε αὐτὸς ποὺ τραγουδεῖ τόσο ὠραία. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί του, ὅταν ἔμαθε πῶς ἦτον ὁ μαθητὴς τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡγουν ὁ Τρομάρας! Τώρα; Τί νὰ κάμῃ; Νὰ πάρῃ τὸν μαθητὴ τοῦ σιδηρουργοῦ γαμβρό του, δὲν ταίριαζει. Νὰ ἀφήσῃ τὸ παιδί του ν' ἀποθάνῃ, δὲν γίνεται. Στέλλει λοιπὸν καὶ κράζει τὸν σιδηρουργὸν τὸν ἴδιον.

— Δὲν μου λέγεις, τὸν ἐρωτᾷ, τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ποὺ τραγουδεῖ τόσο ὠραία εἰς τὸ ἐργαστήρι σου;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ μαθητὴς μου! εἶπεν ὁ σιδηρουργός. Εἶνε ὁ Τρομάρας!

— Περιεργον ὄνομα! Εἶπεν ὁ Νομάρχης, καὶ διατὶ τὸν ὀνόμαζον Τρομάρα;

— Διατί; εἶπεν ὁ σιδηρουργός. Διότι δὲν τὰ χάνει ἔτσι εὐκολα. Αὐτὸ νὰ μιλῶ εἶνε ὥς φανερό. Ἀλήθεια σοῦ εἶνε κομματάκι ξερός καὶ κίτρινος, μὰ ὡς γὰρ τὴν ἀξία, νὰ εἰποῦμεν, εἶνε ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εἶνε μὴν τρομάρα, ἐτελειώσε.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ σιδηρουργός, διότι ὁ Τρομάρας, ὡς τὰ τώρα, ὅχι μόνον δὲν ἐδεῖξε κανένα σημεῖο τῆς πρωιτερινῆς δειλίας του, ἀλλὰ καὶ θρηνητικώτερος ἀπὸ τὸν συμμαθητὴ του ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται.

Ὁ Νομάρχης ἐσοφρῶσε τὰ φρύδια του, καὶ ἐσκέφθη ὅλη τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα στέλλει καὶ κράζει τὸν ἴδιον τὸν Τρομάρα.

— Ἐμαθ, τοῦ λέγει, μ' εὐχαρίστησί μου, πῶς εἶσαι ἄξιος, εἶσαι τρομερὸς ἥρωας, καθὼς τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἀπεράσιμα νὰ σὲ κάμω γαμβρό μου. Ἀλλὰ, πρὶν σου δώσω τὴν κόρη μου, πρέπει νὰ μου ἀποδείξῃς τὴν ἀνδρεία σου, πρέπει ν' ἀποδείξῃς, ὅτι εἶσαι ὄνομα καὶ πρᾶγμα χειροδύναμος καὶ ἀτρόμητος. Ἐδῶ εἰς τὰ περὶ χώρα εἶνε ἕνας φοβερός ληστής, ποὺ τυραννεῖ τὸν τόπον καὶ ληστεύει τοὺς ἀνθρώπους. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ, διότι εἶνε δυνατὸς ἀνθρωπος. Ἐσὺ χωρὶς ἄλλο ὅλ' ἦσαι δυνατώτερός του. Πήγαινε, φέρε μου τὸν ζωντανόν, καὶ ἔλα νὰ σου δώσω τὴν κόρη μου.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί τοῦ Τρομάρα, ὅταν ἤκουσεν αὐτοὺς τοὺς λόγους. Αὐτὸς πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀκόμη φοβεῖτο καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν σκιά του, καὶ τώρα τὸν ὀνομάζον ἀτρόμητον καὶ τὸν στέλλουν νὰ συλλάβῃ τὸν ἐπιφοβώτερον κακοῦργο τοῦ κόσμου! Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς ὅτι τὸ παράνομα, ποὺ τοῦ ἐκόλλησαν τὰ δρομῶναι εἰμποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇ τοιοῦτοτρόπως! Ἐτοιμάζετο λοιπὸν νὰ πῆσῃ εἰς τὰ πόδια τοῦ Νομάρχου καὶ νὰ του ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ ἐκεῖ τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦ τοῦ ἡ ἀπόφασις ὅπου ἔκαμε, καὶ ἐντροπιάσθη νὰ φανῇ πῶς εἶνε δειλός, ὕστερα μάλιστα ἀφοῦ ὁ Νομάρχης τὸν ἐθεώρησεν ἄξιον νὰ γείνῃ γαμβρός του, μόνον καὶ μόνο διὰ τὴν ἀνδρεία του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ φανῇ ἄξιος τῆς τιμῆς ποὺ τοῦ γίνεται. Ἀλλὰ, ἔλα πάλιν ποῦ τοῦ ἦλθεν ὁ κίνδυνος εἰς τὸν νοῦ τοῦ καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ χωρὶς νὰ το καταλάβῃ;

— Κάτι τρέμεις; — τὸν ἠρώτησεν ὁ Νομάρχης.

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Τρομάρας, ὀλίγον ἐμπεδευμένος, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν φόβον μου! εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὸν θυμὸν μου!

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἀληθινὰ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του ἄλλ' ὁ Νομάρχης ποὺ ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο θυμωμένος ἐναντίον τοῦ ληστοῦ ἤρχισε νὰ τὸν ἐπαινῇ καὶ νὰ τὸν ἐγκωμιάζῃ. Καί, περιεργον πρᾶγμα, ὅσο τὸν ἐπαινοῦσεν ὁ Νομάρχης, τόσο ὁ Τρομάρας ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐπιθυμίαν νὰ φανῇ τῷ ὄντι ἀνδρεῖος καὶ ἀτρόμητος καθὼς τὸν ὀνόμαζαν. Ἐσφίξε

λοιπὸν τὸ χέρι τοῦ Νομάρχου, καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ δειλίαν ἢ φόβον. — Αὐριο τοῦ εἶπε, σοῦ φέρω τὸν ληστὴν εἰς τὰ πόδια σου.

Καὶ ἔτσι ἐβγήκε καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, ἦτον ἀκόμη ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστον ὑπόσχεσιν τοῦ Νομάρχου. Ἐπιάσε λοιπὸν ἓνα σίδερο, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν φωτιά, καὶ ἔκαμε μίαν μεγάλην μαχαίραν, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς τὴν λεπίδα τὸ ὄνομά του μὲ μεγάλα μεγάλα γράμματα. Θανάσης Τρομάρας! Ἀλλὰ εἶτε ἀπὸ τὴν βίαν, εἶτε ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν τοῦ ἐχάραξεν ἀντὶ Θανάσης, Θανατᾶς Τρομάρας. Καὶ ἔτσι λοιπὸν ἔβαλε τὴν μαχαίραν εἰς τὴν μέσῃ του καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον, νὰ πάῃ νὰ συλλάβῃ τὸν ληστὴ.

Τὰ βουνὰ ἦσαν ἀψηλὰ καὶ ὁ Τρομάρας, ἀμάρητος ἀπὸ δρόμον, ἐκουράσθη, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, τόσο πολὺ, ποὺ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο δένδρον καὶ ἀπὸ φόβον μήπως πληγωθῇ εἰς τὸν ὕπνον του, ἐβγάλε τὴν μαχαίρα καὶ τὴν ἐμπηξε νὰ στέκῃ ὀρθία εἰς τὴν γῆν, ἐμπρὸς του.

Μόλις ἀπεκοιμήθη ὁ Τρομάρας, νὰ καὶ ὁ ληστής, ποὺ ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐκεῖ κατὰ τύχην! Ἀμα εἶδεν ὁ ληστής τὸν Τρομάραν ἐστάθη ἀπὸ μακρὰν καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομά του καθὼς ἦτο γραμμένον ἐπάνω εἰς τὴν μαχαίρα: ΘΑΝΑΤΑΣ ΤΡΟΜΑΡΑΣ!

— Βρὲ νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Αὐτὸς θε νᾶναι κανένας περίφημος συντεχνίτης, κανένας τρομερὸς ἀνθρωπος! Δὲν βλέπεις, πῶς τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του; Ὁ Νομάρχης, καθὼς ἀκούω, ἐδάθη καὶ καλὰ νὰ μὲ συλλάβῃ καὶ μονάχος καθὼς εἶμαι, δὲν μὲ καλοφαιίνεται. Ἀς τὸν καλοπιάσω αὐτὸν ἐδῶ, νὰ τὸν κάμω σύντροφο. Βεβαίως εἶνε ἀτρόμητος παλληκαρί, ἀλλέως δὲν θὰ ἔπερτε νὰ κοιμηθῇ τόσο ἀξένοιαστα μέσα εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κάμπο!

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτός, πῶς ὁ Τρομάρας ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τὴν κόρασί του χωρὶς νὰ το θέλῃ! Ἐτσι λοιπὸν ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ ἔσεισε τὸν ὦμον τοῦ Τρομάρα. Ἐ! καὶ νὰ ἦσουν ἐκεῖ νὰ ἐβλεπε τὸν φτωχὸ τὸν Τρομάρα, πῶς ἐπινάθη ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ! Καὶ ὅταν εἶδε τὰ κόκκινα μάτια τοῦ ληστοῦ καὶ ταῖς μεγάλας μουστάκας του, πῶς τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἤρχισαν νὰ τρέμουν τὰ γόνατά του καὶ νὰ κτυποῦν τὰ δόντια του! Μὰ, ἔλα ποῦ ὁ ληστής ἐσχημάτισε μίαν φορὰ τὴν ιδέα του! Ὁ Τρομάρας τὸ ἔκαμεν ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ὁ ληστής ἐνόμιζε πῶς τὸ ἔκαμεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ τὸν καλοπιάσῃ διὰ νὰ τὸν ἡμερώσῃ.

— Συμπάθει, ἡρώα μου! τοῦ εἶπε. Μὴν τὸ πάρες γὰρ κακό, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴ θυμῶνῃς τόσο. Ἄν τὸ εἴξευρα δὲν σ' ἐνοχλοῦσα. Ἐνόμισα πῶς εἶχες κοιμηθῇ ἀρκετὰ, καὶ εἶπα νὰ κάμωμεν ὀλίγη κου-

βέντα, γιατί, καθώς βλέπεις, εβαρέθηκα την μοναξιά.
 'Ο Τρομάρας, μ' όλην την φρίκη, δέν έχασεν την έξυπνάδα του και έννόησεν άμέσως την άπάτην εις την όποιαν εύρίσκειτο ό ληστής. Δι' αυτό έτρεμε τώρα έπιτήδες και έτριζε τὰ δόντια του και έλόξευε τὰ μάτια του, από τον θυμό του τάχα.

Και όσον τον έβλεπεν ό ληστής τόσον έπροσπα-
 θούσε νά τον ήσυγάσῃ με διαβόρους έπαίνους και κολακείας. Αυτό ήτον άρκετό νά φέρῃ τον Τρομάρα εις τον έαυτό του!

— Καλά! έσκέφθη επί τέλους. Τόσοι άνθρωποι
 εις τον κόσμο χρεωστούν τὰ επιτυχίας των εις την ιδέα, που έσχημάτισαν οί άλλοι περί αυτών και όχι εις την άξία, που έχουν αυτοί οί ίδιοι. Διατί νά μή έπωφεληθώ και εγώ την ιδέα που έσχημάτισεν ό ληστής περί έμού, και άν όχι άλλο, νά σώσω τουλάχιστον την ζωή μου;

Έτσι λοιπόν, έλαβε μίαν υπέρφρανη στάσι, και
 — "Άκουσε νά σου πώ! είπε προς τον ληστήν, άλλην φοράν εάν με τύχῃς νά κοιμούμαι (τό όποτον έλπίζω νά μή συμβῇ) κ' έχῃς νά με είπῃς τίποτε, κάμνεις καλὰ νά περιμένῃς έως ότου έξυπνήσω μόνος μου. Διότι είδέ, όταν θυμώσω εγώ, δέν χορατεύω!

— Βρὲ νά πάρ' ή όργή! είπεν ό ληστής μέσα του, καλὰ τὸ είπα, πὼς αυτός εἶνε άτρόμητος άνθρωπος! ως τώρα κανείς δέν μου ώμίλησε τοιουτοτρόπως.

"Επειτα έβγαλε τὸ καπέλο του και έπροσκύνησε τον Τρομάρα, και του έζήτησε άκόμη μίαν φορά συμπάθειο.

— Έλα δά! τ' άδέρφι, μήν το παρακάνεις πά-
 λαι και σύ! Πού νά ξεύρω εγώ, πὼς είσαι τόσον άψίθυμος άνθρωπος! Έκεῖνο που ήθελα νά σε πώ εἶνε, πὼς σε παρακαλῶ νά γείνουμε σύντροφοι. Κύτταξ' εδώ. Είμαι μονάχος και με τρέμει όλ' ή έπαρ-
 χία. Άν συντροφεύσω μαζί σου όλον τον κόσμο δέν τον φοβούμαι.

— Α! είπε τότε ό Τρομάρας, που δέν τον έσύμ-
 φερεν ή πρότασις. 'Ο λύκος έχει τον λαιμό χονδρό γιατί κάμνει τὰς δουλειὰς μονάχος του. Έγώ γιὰ τον έαυτό μου σύντροφο δέν χρειάζομαι.

"Όταν ήκουσεν ό ληστής και τουτο, έστερεώθη
 περισσότερον εις την ιδέα του, πὼς ό Τρομάρας θά εἶνε κανένας άξιος και δυνατός ληστής, δι' αυτό ήρ-
 χισε νά τον σέβεται και νά τον έπαινῇ και νά τον παρακαλῇ όσον είμπορούσε.

— Δέν ήξεύρεις, του είπεν. Ήλθεν ένας άξιος
 Νομάρχης εις τον Νομόν, που μήτε με τὰ δῶρα, μήτε με τὰς άπειλαις, είμπορῶ νά τον καταφέρω νά με άφήσῃ ήσυχον. Σήμερα έμαθα πὼς έστειλε κάποιον νά με συλλάβῃ, δι' αυτό επιθυμῶσα πολύ νά έχω ένα σύντροφο. Και πού νά εύρω καλλίτερον από

σένα! 'Ορίστε τὰ όπλα μου και φόρεσέ τα. Εἶνε τὰ καλλίτερα του κόσμου και εἶνε άξία σου. Φόρεσέ τα, σέ παρακαλῶ! φόρεσέ τα!

Και ενώ έλεγεν αυτά, έβγαλε τὰ χρυσωμένα του πιστόλια και τὰ έπρόσφερεν εις τον Τρομάρα. 'Ο Τρομάρας που έταράζετο ή καρδιά του όσάκις έβλεπε κανένα πιστόλι, έστω και άγέμιστο, έτραβήχθη όλίγον όπίσω και:

— Εὐχαριστῶ, του είπεν, εὐχαριστῶ! "Αν ήμαι
 άνδρεῖος άνθρωπος, καθώς τὸ λέγεις, τί τα θέλω τὰ όπλα. Και άν δέν ήμαι, πάλαι τί τα θέλω.

— Βρὲ νά πάρ' ή όργή! είπεν ό ληστής μέσα του. Καλὰ το είπα εγώ πὼς αυτός έτσι ισχνός και λεπτός, πρέπει νά εἶνε χεροδύναμος άνθρωπος. 'Αληθινά, ό-
 ταν έχῃ κανείς τέτοιον σύντροφο, τὰ όπλα τί τα θέ-
 λει! Έχεις δίκαιο, Κύρ Τρομάρα! γείνε μονάχα σύντροφός μου και σέ υπόσχομαι νά βάλω και τὰ όπλα κατὰ μέρος.

Τότε ό Τρομάρας εκατάλαβεν, ότι ό περιφνημος
 εκείνος ληστής δέν ήτο πάρα πολύ φρόνιμος άνθρω-
 πος, και ότι άν συντροφεύσῃ μαζί του όχι μόνον την ζωή του γλυτώνει, αλλά και είμπορεῖ νά εύρῃ κα-
 νένα τρόπο νά τον παραδώσῃ ζωντανόν εις τον Νο-
 μάρχην. Έτσι λοιπόν έσφίξαν ένας του άλλου τὸ χέρι και έγειναν σύντροφοι.

"Όταν ένύχτωσεν, έμβηκαν εις τὸ σπήλαιο του
 ληστοῦ, και έπεσαν νά κοιμηθούν. 'Αλλά φαντασθῇτε την φρίκη του Τρομάρα, όταν ήκουσε τον ληστήν νά ροχαλίζῃ! Και τί ροχαλητό! ό Θεός νά σᾶς φυ-
 λάγῃ! 'Ο Τρομάρας ένόμιζε, πὼς ήτο καμμιὰ άρ-
 κούδα που μουγκρίζει, και τόσον πολύ έτρώμαξε, που χωρίς νά σκεφθῇ οὔτε τον Νομάρχην οὔτε την κόρη του, έσηκώθη έλαφρά έλαερά, έβγήκεν από τὸ σπῆ-
 λαιον και έπῃρε τον δρόμον νά φύγῃ.

Τὸ φεγγάρι έφεγγεν ώραῖα τριγύρω εις τὸ σπῆ-
 λαιον, αλλά τὸ δάτος παρά πέρα ήταν τόσον πυκνό, που κανείς δέν έβλεπε κάτω από τὰ δένδρα, παρὰ μόνον σκότος. Και και από τὸ σκότος αυτό έπρεπε νά περάσῃ ό Τρομάρας. 'Αλλά εξαφνα, εκεί πού άρχισε νά έμβαίνῃ εις τὸ δάσος, βλέπει από μακρὰν δύο κόκκιναις φωτιαῖς, που όλονέν έπλησίαζαν. 'Ο Τρομάρας άνέστανεν από την χαρά του.

"Ω! βέβαια, είπεν, αυτοί θά εἶνε χωροφύλακες και
 ζητοῦν νά συλλάβουν τον κακυργον! ἄς τρέξω νά τους οδηγήσω.

Αλλά μόλις έχαμε δύο βήματα, και τί νομίζετε
 πὼς είδε; Μίαν μεγάλην άρκούδα, που ήρχετο ἴσα ἴσα κατ' έπάνω του! 'Η φωτιαῖς εκείναις ήσαν τὰ μάτια της που έφεγγαν εις τὸ σκότος.

["Επεται τὸ τέλος.]

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΑΣ

'Η Μελία Χανούμ ήτο ή μεγαλειτέρα θυγάτηρ του Μεχμέτ Πασᾶ, άνωτέρου
 υπαλλήλου του τουρκικού κράτους. Μολονότι δέ ήτο μόλις 12 ετών, την άνέ-
 φεραν εις όλας τὰς εύγενείς τουρκικὰς οικογενείας ως πικάδειγμα κόρης όπως
 πρέπει. 'Ο δέ Θεός την είχε κάμει εύμορφη, ξανθήν, χαριτωμένην ή θείλ-
 σίς της την έχαμε υπομονητικήν, γραμματισμένην, εύπειθῇ. (Τι θυμάται
 είμπορεῖ νά κάμῃ εν παιδίον όταν έχῃ καλήν θέλησιν!). 'Ο άδελφός της όμως ό
 Νουρῇ Μπέης δέν τῇ ώμοιάζε διόλου. 'Αλλάχ! τί αντίθεσις μεταξύ των! 'Ως
 προς τὸ σῶμα, ό Νουρῇ Μπέης ήτο ώραιον παι-
 δίον, έπτά ετών, μελαχροινόν και υγιές· αλλά τί
 κακίαν, τί πείσμα, τί όκνηρίαν, τί άπειθειαν είχε·
 συνητισμένος νά του γίνονται πάντοτε όλα του τὰ
 θελήματα, νά εκτελούνται άμέσως όλα του αἱ επι-
 θυμίαι· είχε κατ' ιδιοτροπίας όλως διόλου παρα-
 δόξους. Μίαν φοράν του κατέβῃ ή ιδέα νά κολ-
 λήσῃ την σελήνην εις την πρῶραν μιᾶς βάρκας
 όπου του είχε ό πατήρ του. Μίαν άλλην ήμέραν
 εκλαιεν από λύσαν του διότι δέν είμπορούσαν νά
 του αδιάσουν τον Βόσπορον διὰ νά εύρῃ
 μίαν πέτρινην σφαῖραν την όποιαν είχε
 ρίψῃ μέσα!

Διὰ νά δικαιολογήσωμεν όσον τὸ δυ-
 νατόν περισσότερον τον Νουρῇ Μπέην
 και νά μή τον παραστήσωμεν πολύ μι-
 σήτόν εις τοὺς άγαπητοὺς μας άναγνώ-
 στας, ἄς ομολογήσωμεν ότι τον είχαν
 παραχαϊδεμμένον οί γονεῖς του, οί ό-
 ποῖοι πρό πολλῶν ετών έπεθύνουν ν' ά-
 ποκτήσουν υἱόν. Αὕτη ή άγάπη κατήν-
 τησε τον Νουρῇ Μπέην άνυπόφορον εις
 τοὺς άλλους και εις τον ίδιον έαυτόν
 του, διότι όταν κανείς εἶνε κακὸς σπα-
 νίως συμβαίνει νά εἶνε εύτυχής.

Διδάσκων του Νουρῇ Μπέῃ ήτο εἰς καλὸς γέ-
 ρων μολλᾶς, δηλαδή Τουρκος ίερομένος, όνομα-
 ζόμενος Σαδικ 'Εφένδης· ήτο πεπαιδευμένος, υπομο-
 νητικός, παραπολύ υπομονητικός μάλιστα, αφού υπέ-
 φερεν όλας τὰς ιδιοτροπίας του μαθητοῦ του· διότι
 αντί νά μελετᾷ τὰ μαθήματά του και νά γράφῃ τὸ
 γράψιμόν του, ό Νουρῇ Μπέης έχαμνε πετεινοὺς ή
 βάρκας με τὰ τετράδιά του. Μίαν ήμέραν εν ᾧ ό
 γέρον Σαδικ υπηγόρευε εις τον μαθητήν του και
 είχεν όλην του την προσοχήν εις τὸ γράψιμον (διότι
 οί τουρκικοὶ χαρκτηρες εἶνε πολύ λεπτοὶ και ό
 μολλᾶς δέν έκαλοέβλεπεν) ό Νουρῇ Μπέης κρυφὰ
 έχωσεν ένα χάρτινον πετεινόν έπάνω εις τὸ
 σαρίκι του Σαδικ ό όποῖος έπειτα από όλίγον επῃ-
 γεν εις τὸ τζαμίον, χωρίς νά φαντάζεται διόλου τί
 είχεν έπάνω εις τὸ κεφάλι του.

'Ο Νουρῇ Μπέης δέν επείραζε μόνον τον Σα-
 δικ 'Εφένδῃ ό κουρεὺς 'Αβουχενδῆς επήγγαινε και

Ο ΝΟΥΡΗ ΜΠΕΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΑΔΙΚ ΕΦΕΝΔΗΣ

έξύριζε τον πασᾶ· ό Νουρῆς έλάμβανε τον σάκκον
 τον όποιον ό κουρεὺς είχεν αφήσῃ εις τον αντιθάλα-
 μον και γρήγορα γρήγορα εις την θέσιν του σαπου-
 νιού έβαλλεν άσπρην πέτραν, ή τριμμένην κιμωλίαν
 εις τὸ κουτί τῆς πούδρας· ό δυστυχῆς 'Αβουχενδῆς μή
 γνωρίζων αὐτὰς τὰς μεταμορφώσεις των πραγμάτων
 του, και έχων όλην του την προσοχήν νά διηγῇται
 εις τοὺς πελάτας του τὰ νέα τῆς συνοικίας, έγδαιρνε
 τὸ δέριμα των με την σκληρὰν πέτραν και τους
 άλειψε με κιμωλίαν, και οί μεν πελάται του δυσ-
 ρεστοῦντο φρικτὰ, αυτός δέ δέν είξευρε πὼς του ήλθεν
 αὕτη ή συμφορά.

'Ο κηπουρός Νικολῆς, έσπειρε διάφορα άνθη κάτω
 από τὰ παράθυρα του χαρεμίου, — τῆς κατοικίας
 δηλαδή των γυναικῶν, διότι αἱ γυναῖκες εις την Τουρ-
 κίαν κατοικοῦν ιδιαιτέρως από τοὺς άνδρας, — ό
 Νουρῆς έτρεχε και έρριπτε και άλλους σπόρους·
 έπειτα δέ από δύο μῆνας μαζί με τὰ εύδιώοντα άνθη
 έφύτρωναν φασόλια και σέλινια.

Αἱ σκλάβαι παραμάναι ἢ θαλαμηπόλοι ὄντα λήκ' ὑπέφεραν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀπὸ τὴν κακίαν τοῦ μικροῦ των Μπέη, ἐν τούτοις ἦσαν περιποιητικαὶ αἱ καλαὶ ἐκεῖναι κόραι καὶ ἔκαμν' ὅ,τι εἰμποροῦσαν διὰ τὰ εὐχαριστήσουν τὸν τύραννόν των.

Καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ πρῶτ' ὁ Νουρῆς δὲν ᾔθελε νὰ πλυθῇ, ἐκρύπτετο κάτω ἀπὸ τὰ ἐραπλώματα ἢ τὰ ἔρριπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς παντός ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλησίαζε. Ἄν κατώρθωναν τέλος πάντων νὰ τὸν πιάσουν, τὴν στιγμὴν ὅπου τῷ ἔβαζαν τὸ ὑποδηματάκι του εὗρισκε καιρὸν νὰ ρίψῃ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ παράθυρον. Νὰ τὸν κτενίσουν; οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν των δὲν ἐπενοῦσε, ἡ κεφαλὴ του ἐκινεῖτο ἀκατάπαυστα δεξιὰ, ἀριστερά, ἐμπρός, ὀπίσω, καὶ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐνόμιζεν ἡ σκλάβά ὅτι τοῦ ξεμπερδεύει τὰ μαλλιά του, τὸ κτένι ἀντὶ μαλλίων εὗρισκεν ἑξαφνα μύτην ἢ πηγῶνιν.

Τὶ φωναί, τὶ κακόν! τί παρακλήσεις τοῦ ἔκαμαν αἱ δυστυχισμέναι κόραι αἱ ὁποῖαι ἔχαναν τὸν καιρὸν μὲ αὐτὸ τὸ πεισματάρικο παιδί.

Αἱ σκλάβαι ἀπέκαμαν πλέον καὶ μίαν ἡμέραν ἔκαμαν ὄρκον νὰ μὴ φροντίσουν πλέον διόλου διὰ τὸν Νουρῆ Μπέη.

Ὁ Μολλᾶς Σαδὶκ ἔδωκε τὴν παραίτησίν του.

Ὁ κουρεὺς Ἀβχενδῆ δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὸ κοινόν.

Ὁ κηπουρὸς Νικολῆς ἀνεχώρησε.

Ὁ Μεχμέτ πασᾶς καὶ ἡ ὥραία του σύζυγος Ζεφιδὲ Χανούμ, ἐνόησαν τότε ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ κακὸν ἔγεινεν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιείκειαν τὴν ὅποιαν εἶχαν δεῖξει εἰς τὸν υἱόν των. Ὁ πασᾶς λοιπὸν ἐπῆρε μίαν ἀπηλπισμένην ἀπόφασιν (διότι δὲν εἴξευρε πῶς νὰ διορθώσῃ τὸν μικρὸν κακοαναθρεμμένον) νὰ βάλῃ τὸν Νουρῆ Μπέην ὡς μοῦτσον εἰς ἓν ἐμπορικὸν πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἡ Ζεφιδὲ Χανούμ μὲ δάκρυα τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ στείλῃ τὸν Νουρῆ Μπέην εἰς τοὺς δερβίσηδες τοῦ Σκούταρη, καὶ αὐτοὶ νὰ τὸν βάλουν νὰ φυλάττῃ

εἰς τὴν θύραν τοῦ Τεκὲ τὰ παπούτσια τῶν ἐμβαίνόντων, διότι οἱ Τεῦρκοι ἐμβαίνουν χωρὶς ὑποδήματα εἰς τὸ τζαμίον των.

Καὶ ὅμως οἱ δυστυχεῖς γονεῖς του εἶχαν φαντασθῇ τόσον λαμπρὸν στρατιωτικὸν ἢ διπλωματικὸν μέλλον διὰ τὸν μονογενῆ υἱόν των, καὶ τώρα;... ἀλλὰ τὸ σφάλμα ἦτο καὶ ἰδικόν των.

Ἡ μικρὰ Μελία Χανούμ, ἡ ὁποία λυπημένη, ἄφρονος εἶχε παρעוεθῇ εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς μητρός τῆς, ἐζητοῦσεν ἀπὸ τὸ ἔξυπνον τῆς κεφάλι καὶ τὴν καλὴν καρδίαν τῆς κανὲν μέσον, ὥστε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀδελφόν τῆς κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἄξιον τῆς ἀγάπης ὅλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶχεν ἀπομακρύνει μὲ τὸν κακὸν τοῦ τρόπου ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς ὡς χάριν ν' ἀναβάλλῃ μίαν ἐβδομάδα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αὐστηρᾶς τιμωρίας, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δύο ἤθελον νὰ ἐκτελέσουν ἀμέσως. Οἱ δὲ γονεῖς τῆς ἐδέχθησαν τὴν παράκλησίν τῆς.

— Ἐγὼ ἓνα σχέδιον εἶπεν εἰς αὐτούς· ὁ Ἀλλάχ νὰ δώσῃ καὶ νὰ μὴ χάσωμεν τὸν Νουρῆ μας.

B'

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μόλις ἐφάνῃ ἡ αὐγὴ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀσιατικούς λόφους, ἡ Μελία φοροῦσα εἰς τὸ κεφάλι τῆς σαρίκιον καὶ πλατὺ πανταλόνιον ἀπὸ γαλάζιον ὕφανμα, σφιγμένον εἰς τὴν μέσῃ τῆς μὲ πλατὺ καὶ μακρὸ ζωνάρι, ἐκτύπησεν ἡσυχά τὴν θύραν τοῦ Νουρῆ Μπέη. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐξαιρετικῶς, ὁ Νουρῆ Μπέης ἦτο ἔξυπνος. Τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσιν ὅτι ὅλοι τὸν εἶχον παραιτήσῃ καὶ ἐλυπεῖτο μὲν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διορθωθῇ· οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐφαίνοντο κακοὶ ἐν ᾧ ὁ ἴδιος μόνον ἔπαιε.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Ὁ βάτραχος ἐκόαζεν
Ὁ λέων ἐξιπτάσθη
Καὶ μέγα ἐφάντασθη
Τὸ ζῶον τὸ μικρόν.

Ἄλλ' εἶδε τὸν κοάζοντα
Κ' ἐκέῖσε προχωρήσας
Καὶ τὸν μικρὸν πατήσας,
Τὸν ἄφησε νεκρόν.

Μὴ σε ταραττῇ, μὴ σε φοβίξῃ
Πᾶν ὅ,τι γλῶσσα διασαλπίζει·
Πολλάκις φήμῃ ἀπατηλῇ
Τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

«ΕΙΜΑΙ Ο ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ ΣΟΥ ΑΛΗΣ, Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΟΥ ΣΑΔΙΚ, Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΣΟΥ ΑΒΕΧΑΝΑΗ, ΚΑΙ Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΣΟΥ ΝΙΚΟΛΗΣ, ΕΙΠΕΝ Η ΜΕΛΙΑ»

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 175]

Ἀλλὰ πόσοι ἄνθρωποι μεγαλείτεροι ἀπὸ τὸν Νουρῆ Μπέην σκέπτονται ὁμοίως! Πολλοὶ φαντάζονται ὅτι ἄλλοι πταῖουν διὰ τὰ δυστυχήματά των διὰ τὰ ὁποῖα πταῖουν οἱ ἴδιοι. Ὁ Νουρῆ Μπέης ἀκούσας τὸν κτύπον τῆς θύρας ἐκεπέσθη μὲ τὸ μετὰ τῶν τοῦ ἐράπλωμα καὶ προσεποικίθη ὅτι καί μᾶται βαθέως. Ἐφοβέτο μήπως ὁ πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικῶν πλοίου τὸ ὁποῖον ἐπήγαιεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἢ τοῦλάχιστον ὁ ἀρχηγὸς τῶν δερβίσηδων ἔλθῃ καὶ τὸν παραλάβῃ.

Ἐκτύπησαν δὲ καὶ ἄλλην μίαν φορὰν, καὶ ἔπειτα μία γλυκεῖα φωνή, τὴν ὁποίαν ὁ Νουρῆς ἐγνώρισεν ὅτι ἦτο τῆς ἀδελφῆς του, τὸν ἐφώνησε δύο φορές.

— Ἐμβα, Μελία! εἶπεν ὁ Νουρῆς λαβὼν κάπως θάρρος.

Ἡ μικρὰ κόρη ἐμβόηκε μὲ τὸ νέον τῆς ἐνδυμα, ἐν ὁποῖον τῆς ἔδιδε πολὺ παράξενον ἐξωτερικόν, καὶ ἐχαιρέτισε κύψασα ἕως εἰς τὸ ἔδαφος.

— Μάταλλαχ! τί παράξενα φορέματα εἶνε αὐτά; ἐδελοῦλα μου; ἠρώτησεν ὁ Νουρῆς μὲ ἀπορίαν, ὁποῖα σαρίκι μολλᾶ, φόρεμα κουρεῖς, φαρδὺ πανταλόνι ὡς τοῦ κηπουροῦ, καὶ τί ταπεινὸ ὕψος ἔχεις!.. Μήπως ἐυθάσαμεν εἰς τὰς ἀποκρέω τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀλλάξεις τὸ γένος σου καὶ τὸ ἐξωτερικόν σου;

— Νουρῆ Μπέη, εἶπε μὲ σοβαρότητα ἡ Μελία Χανούμ, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὸν ταπεινὸν τρόπον τῆς, δὲν εἶμαι χριστιανὸς μετεμεισμένος, ἀλλὰ ὁ θαλαμηπόλος σου Ἀλῆς, ὁ διδάσκαλός σου Σαδὶκ, ὁ κουρεὺς σου Ἀβχενδῆ καὶ ὁ κηπουρὸς σου Νικολῆς. Ἐπειδὴ σκεπεύω νὰ ἐκτελῶ διὰ σὲ ὅλων αὐτῶν τὴν ἐργασίαν, θὰ ὀνομάζωμαι κατὰ σειρὰν μὲ ὁποῖον ὄνομα ἀπὸ τὰ τέσσαρα θελήσῃς!

— Τί λέγεις, Μελία; Δὲν θὰ με στείλουν πλέον εἰς τὰς Ἰνδίας, οὔτε εἰς τὸν Τεκὲ τοῦ Σκούταρι; εἶπε μὲ χαρὰν ὁ Νουρῆς, ἐπήδησε δὲ ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἔκαμε μίαν τούμπαν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, τραγουδῶν τραλαρά, τραλαρά, τραλαρά!

— Αὐτὸ εἶναι εἰς τὸ χέρι σου, Νουρῆ Μπέη, ἐξηκολούθησε μὲ σοβαρὸν πάλιν τρόπον ἡ μικρὰ κόρη, ἂν ἐγὼ ὁ Ἀλῆ-Μεχμέτ Νικολῆ-Κωστής εἰμπορῶ ν' ἀντικαταστήσω τὰς σκλάβας αἱ ὁποῖαι σὲ παρήτησαν ὅλαι, τὸν μολλᾶν ὁ ὁποῖος σὲ ἐγκαταλείπει, οἱ γονεῖς μας θὰ συγκατατεθοῦν νὰ μείνῃς ἐδῶ. Ὡστε, καλὲ μου φίλε, ἀνέστη νὰ σ' ἐνδύσῃ ὁ νέος σου θαλαμηπόλος Ἀλῆς, εἰδεμῇ...

— Εἰδεμῇ;

— Ὡστερα ἀπὸ οὐκὶ ἡμέρας θὰ σε παραιτήσω καὶ ἐγὼ ἢ ἴδῃ ὡς παιδί μὲ κακὴν καρδίαν.

Ὁ Νουρῆ Μπέης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν του πρὸς

τά εμπρός, έπειτα δὲ κινῶν τοὺς δύο τοῦ γυμνοῦς πόδας, οἱ ὁποῖοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸ κρεβάτιόν του.

— Ἐνδυσέ με, Ἀλῆ! εἶπε.

Ἡ Μέλια ἤπλωσε τὰ περιπόδια εἰς τὸν δῆθεν κύριόν της, ἀφ' οὗ τὸν ἐχαίρετ' ἡσέ, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν Νουρῆν νὰ γελάσῃ.

— Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι πολὺ παράξενον εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς τόσο καλὸν ὑπηρετὴν ὅπως ἐσένα, εἶπεν ὁ Νουρῆς δένων τὰ καρδόνια τῶν ὑποδημάτων του· ἐγὼ πάντοτε τὸ ἔλεγα ὅτι ἕνας μικρὸς ὑπηρετῆς θὰ κἀνὴ καλλίτερη δουλειὰ ἀπὸ τὸς οὗς δὲ κουτούς. . . σκλάβους.

— Ὁ καλλίτερος ὑπηρετῆς ἀπὸ ὅλους, πιστεύσέ με, Νουρῆ, εἶνε ὁ ἴδιος ἐαυτός μας· ὅτι κάμνει κανεὶς μὲ τὰ ἴδιά του χέρια εἶνε καλὰ καμωμένον· ἰδέ, πόσον γρήγορα ἔβαλες τὸ πανταλόνι σου καὶ τὰ φορέματά σου· τώρα πλύσου μὲ αὐτὸ τὸ κύο νερό· ἂ! τί καλὰ, ἔγινες ἄσπρος σὺν τὸ χιόνι καὶ καθαρὸς, ποτὲ δὲν ἔχεις πλυθῇ τόσο γρήγορα· τώρα μόνον ὁ κουρεὺς λείπει διὰ νὰ σε κτενίσῃ· στάσου νὰ τον φωνάξω ἀμέσως.

Μετὰ δύο λεπτά ἐκτύπησαν πάλιν τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Νουρῆ Μπέης.

Ἡ Μέλια μὲ ὑψηλὸν φέσιον, ἐξωμάνικη, καὶ κρατοῦσα μικρὰν λεκάνην εἰς τὴν μίαν χεῖρά της καὶ σάκκον εἰς τὴν ἄλλην, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἀ! σὺ εἶσαι, Μαστρονικολῆ, εἶπεν ὁ Νουρῆ Μπέης χαιρετῶν τὸν κουρέα μὲ προστατευτικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, εἶσαι καλὰ;

— Καλὰ, ἐφένδῃ, ἀρκετὰ καλὰ.

Ὁ κομψὸς κουρεὺς ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πέτσιόν του σάκκον καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Νουρῆ Μπέην μὲ τὴν λεκάνην εἰς τὴν χεῖρα.

— Θέλεις νὰ σε ξυρίσω; εἶπε.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ μικρὸς Μπέης, ὁ ὁποῖος εὐχαριστεῖτο νὰ μιμῆται τοὺς μεγάλους.

Ἡ Μέλια μὲ ὅλον της τὸ σοβαρόν, ἔκαμε ἀφρὸν μὲ τὸ σαπῶνιον εἰς τὴν λεκάνην, ἐξέβαλε ἀπὸ τὸν σάκκον της τὰ ξυράφια, τὰ ἀκόνισε μὲ ὑπομονὴν ἐπάνω εἰς δερματίνην ζώνην, ἔπειτα παρετήρησε τὸ πηγούνι τοῦ Νουρῆ Μπέης, καὶ ἀκουμδῆσασα τὴν χεῖρά της εἰς τὴν μέσσην της ἐπερίμενε.

Ὁ Νουρῆ Μπέης, μὴ καταλαμβάνων τίποτε ἀπ' αὐτὴν τὴν παντομίμαν, ἐπερίμενε καὶ αὐτός.

— Θέλεις νὰ σε κτενίσω προτῆτερα; εἶπεν ὁ κουρεὺς Νικολῆς ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά.

— Ὅπως θέλεις· ἀλλὰ πρόσσεχε μόνον· ἔχω πολὺ γτελικάτο κεφάλι.

— Ὡ! μὴ σε νοιάξῃ· ἐγὼ ξεύρω καὶ κτενίζω τὰ πλέον ἐμπερδευμένα μαλλιά καὶ ταῖς πλέον ἀνυπότακταις περούκαις. . . Ἐγὼ κτενίζω τὸν Σουλτάνον.

— Ἀλλὰ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει ξυρισμένο τὸ κεφάλι του!..

— Ναι, καλέ μου, ἔχει ξυρισμένο τὸ κεφάλι του· εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ κτενίσῃ κανεὶς τὰ ξυρισμένα κεφάλια καὶ ἄρποτε ὅλοι οἱ πολῖται νὰ ἐμιμοῦντο τὸν Σουλτάνον. . . θέλεις νὰ σου τὰ κῶψω σύρριζα τὰ μαλλιά σου; ἐξηκολούθησεν ὁ κουρεὺς μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον δεικνύων εἰς τοὺς τρομαγμένους ὀφθαλμούς τοῦ Νουρῆ Μπέης ἐν ἀστραπτέρῳ καὶ μεγάλῳ ψαλίδι.

— Ὁχι, ὄχι! καλλίτερα ἔχω νὰ μοῦ τα ξεμπλέξῃς!

— Ἀ! καλὰ! ἔλεγα πὼς δὲν ἤθελες νὰ σοῦ τα ξεμπλέξω γιατί ἤκουσα νὰ λέγουν αἱ σκλάβαι (ἀλλὰ αἱ σκλάβαι ἔχουν πάντα κακὴν γλῶσσαν) ὅτι δὲν ἤθελες νὰ σε κτενίσουν, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ψεῦμα, τὸ βλέπω, διότι ἀφίνεις καὶ σε κτενίζουν, καὶ ἰδοὺ μάλιστα σ' ἐκτένισα εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Τί καλὸς μπαρμπέρης! ἐφώνησεν ὁ Νουρῆς κατευχαριστημένος διότι ἐκτενίσθη τόσο γρήγορα· τώρα νὰ με ξυραφίσῃς.

Ὁ Νικολῆς ἐκύτταξε τὸ πηγούνι τοῦ μικροῦ του πελάτου, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐν ζευγαρί ὀρματουάγια, τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν μύτην του, παρετήρησε καὶ πάλιν καὶ ἐπερίμενε.

Μετὰ πέντε λεπτά σιωπῆς, ὁ Νουρῆ Μπέης μὴ ἐννοῶν τί τρέχει, ἠρώτησε:

— Τί περιμένεις ἔτσι, κουρέα;

— Περιμένω νὰ φυτρώσουν τὰ γένεια σου, ἐφέντῃ μου.

— Τότε καλὰ θὰ κάμῃς νὰ φύγῃς, διότι θὰ σου εἶνε πολὺ νὰ περιμένῃς δέκα πέντε χρόνια! ἀπεκρίθη ὁ Νουρῆ Μπέης γελῶν.

Ὁ Νικολῆς ἐπῆρε τὰ κουρευτικά του σκεύη, ἐχαίρετ' ἡσέ καὶ ἐξῆλθε.

Γ'

Ὁ Νουρῆ Μπέης μὲ τὸ στρατήγημα τῆς ἀδελφῆς τοῦ, εἶχε νικήσῃ τὴν πρώτην δυσκολίαν τῆς ἡμέρας· εἶχεν ἐνδύθῃ ὁ ὑπηρετῆς τοῦ Ἀλῆς ἐμβῆκε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχασματό τόσο πολὺ ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεβιδώσῃ τὰς σιαγόνas του.

— Πεινῶ πολὺ, φίλε μου Ἀλῆ.

— Τὸ πρόγευμά σου σὲ περιμένει εἰς τὸ κίοςκι τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου· ἐνόμισα ὅτι μίαν τόσο ὥραίαν ἡμέραν θὰ ἐπροτιμοῦσες νὰ πάρῃς τὸν καφέ σου ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀνθὰ καὶ εἰς τὴν πρασιναδὰ, παρὰ εἰς τὸ κλεισμένον αὐτὸ δωμάτιον. . .

— Ἐχεις δίκαιον ὅπως πάντοτε, εἶπεν ὁ Νουρῆ Μπέης πιάσας μὲ προθυμίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν ἀδελφῆν του. Ἐλα μαζί μου, σὺ εἶσαι ὁ καλὸς μου ἄγγελος καὶ χωρὶς σὲ εἴμπορεῖ νὰ κάμω κανὲν σφάλμα πάλιν.

Ἡ Μέλια ἀκούμβησεν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ

Νουρῆ, καὶ οἱ δύο ἐπέρασαν, ὡς ἀγαπημένοι φίλοι τοὺς μικροὺς διαδρόμους τοῦ κήπου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν στρωμένοι μὲ μικρὰ πετραδάκια ἐμπεγμένα εἰς τὸ χῶμα.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἐφθασαν εἰς τὸ περίπτερον (κίοςκι)· ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω ἡ θέα ἦτο κατὰ ἔκτακτον· ἀπὸ τὸ κίοςκι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς τὸν λόφον τοῦ Βεβεκίου, μικροῦ χωρίου τοῦ Βοσπόρου, ἔβλεπε κανεὶς τὸν θαυμάσιον ὁρίζοντα τῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, χωριζομένων ἀπὸ τὸ στεγνὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Ὁ Νουρῆ Μπέης ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρὸς ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτιμῇσῃ τὴν ἐξοχὸν ἐκείνην θέαν. Ἐφρόντιζε μόνον νὰ πῇ τὸν καφὲν του μὲ τὸ γάλα καὶ ἐβούτα τὸ ψωμί του εἰς τὸν μεγάλον του κυάθισκον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντήλλασσε μὲ ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ Βοσπόρου· καὶ ἡ Μέλια ἐπρογευμάτισεν ἐπίσης, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ὀλιγώτερον λαίμαργος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της καὶ περισσότερον εὐαίσθητος ἐρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο πανόραμα καὶ ἐφώναζε: Τί ὠραῖο θέαμα, τί ὠραῖο! Ἐν ᾧ ὁ Νουρῆς ἐπανελάμβανε μὲ τὸ στόμα γεμάτον: Τί καλὸ, τί καλὸ!

— Δὲν ἔκαμα καλὰ, ἐφένδῃ, νὰ σε φέρω ἐδῶ; εἶπεν ἡ Μέλια· δὲν εἴμεθα ἐδῶ καλλίτερα παρὰ εἰς τὸ δωμάτιόν σου μὲ τὰ δλόκλειστα παράθυρά του;

— Πρέπει νὰ εἶνε δλόκλειστα, ἀπεκρίθη ὁ Νουρῆς, ἀφ' οὗ ὁ ἥλιος μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῶ!

— Σ' ἐξυπνᾷ καὶ παραπονεῖσαι; Τί μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις ἀπὸ τὸ νὰ σηκνέται κανεὶς πρωῒ, νὰ τον ἐξυπνᾷ τὸ ζωηρόν φῶς τοῦ ἡλίου τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ τῷ λέγῃ:

«Ἐύπνια δά, ὀκνηρέ, ταμπέλη! Σήκω νὰ χαρῇς τὴν ὥραίαν ἡμέραν ὅπου σοῦ δίδω! Καὶ τί ὠραῖα τοῦ ἐργάζεται κανεὶς τὸ πρωῒ. Τί ὠραῖα πὺ μελετᾷ τὸ μάθημά του!

— Στάσου στάσου, Ἀλῆ, διέκοψεν ὁ Νουρῆς· βλέπω ὅτι χωρὶς νὰ το ἐννοῇς ἀλλάζεις ὑπηρεσίαν· ἐνθουσιάζεσαι διὰ τὰ μαθήματα ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ πρῶν διδάσκαλός μου. . . Οἱ ὑπηρεταί, ξεύρω ἐγώ,

ἀγαποῦν τὸν ὕπνον, καὶ ἀντὶ νὰ ὑπλίζον τὰ ὑποδήματα καὶ νὰ ἐτοιμάζον τὸ πρόγευμα τῶν κυρίων των, θὰ τοὺς ζηλεύουν δίχως ἄλλο ὅταν κοιμοῦνται ἡσυχα ἐνῷ αὐτοὶ δουλεύουν. . .

— Ἐχεις λάθος, Νουρῆ Μπέης, εἶπεν ὁ Ἀλῆς, σηκωθεὶς ἐπάνω μὲ ὑπερῆφάνειαν· οἱ καλοὶ ὑπηρεταὶ θεωροῦν εὐτυχίαν τὴν νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς κυρίους των, ὅπως καὶ τὰ ἐπιμελῆ παιδία νὰ μάθουν γράμματα διὰ νὰ κάμουν εὐτυχεῖς τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς διδασκάλους των. . .

Ὁ Νουρῆς δὲν εὐχαριστεῖτο διόλου ν' ἀκούῃ συμβουλὰς δι' ὃ καὶ ἤρχισε νὰ τραγουδῇ ἐν μικρὸν τραγουδάκι. Τότε ἐφυγεν ὁ Ἀλῆς.

Τὸ μικρὸν παιδίον μέιναν μόνον ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ τόπι· ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας τὸ ἐρριπεν ἐπάνω εἰς

τοὺς πυκνοὺς κλάδους ἐνὸς ὑψηλοῦ δένδρου. Τότε ἐπῆρε τὴν τσουγράναν καὶ τὸ πτυάριόν του, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε φύγει ὁ κηπουρὸς ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ τῷ μάθῃ νὰ σκάπτῃ, νὰ θερίξῃ τὸ χόρτον, ἢ νὰ κόπτῃ τὰ ξηρὰ κλαδιά, δὲν εἴξευρε τί νὰ πρωτοκάμῃ καὶ ἤρχισε νὰ μαζεύῃ χαμοκέρασα (φρούλαιas).

Ἐν τῷ μεταξύ ἤκουσε τὸν κρότον ἐνὸς χειραμαξίου· γυρίσας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν

ἕνα νέον κηπουρόν, φοροῦντα μεγάλον ψάθινον καπέλον καὶ πάνινον ἐπενδύτην· ἐσκουνοῦσε ἐν χειραμάξιον γεμάτον ἀπὸ κηπουρικὰ ἐργαλεῖα, κατάλληλα διὰ τὰ μικρὰ του χεράκια. Ὁ κηπουρὸς ἐκεῖνος ἦτο ἡ Μέλια, ἡ μάλλον ὁ Κωστής.

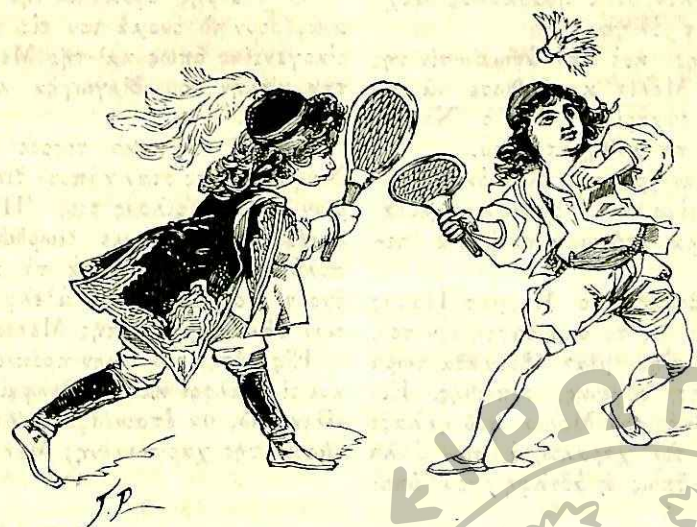
— Καλημέρα, Μπέης-ἐφένδῃ, εἶπεν ὁ Κωστής σταματήσας καὶ χαιρετήσας μὲ τὸ καπέλο του· σήμερα ἐξύπνησες πρωῒ βλέπω.

— Ναι, φίλε μου, εἶπεν ὁ Νουρῆς μὲ μειδιάμα, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ ἀδελφή του νὰ μεταμορφώνεται τόσο πολὺ δι' αὐτόν. Εἶσαι καλὰ, Κωστή;

— Πολὺ καλὰ, Μπέης μου.

— Καὶ ποῦ πᾶς ἔτσι, Κωστή;

— Πάγω νὰ βγάλω κατὶ παληοχόρτορα ἀπὸ κᾶπου. Ἡ χανομίτσα διέταξε νὰ σπείρωμεν βλσάμινας.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ Ἡ ΜΕΛΙΑ ΠΑΙΞΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΤΗΣ ΤΗΝ ΕΦΕΤΙΝΑΝ (Σελ. 180)

—Τί εἶν' αὐταῖς αἱ βαλσαμίναις;
—Κάτι λουλουδά ωραιότατα· ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ πᾶς νὰ ρίψῃς μέσα σπόρον ἀγγουριῶν.

—Μὴ φοβῆσαι, Μέλια, ... Κωστή, ἤθελα νὰ εἰπῶ· θὰ σε βοηθήσω νὰ ἐργασθῇς καὶ θὰ γίνω ὅπως με θέλεις.

Τὰ δύο παιδία ἤρχισαν νὰ σκάπτουν, ἔπειτα ἔσπειραν καὶ μικροὺς μαύρους σπόρους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπειτα θὰ φυτρώσουν ωραιότατα ἄνθη, τοὺς ἐπότισαν, καὶ ἐπέστρεψαν ἔπειτα εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ διορθώσουν ὀλίγον τὴν ἐνδυμασίαν των, ἡ ὁποία ἐχάλασεν ἀπὸ τὰς κηπουρικὰς ἐργασίας.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Μέλια ἔπαιξε μετὸν ἀδελφόν της τὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον λέγεται ἐλληνιστὶ μὲν ἐφετίνδα ἀπλὰ δὲ πεταχτό, ἔπειτα τὸν ἔφερε πάλιν εἰς τὸ κιάσκι καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ διδάσκαλος Μεχμέτ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν της καὶ τὴν ἀρωσιώσιν της εἰς τὸν ἀδελφόν της ἡ Μελίτ κατώρθωσε νὰ τῷ φαίνεται τὸ μάθημά του εὐχάριστον καὶ ὁ Νουρῆς ἐμάνθανε τώρα λαμπρὰ τὰ μαθήματά του.

Ὅκτὼ ἡμέραι ἐπέρασαν γρήγορα. Καὶ ὁκτὼ ἡμέρας, ἡ δυστυχὴς Μέλια εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ μεταμορφοῦται εἰς τὰ τέσσαρα πρόσωπα τὰ ὁποῖα ὑπεκρίνετο τόσον καλά.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ὁ Μεχμέτ Πασᾶς ἐπροσκάλεσε τὸν υἱὸν του εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

—Νουρῆ Μπέη, τῷ εἶπε, μίαν ἐβδομάδα τώρα εἶσαι φρόνιμος, φιλόπονός, εὐγενής, εὐπειθής. Εἰ-
ξεύρω ὅτι ἡ καλὴ ἀδελφή σου Μέλια, σοῦ ἔλλαξε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν χαρακτηρὰ σου· ἀλλὰ δὲν εἰπορεῖς ν' ἀπαιτῇς ὅπως ἡ ἀδελφή σου ὑποφέρῃ ὅλον ἐν διὰ σέ...

—Τὸ ἐννοῶ, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Νουρῆς, καὶ

ΚΙΧΛΑ ΚΑΙ ΜΥΡΣΙΝΗ

ΜΥΘΟΣ

Κίχλα λαίμαργος, εὐρύσκα
Κλάδον θάλλοντα μυρσίνης
Ἐκαθέστη, ἐξ ἐκείνης
Τρώγουσα καὶ κελαδοῦσα.

Ἔλεγε δ' εὐφραينوμένη:
«Ὁ καρπός σου, ὦ μυρσίνη,
Καὶ τὸν λάρυγγα ἡδύνει,
Καὶ τὴν ὄσφρητιν εὐφραίνει».

Ἄσωτος κ' ἡδυπαθής
Ἄνθρωπος πολυπαθής.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΙΝΟΣ

Ἔχουσιν τὸν νοῦν τῆς ὄλως
Πρὸς αὐτὴν προσηλωμένον,
Παῖς ἐκείθεν διαδίωνν,
Τὴν συνέλαβεν εὐκόλως.

Ὁνήσκουσιν δ' αὐτὴ ἐθρήνει
Μετὰ πάθους καὶ πικρίας:
«Ὁλεθρός μου τῆς ἀθλίας
Ἡ γλυκύτης σου, μυρσίνη»

δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃ πλέον· τώρα ἐνδύομαι μόνος μου, δὲν ἔχω ἀνάγκη τοῦ Ἀλῆ, κτενίζομαι καὶ πλύνομαι χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ κουρέως· εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κωστή θὰ ἔχω τὸν νέον Κροάτην τὸν ὁποῖον ἐπῆρες διὰ τὴν ὑπηρεσίαν σου... Μόνον ὁ διδάσκαλός μας ἀκίμῃ εἶνε δυσηρεστημένος καὶ εἶμαι πρόθυμος, πατέρα, νὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Σαδὶκ Μολλά. Ἀς ξαναρχίσῃ πάλιν τὰ μαθήματά του, εἰς τὰ ὁποῖα μοῦ ὑπεσχέθη νὰ παρευρίσκει καὶ ἡ καλὴ μου ἀδελφή Μέλια, καὶ σου ὀρκίζομαι νὰ εἶμαι πάντοτε καλὸς καὶ ἄξιος τῆς ἀγάπης τῶν γονέων μου.

Δ'

Ὁ Νουρῆς ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχασίν του· τώρα ἀναφέρουν τὸ ὄνομά του εἰς τὰς καλὰς Τουρκικὰς οἰκογενεῖς ὅπως καὶ τῆς Μελίτ· τὸν ἐπαινοῦν διὰ τὴν καλὴν του διαγωγὴν καὶ τὰς μεγάλας του προόδους.

—Μὲ τὸ κακὸ τίποτε δὲν γίνεται, λέγει ὁ Νουρῆ Μπέης ὅταν κἄποτε διηγῇ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τοὺς φίλους του. Ἡ Μέλια πρῶτα μὲ δι-
εσκέδαζε, διὰ νὰ με διωρθώσῃ ἔπειτα αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὸς τρόπος διὰ τὰ κακὰ παιδία, ἀλλὰ θὰ ἔχουν ἄρᾳ γε πολλὰ ἀδελφὰ διὰ τοὺς ἀδελφούς των τὴν ὑπομονὴν τῆς Μελίτ Χανούμ;

Εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν πρέπει ν' ἀλληλοβοηθούμεθα καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ οἱ ὁποῖοι ἀγκυλῶνται εἰλικρινῶς θὰ ἐπαινέσουν βέβαια τὴν ἀδελφικὴν ἀφοσίωσιν τῆς χαριτωμένης Μελίτ.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΥΘΟΣ

Ἐνας γέρον ξυλοκόπος ἐνενηνταπέντε χρόνων
ἐκατέβαιν' ἕνα λόφον, εἰς τὸν ὁμὸν του σηκώνων
ἕνα φόρτωμα κλαδιά·

τὸ βρῦ καὶ τρέμον βῆμα νὰ κινήσῃ προσεπάθει,
τὸ κατώρθωσ' ἐπὶ τέλους, καὶ κατὰκοπος ἐστάθη
εἰς τοῦ λόφου τὴν ποδιά.

»Καὶ ἐγώ; Τὰ βάσανά μου τοῦτο τὸ βουνὸ τὰ ξέρει,
πού με βλέπει καθ' ἡμέραν καὶ χεῖμῶνα καλοκαίρι
νὰ περνῶ ἀπὸ ἐδῶ,

ἔχων τὸ κυρτόν μου σῶμα πάντοτε στὴν γῆν σκυμμένον.
ὦ Θεέ μου, σὺν ἐμένα ἄλλον καταδικασμένον
εὐχομαι νὰ μὴν ἰδῶ...»

Ἀνεστéναξε, καὶ ρίψας κατὰ γῆς τὸ φόρτωμά του,
τὸν ἰδρωτὰ του σπογγίζει μὲ τὰ πέντε δάκτυλά του,
καὶ ἔς τοὺς θάμνους τὸν πετᾷ·
κάθηται εἰς μίαν πέτραν, καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν του
τί ἐκέρδισε καθ' ὅλην τὴν μακρὴν μακρὴν ζωὴν του,
λυπημένος ἐρωτᾷ...

[Λιά μου

«Εἰς αὐτὸν τὸν μαῦρον κόσμον ποῦ ἀσπρίσαν τὰ μαλ-
τί ἐκέρδισα, Θεέ μου; ἔχει ἄλλος τὰ δεινὰ μου
καὶ τὰ τόσα μου κακὰ;

Τὸ μονάκριβο παιδί μου μοῦ ἀπέθανε ἔς τὰ ξένα,
καὶ τὰ ὄρφανά του κλαίουσιν ἔς τὴν καλύβα πεινασμένα,
καὶ κοιμοῦνται νηστικά!..

Κ' ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἄκρον του στηθοῦς...
Ἐσηκώθη μετ' ὀλίγον καὶ μ' ἀπηλπισμένον ἦθος
τὴς παλάμας του κροτῶν,
«Θάνατε! φωνάζει, θάνατε!..» καὶ ἔριψε μὲ στόμα χαῖνον...
Ἦλθ' ὁ Θάνατος ἀμέσως δρέπανον αἱματωμένον
εἰς τὴν δεξιὰν κρατῶν.

—Τί με θέλεις, γέρον; εἶπε, κ' ὕψωσε τὸ δρέπανόν του·
ὅλος ἐντρομός ὁ γέρον ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του
καὶ ἐτράνυτε «σὲ ἡ...»

ἤθελα νὰ μου φορτώσῃς μιά στιγμὴ τὸ φόρτωμά μου»
Ἐν ᾧ πρότερον ἐθρήνει κ' ἔκραζε «τὰ βάσανά μου»
τώρα πῶς μετανοεῖ;...

[Ἐκ τῶν ἐκδομένων ΜΥΘΩΝ]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

[Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 171]

Ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρης ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ. Τώρα ποῦ νὰ φύγῃ! Νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ σπήλαιον, εἰμπορεῖ νὰ ταραχθῇ ὁ ληστής καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐπάνω του! Νὰ μείνῃ ἔξω, θά τον φάγῃ ἡ ἀρκούδα!

Κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιον ἦτο μιὰ μεγάλη ἀπιδιά. Σὺν τὴν εἶδεν ὁ Τρομάρης, μιὰ καὶ δυὸ καὶ ἀγκαλιάζει τὸν κορμὸ της καὶ σκαρδελώνει καὶ ἀναβαίνει ὅσον ὑψηλὰ εἰμπορεῖ.

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτός, πῶς, τόσο μεγάλο θηρίο ἡ ἀρκούδα, εἰμποροῦσε νὰ σκαρδελώσῃ καὶ αὐτὴ 'πάνου στὸ δένδρον! Διότι τῷ ὄντι ἡ ἀρκούδα ἐσκάρβελωσε καὶ ἀνέβηκεν εἰς τὸ ἴδιο τὸ δένδρον, καὶ εἰς τὸ ἴδιο τὸ κλωνί μὲ τὸν Τρομάρη, καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ ὁλονὲν κατεπάνω του.

— Τώρα πιὸ θά με φάγῃ! εἶπεν ὁ Τρομάρης, καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω. Νὰ περῶ κάτω, θὰ πέσω νὰ σκοτωθῶ. Νὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἶμαι, θὰ μὲ φάγῃ χωρὶς ἄλλο ἡ ἀρκούδα!

— Ἀς ἀναβῶ ὀλίγον ἀψηλότερα! ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους. Ἡ ἀρκούδα εἶνε βραχεῖα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ.

Καὶ τὸ ὄντι, ἐλαφρὸς καὶ λεπτὸς καθὼς ἦτον, ἀνέβηκεν ἕως εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου. Ἡ ἀρκούδα εἰμποροῦσε τώρα πολὺ καλὰ νὰ τον φθάσῃ καθὼς καὶ προτῆτερα. Ἀλλὰ ἔλα που ὁ Τρομάρης εἶχε τύχην καὶ ὅλην αὐτὴ τὴν ὥραν ἡ ἀρκούδα δὲν τον εἶδεν. Πῶς; Δὲν τον εἶδε; Καὶ διατὶ λοιπὸν ἀνέβη κατόπιν του ἐπάνω εἰς τὴν ἀπιδιά; Ἐγὼ νὰ σας εἰπῶ. Ἡ ἀρκούδα ἀγαποῦν τοὺς καρπούς καὶ μάλιστα τὰ ἀπιδιά, ὅταν δὲν εἶνε σκουληκιασμένα. Καί, ὅπως ὅλαις ἡ ἀρκούδες, ἔτσι καὶ αὐτὴ ποῦ σας λέγω, ἐσυνήθιζε ν' ἀναβαίνει κάθε νύχτα εἰς αὐτὴ τὴν ἀπιδιὰ καὶ νὰ τρώγῃ ἀπιδιά. Ὁ Τρομάρης, ποῦ δὲν το ἤξευρε, ἐπῆγε καὶ ἀνέβηκε ὁ ἀνότης ἴσα ἴσα εἰς τὴν ἀπιδιὰ τῆς ἀρκούδας. Καὶ αὐτὴ ἡ καίμενη, χωρὶς νὰ ξεύρῃ πῶς κάποιος εἶνε ἐκεῖ πλησίον της ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον της, ἐκάθησεν εἰς ἓνα φεγγαροφώτιστο κλωνί καὶ ἤρχισε τὸ δεῖπνόν της.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὸν Τρομάρη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀπιδιᾶς ἔντρομον καὶ μισαπεθχμένον ἀπὸ τὴν φρίκην του συμμαζεῦοντα τὰ πῦδια του ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερα καὶ κάθε στιγμὴν κινδυνεύοντα νὰ ξαπολυθῇ καὶ νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ τρεμουλητό του. Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἀρκούδα ἡσυχὴν καὶ ξενοιασμένην, ὀλίγον παρακίτω, ποῦ διαλέγει καὶ τρώγει ἀπιδιά μὲ ὅλην της τὴν εὐχαρίστησιν.

Ἀλλά, καθὼς σας εἶπα, ἡ ἀρκούδα δὲν ἀγκυρᾷ τοὺς σκουληκιασμένους καρπούς. Δι' αὐτὸ κάθε φορὰ ποῦ ἐκοπτεν ἐν ἀπιδιᾷ τὸ ἐσθίωνεν ὑψηλὰ εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγεριῦ, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔχῃ κανένα σκουληκι. Καὶ κοντὰ καθὼς ἦταν, ὅσαις φοραῖς ἐσθίωνεν τὸ ἀπιδιᾷ ἀψηλὰ, ἐφθάνει ἕως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη τοῦ Τρομάρη.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Τρομάρης μέσα του, ὅταν το πρωτοεἶδε. Αὐτὴ μὲ εἶδε πῶς εἶμαι ἔτσι λεπτὸς καὶ ἀδύνατος καὶ θέλει νὰ με παχύνῃ πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ με φάγῃ!

Καὶ νομίζοντας ἀληθινὰ ὅτι ἡ ἀρκούδα τοῦ ἐπρίσφερε τὸ ἀπιδιᾷ, ἀνήχηκε νὰ το λάβῃ καὶ ἀπήντησε:

— Δὲν θέλω!

Καὶ αὐτὸ τὸ «δὲν θέλω!» τὸ εἶπεν μὲ ὄσσην εὐλάβειαν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, διότι ἐνόμισε συμφέρον νὰ μὴν τα χαλάσῃ εὐθὺς εὐθὺς μὲ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἡ ἀρκούδα, ποῦ δὲν τὸν ἤκουσεν, ἔφαγεν ἐκεῖνο τὸ ἀπιδιᾷ καὶ ὕψωσεν ἄλλο, νὰ το ἐξετάσῃ εἰς τὸ φῶς, καθὼς σας εἶπα, ἕως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη τοῦ Τρομάρη, ὁ ὁποῖος πάλαι νομίζοντας πῶς τοῦ το ἐπρίσφερεν, ἀπήντησεν ἐκ δευτέρου «Δὲν θέλω!». «Μία «δὲν θέλω» δύο «δὲν θέλω!» Ἐπέρασεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὁ Τρομάρης ἐσυνήθισε τὴν γειτονεῖαν τοῦ θηρίου, καὶ ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ πόσα πράγματα ἔχασε, μόνον καὶ μόνον διότι ἐφοδῆθη τὸ ῥοχαλητὸ τοῦ ληστοῦ. «Ὅλα ὅσα κατῴρθωσεν ἕως ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἡ φιλία τοῦ Νομάρχου, ἡ ἀγάπη τῆς κόρης της, ἡ ἐλπίς νὰ παραδώσῃ τὸν ληστήν, κατεστρέφοντο διὰ παντός! Καὶ ἡ ζωὴ του ἐμελλε νὰ πάγῃ τώρα δωρεάν!

— Νά, τὸ τέλος τοῦ δειλοῦ ἀνθρώπου! εἶπε μέσα του, καὶ ἐθύμωσε μὲ τὸν ἐαυτό του. Ἐκεῖ ἐσθίωνε πάλιν ἡ ἀρκούδα ἐν ἀπιδιᾷ, καὶ τὸ ἐκράτει ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη του. Ὁ Τρομάρης θυμωμένος, καθὼς ἦταν τώρα, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐφώνησεν ὅσον δυνατὸν εἰμποροῦσε:

— Δὲν θέλω ντέ, σοῦ λέγω!

Ἡ ἀρκούδα, ποῦ δὲν ἐφαντάζετο, πῶς εἶνε καὶ νεῖς τόσο κοντὰ της, ἐξαφνίσθη τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν φωνὴν ἐκείνην, ποῦ ἀπόλυσε τὸ κλωνί εἰς τὸ ὅποιον ἐκρατίετο, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ μὲ ἓνα βρυχηθμὸν ἔπεσε χαμαὶ ἐπάνω εἰς τὸν βράχο καὶ ἐσκοτώθη!

Ὁλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἐξύπνησε τὸν ληστήν καὶ τον ἔκαμε νὰ ἐδῇ ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Εἰς τὸ μεταξὺ κατέβη καὶ ὁ Τρομάρης ἀπὸ τὸ δένδρον, ἀλλὰ ἔτρεμεν ἀκόμη, ὡσὰν τὸ φύλλο ἀπὸ τὴν φρίκην του.

— Τί ἔχεις, σύντροφε; Τί τρέμεις τόσο πολὺ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ληστής μὲ ἀπορίαν.

— Ὡ! ἄφησέ με! εἶπεν ὁ Τρομάρης ὀλίγον ἐμπερδευμένος, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν φόβον μου, εἶνε ἀπὸ τὸν θυμὸν μου!

— Πῶς! εἶπεν ὁ ληστής, μήπως καὶ σ' ἐθύμωσα ἐγὼ πάλιν; Εἶμαι δυστυχὴς ἄνθρωπος, τὸ γνωρίζω. Ἐγὼ τὸ κακὸ σύστημα νὰ ῥοχαλίζω, καί, πολὺ φοβοῦμαι, θά σου ἐχάλασα τὴν ἡσυχίαν!

— Τί ἀνότης ἄνθρωπος, ποῦ εἶνε αὐτός! ἐσκέφθη μέσα του ὁ Τρομάρης. Ἀς του κόψω κανένα μεγάλο ψεῦμα διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θά το ἐννοήσῃ. Καί, μὲ μιάν ὑπερήφανη στάσιν,

— Ὁχι! τοῦ εἶπε, δὲν μ' ἐθύμωσες ἐπὶ τόσο, ὅσο καίποιοι ἄλλοι. Τόσων χρόνων ἔγινε, ποτὲ ἀκόμη ἀρκούδα δὲν ἐτόλμησε νὰ περυσιασθῇ ἐμπρὸς μου. Καὶ ἀπόψε ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώσουν καὶ ἐροχάλιζες, (τὸ ὅποιον πιστεύω πῶς δὲν θὰ ξανακάμῃς) σοῦ βλέπω τὴν κυρὰ ποῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐτοιμάζετο νὰ σε φάγῃ ἔτσι ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! ἐφώνησεν ὁ ληστής καὶ ἐκίτρινεν ἀπὸ τὸν φόβον του. Καί, πῶς ἔγινε, στὸ Θεὸ σου; Καὶ τώρα ἐφυγε; Τὴν ἐδίωξες;

— Ἐννοια σου! ἐξηκολούθησεν ὁ Τρομάρης, μὴ φοβῆσαι πλέον καὶ σοῦ τὴν ἔχω διωρθωμένην.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐπῆρε τὸν ληστήν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τον ἔφερε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔπεσεν ἡ ἀρκούδα ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τοῦ ἔδειξε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θηρίο αἱματόφυρτον καὶ σκοτωμένον. Ὁ ληστής τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του.

— Βρὲ ἀδερφέ! τοῦ εἶπεν ὕστερα ἀπὸ πολὺν θαυμασμόν, πῶς κατῴρθωσες νὰ σκοτώσῃς μιάν τόσο τρομερὰν ἀρκούδα! Ἐσὺ εἶσαι μοναδικὸς ἄνθρωπος! Εἶσαι Σαρμῶν! εἶσαι Ἡρακλῆς! Πῶς τὴν ἐσκότωσες στὸ Θεὸ σου;

— Χά! ἀπήντησε τότε ὁ Τρομάρης μὲ προσποιημένην περιφρόνησιν. Γιὰ τέτοιαις μικροδουλείαις οὔτε πολλὴ τέχνη, οὔτε πολὺς κόπος χρειάζεται. Ἀκουσε νὰ σου 'πῶ. Καθὼς τὴν εἶδα καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐκαμώθηκα πῶς κοιμοῦμαι, καὶ τὴν ἀφῆκα νὰ προχωρήσῃ, νομίζοντας πῶς θὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια μου εὐκολώτερα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσὺ ἐροχάλιζες (τὸ ὅποιον, πιστεύω, δὲν θὰ ξανακάμῃς πλέον) ἦλθεν ἴσα ἴσα κατ' ἐπάνω σου. Ἐγὼ τὴν ἀφῆκα νὰ χάψῃ τὸ κεφάλι σου, τὴν ἀρπάξα ἀπὸ τὴν οὐρά, τὴν ἐφορτώθηκα εἰς τὴν ῥάχη μου, τὴν ἀνέβασα ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον, καὶ ἔτσι ἀπὸ τ' ἀψηλὰ τὴν ἐβρόντησα ἐπάνω εἰς τὸν κοπερὸ τὸν βράχο. Καθὼς βλέπεις τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον.

Ὁ ληστής ἀπέμεινε ξερὸς ἀπὸ τὸν θαυμασμό του, καὶ ἤρχισε νὰ φιλᾷ τὰ χέρια τοῦ Τρομάρη, διότι,

καθὼς ἐνόμιζε, τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀρκούδας.

Ὅταν ἐξαναεμβῆκαν εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ ληστής, ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐκύλισε μίαν τόσο μεγάλην πέτρα ἐμπρὸς εἰς τὴν εἴσοδον, ὅπου ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ τὴν περαιοῦν πλέον ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρης καὶ νὰ δοκιμασθῇ νὰ ξαναφύγῃ. Ἐν τούτοις σημειώσατε, ὅτι καὶ ὅλως διόλου ἀνοικτὴ ἔην ἔμενεν ἡ εἴσοδος, πάλιν δὲν θά του ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν τοιοῦτον πρᾶγμα. Ὁχι διότι ὁ ληστής δὲν ἐροχάλιζε πλέον. Ἀπεναντίας, ὕστερον ἀπὸ τὴν νευρικήν του διατάραξιν ὁ ληστής, σωματώδης καθὼς ἦτον, ἤρχισε νὰ ῥοχαλίζῃ ἐπὶ τὰς φορὰς περισσότερον παρὰ προτοῦ. Ἀλλὰ ὕστερον ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ποῦ ἔπαθεν ὁ Τρομάρης, τὸ ῥοχαλητὸ τοῦ ἐφάνετο μόνον ὡς νανούρισμα, καὶ ἐπροτιμοῦσε νὰ το ἀκούῃ εἰς ὀλὴν τὴν τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἐδῇ ἔξω καὶ νὰ συναντήσῃ καμμίαν δευτέραν ἀρκούδα.

Ὅταν ἐξημέρωσε καὶ ἐδῆκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὁ Τρομάρης ἦτο φοβερὰ πεινασμένος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ παρέκει εἶδε μιάν ἀκρανίαν φωρτωμένην ὠριμα ἀκρανία, ἔτρεξε καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν φθάσῃ. Ὁ ληστής ποῦ τον εἶδε, διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνώμοσύνην του,

— Μὴ λαμβάνῃς τὸν κόπον, σύντροφε, τοῦ εἶπε. Δικὴ μου δολειὰ εἶνε νὰ σε ὑπηρετῶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καί, ἀψηλὸς καὶ δυνατὸς καθὼς ἦτον, ἀπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐλύγισε καὶ ἐχαμήλωσε τὸ δυνατό κλωνί τῆς ἀκρανίης καὶ το ἐκρατοῦσε διὰ νὰ τρώγῃ ὁ Τρομάρης. Καθὼς σας εἶπα, ὁ Τρομάρης ἐπεινοῦσε φοβερὰ καὶ εἰς ἓνα λεπτὸν ἐξέκαμεν ὅλα τὰ ἀκρανία ποῦ εἶχεν ἐμπρὸς του. Ὁ ληστής λοιπὸν, καθὼς εἶδεν, ὅτι καὶ ὁ Τρομάρης ἐκρατοῦσε τὸ ἴδιο τὸ κλωνί, ἐτράβηξε τὸ χέρι του καὶ ἀπέλυσε ἐκεῖνο τὸ κλωνί διὰ νὰ κατεβῇ κανὲν ἄλλο.

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πῶς ὁ Τρομάρης ἦτο τόσο ἀδύνατος! Διότι καθὼς ὁ ληστής ἐτράβηξε τὸ χέρι του, τὸ δυνατό ἐκεῖνο κλωνί, ποῦ ἔμεινεν ἐλεύθερον, ἐτινάχθη ἀψηλὰ εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν Τρομάρη, πρὶν προφθάσῃ νὰ το ἀπολύσῃ, καὶ τον ἐτίναξεν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, καὶ τον ἔρριψε δεκαπέντε ὀργυῖας μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἐστέκετο!

Ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρης ἔπεσεν ἴσα ἴσα μέσα εἰς μιάν βάρη. Ἀγκάθια ἀπ' ἐδῶ, ἀγκάθια ἀπ' ἐκεῖ, τοῦ εἶχαν καταματώσῃ τὸ σῶμα. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπετο τόσο τοὺς πόνους, ὅσο ἐφοβεῖτο διὰ τὸ μασκαρὰ λῆξι ποῦ ἔπαθε.

— Ἄν μὲ ἐννοήσῃ πῶς τὸ ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μου, εἶπε, ἄσχημα τὴν ἔχω! Καὶ πῶς νὰ τα ἐμβαλῶσω! ἀπελπισία μου!

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἦτο τοιοῦτρόπως ἀπελπισμένος,

αίσθάνεται κάτι τι που συλλέγει από κάτω του. Βάλλει το χέρι του και τί να ιδῇ!

Ἡ Τύχη του τὸν ἔρριψε ἴσα ἴσα μέσα εἰς μίαν λαγοφωλιῇ, καὶ μέσα εἰς τὴν φωλιῇ ἦτον ἕνας μεγάλος, παχουλὸς λαγὸς καὶ ἐπάνω εἰς τὸν λαγὸν ἐκάθητο ὁ Τρομάρας! Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ του! Διότι ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔφθασεν ὁ ληστής καὶ ἐστάθη ἄπ' ἐξω ἀπὸ τὴν βάτο μὲ κάτι ἀπειλητικὰ μάτια, μὲ κατὰ φοβερὸ πρόσωπο, πού, ἂν δὲν εἶχε κάτι τι νὰ τον γελάσῃ, χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκαταλάμβανε τὴν ἀδυναμίαν του καὶ θὰ τον ἐσκότωνεν.

— Μὴρ' ἐσύ εἶσαι πού σκοτώνεις ταῖς ἀρκούδας τόσο εὐκόλα; Μὴρ' ἐνδὲν μου λέγεις πῶς δὲν ἔχεις ἐνὸς ἀπρὸς δύναμι, καὶ μᾶς κοροϊδεύεις; — εἶπεν ὁ ληστής μὲ φοβεράν εἰρωνείαν.

Ὁ Τρομάρας, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ διόλου, ἔπιασε τὸν λαγὸν ἀπὸ τὰ φτιά, τὸν ἐσῆκωσεν ἀψηλά, ἔτσι μέσα εἰς τὴν βάτο, καὶ

— Πάρε πρῶτα τὸ κυνήγι, τοῦ εἶπε, καὶ ὕστερα τὰ λέμε

Ὁ ληστής ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του! Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα!

— Βλέπεις, εἶπε τότε ὁ Τρομάρας, ἄλλο δύναμις καὶ ἄλλο ἐξυπνάδα. Διὰ νὰ πιάσῃ κανεὶς ἕνα λαγὸ δὲν χρειάζεται πολλὴν δύναμιν, ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλην ἐξυπνάδα.

Ὁ ληστής δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποκριθῇ.

— Τώρα νὰ σε δώσω νὰ καταλάβῃς, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Γνωρίζεις ὅτι τὰ ἀκράνια εἶνε πολὺ βλαβερά εἰς τὸ νηστικὸ τὸ στομάχι. Ἐνῷ λοιπὸν ἐσύ μ' ἐκρατοῦσες τὸ κλωνί, ἐγὼ ἐσκεπτόμην πῶς τὸ κρέας εἶνε ἡ καλλίτερα τροφή τοῦ κόσμου. Καὶ ἐκεῖ ποῦ τὸ ἐσκεπτόμην, βλέπω τὸν φίλο σου τὸν λαγὸ καὶ κάθηται μέσα εἰς τὴν βάτο. Πῶς νὰ κάμω νὰ τον πιάσω, εἶπα μέσα μου. Ἄν πάγω δεξιὰ θὰ μοῦ φύγ' ἀπὸ τ' ἀριστερά, ἂν πάγω ἀριστερά, θὰ μοῦ φύγ' ἀπὸ τὴν δεξιὰ. Ἄλλος δρόμος δὲν μου ἔμεινε λοιπὸν, παρὰ νὰ πηδῇξω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ νὰ του ἔλθω οὐρανοκλιζάτος. Καθὼς βλέπεις, τὸ πρᾶγμα ἦτο κομμάτι δύσκολο, καὶ θὰ ἄξιζε τὸν κόπο ἂν ἦτο κανένα ζαρκαδι ἢ κανένα λάφι. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Στὴν ἀναδροχὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

— Βρὲ νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ το εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς εἶνε μοναδικὸς ἄνθρωπος! — Καὶ ἐφοβήθηκε διὰ τὴν ὀμίλησιν ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν Τρομάρα καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν το ἐξανακάνῃ.

Ὅταν ἔφεραν τὸν λαγὸ εἰς τὸ σπήλαιον, εἶδαν πῶς ἐχρειάζοντο ξύλα διὰ νὰ τον μαγειρεύσουν.

— Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ φέρῃς πεντέξῃ ξύλα, σύντροφε; εἶπεν ὁ ληστής ἐνῷ ἐτοιμάζετο νὰ ἐκδάρῃ τὸν λαγόν.

— Μετὰ χαρᾶς, σύντροφε, εἶπεν ὁ Τρομάρας, καὶ

ἐπῆρε τὸ σχοινὶ καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ δάσος. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδεν ὅτι, τὰ ξύλα ἦσαν χονδρά, καὶ αὐτὸς οὔτε νὰ τα κόψῃ οὔτε νὰ τα σηκώσῃ εἰμπορούσε.

— Τώρα τὴν ἔπαθα, εἶπε μέσα του, εἰς τὰ σωστά! Ἄν μὲ νσιώτῃ πῶς δὲν εἶμαι ὅτι μὲ νομίζει, πάγει, μ' ἐσκότωσε! —

Ἀλλὰ ἐκεῖ του ἦλθε μίαν ἰδέαν. Βάλλει λοιπὸν τὸ ἀξινάρι χαμαί, περιτριγυρίζει μὲ τὸ σχοινὶ πεντέξῃ μεγάλους πλατάνους, καὶ ἀρχινᾷ νὰ τραβᾷ, ὡς ἂν νὰ ἤθελε τάχα νὰ τους ξεριζώσῃ! — Ἐἴα μόλα! Ἐἴα λέσα! Ἐἴα μόλα! Ἐἴα λέσα! ἔτραβούσεν ἐκεῖ μισὴν ὥρα, ὡς ποῦ ἐδῆκεν ὁ ληστής καὶ τὸν εὔρε.

— Τί κάμνεις ἀκόμη, σύντροφε; ἠρώτησεν ὁ ληστής.

— Προσπαθῶ νὰ φέρω πεντέξῃ ξύλα! Εἶπεν ὁ Τρομάρας μὲ ἀδιαφορίαν, καὶ ἐπροσποιεῖτο πῶς τραβᾷ, Ἐἴα μόλα! Ἐἴα λέσα!

— Βρὲ νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ το εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς εἶναι χεροδύναμις ἄνθρωπος! Εἶναι καλὸς νὰ μας ξεριζώσῃ ὅλο τὸ δάσος!

Καὶ ἀπὸ φόβο μήπως ἀνκαλυφθῇ τὸ σπήλαιόν του ἐπῆρε τὸ ἀξινάρι, ἐκοψε τὰ ξύλα πού ἐχρειάζετο, καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλιν, χωρὶς νὰ προδοθῇ.

Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον, εἶδαν πῶς δὲν εἶχαν νερό.

— Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν, σύντροφε, εἶπεν ὁ ληστής, νὰ ἀρπάξῃς μίαν στάλλα νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι;

— Μετὰ χαρᾶς, σύντροφε, εἶπεν ὁ Τρομάρας καὶ ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ νερό. Ἀλλ' ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὸ πηγάδι, εἶδεν ὅτι ὁ κουβάς ἦτον μεγάλος ὡς ἂν καδί, καὶ τὸ πηγάδι βαθὺ σαράντα ὀργυαίς, καὶ ὁ Τρομάρας ποῦ δύναμι νὰ τραβήξῃ καὶ νὰ βγάλῃ τὸ νερό!

— Ἐ! τώρα πᾶ ἐχάθηκα! εἶπε μέσα του. Τώρα πᾶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσω! Θὰ καταλάβῃ πῶς τὸν κοροϊδεύω καὶ θὰ με σκοτώσῃ.

Ἀλλὰ ἐνῷ ἐσκέπτετο αὐτά, βλέπει παρὰ πέρα τὴν ἀρπάγην, δηλαδὴ τὸ ἐργαλεῖο ποῦ εἶχεν ὁ ληστής διὰ νὰ σύρῃ τὸν κουβᾶν ἐξω ὡς αὐτὸς ἐκόπτετο τὸ σχοινὶ του καὶ ἔφευγεν εἰς τὸ πηγάδι. Ἐκεῖ τοῦ ἦλθε μίαν ἰδέαν. Δίνει τὴν ἀρπάγην εἰς τὸ σχοινὶ καὶ πλησίον εἰς τὸν κουβᾶν, τὴν ῥίπτει εἰς τὸ πηγάδι μαζί μὲ αὐτόν, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἀρπάγην ἐσκάλωσεν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ πηγαδιοῦ εἰς μίαν πέτραν, ἤρχησε νὰ τραβᾷ καὶ νὰ φωνάζει.

— Ἐἴα μόλα! Ἐἴα λέσα! Ἐἴα μόλα! Ἐἴα λέσα! Ἐἴα λέσα! ἔτραβούσεν, ὡς ποῦ ἐδῆκεν ὁ ληστής καὶ τὸν ἤυρε.

— Τί κάμνεις ἀκόμη, σύντροφε, ἠρώτησεν ὁ ληστής.

— Προσπαθῶ νὰ βγάλω τὸ νερό, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε παρὰ μίαν στάλλα μοναχὰ, σοῦ τὸ φέρνω μαζί γιὰ πάντα μαζί μὲ τὸ πηγάδι! Καὶ ἐπροσποιεῖτο πῶς τραβᾷ — Ἐἴα μόλα! Ἐἴα λέσα!

— Βρὲ νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! Εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ το εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς δὲν χορατεύει. Εἶναι καλὸς νὰ μου ξεπατώσῃ τὸ πηγάδι! —

Καὶ ἀπὸ φόβο μήπως τοιουτοτρόπως μείνῃ χωρὶς νερό, ἐπῆρε τὸ σχοινὶ, ἐξεσκάλωσε τὴν ἀρπάγην, καὶ ἔσυρε μαζί μὲ αὐτὴν καὶ τὸν κουβᾶν γεμάτον ἐξω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλιν χωρὶς νὰ προδοθῇ.

Ὑστερα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιτυχίας ὁ Τρομάρας εἶχε λάβει τόσο πολὺ θάρρος, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν ληστήν ποῦ τὸν ἔτρεμεν ὅλος ὁ κόσμος τὸν μετεχειρίζετο ὡς ὑπηρέτην του. Ὁ ληστής πάλιν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰδέαν ποῦ ἐσχημάτισε περὶ Τρομάρα, τὸ ἐθεωροῦσε τιμὴν του νὰ τον ὑπηρετῇ καὶ νὰ κάμνῃ ὅτι ἐκεῖνος θέλει. Ὅταν ἔφαγαν καὶ ἔπιναν καὶ ἔκαμαν ὀλίγην διάθεσιν,

— Δὲν εἰδεύρεις, εἶπεν ὁ ληστής. Αὐτὸν τὸν Νομάρχην δὲν εἰμπορῶ νὰ τον χονεύσω. Ἀφ' οὗτου διωρίσθη, δὲν με ἀφῆκεν ἡσυχία. Κάθε ὥρα καὶ στέλλει ἀνθρώπους νὰ με συλλάβουν. Τώρα λοιπὸν ποῦ εὐτύχησα νὰ ἔχω ἕνα σύντροφον, ὡς ἂν τοῦ λόγου σου, μοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξὶς νὰ τον συλλάβω ζωντανὸν καὶ νὰ του βάλω ὀλίγη γινώσκιν.

— Χά! εἶπεν ὁ Τρομάρας μὲ προσποιημένη ἀδιαφορίαν, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον εὐκόλον πρᾶγμα!

— Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο, νομίζω, εἶπεν ὁ ληστής, διότι ὁ Νομάρχης προφυλάγεται καὶ δὲν ἐβγαίνει εἰς τὴν ἐξοχή.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπεν ὁ Τρομάρας, τότε τὸν πιάνει κανεὶς εἰς τὸ σπῆντι του.

— Ναί! εἶπεν ὁ ληστής, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις τί δυνατό σπῆντι ὅπου ἔχει κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ το τρυπήσῃ καὶ νὰ ἔμβῃ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Λοιπὸν τότε κανεὶς ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύρα.

— Αὐτὸ δὲ εἶναι ὅπως διόλου ἀδύνατο, εἶπεν ὁ ληστής. Διότι ἡ θύρα τοῦ Νομάρχου εἶναι τὸ δυνατότερον πρᾶγμα. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Τόσο τὸ καλλίτερον! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Τότε λοιπὸν θὰ τὴν ἀνοίξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Νομάρχης.

— Πῶς εἶνε δυνατόν; ἐρώτησεν ὁ ληστής ἐκπεπληγμένος.

Τότε ὁ Τρομάρας ἐγέλασε καὶ μὲ προσποιημένην σοβαρότητα,

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπεν, βλέπω ἐκεῖ εἰς τὴν γωνιά δύο σιδερένια δεσμὰ διὰ τὰ χεῖρα.

— Τὰ ἔχω ἴσα ἴσα διὰ τὸν Νομάρχην, εἶπεν ὁ ληστής.

— Εὔγε! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Νὰ λοιπὸν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γείνουν ὅλ' αὐτὰ ποῦ ἐπιθυμεῖς. Ὅταν πάρῃ νὰ βραδιάξῃ καταβαίνομεν οἱ δύο μας εἰς τὴν χώρα, χωρὶς ὅπλα, χωρὶς τίποτε. Ἐκεῖ σοῦ φορῶ τὰ σίδερα εἰς τὰ χεῖρα, καὶ μὴ καὶ δυὸ πηγαίνουμε εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπῆντι. Ἐννοεῖται, ἐγὼ θὰ εἰπῶ, πῶς σ' ἔχω συλλάβῃ καὶ σὲ πηγαίνω εἰς τὸν Νομάρχην. Ὅταν ὁ Νομάρχης ἀκούσῃ, πῶς κάποιος τοῦ φέρει τὸν ἐχθρόν του τὸν ληστήν, χειροδέσμειον, δὲν καταλαμβάνεις πῶς θὰ τρέξῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύρα αὐτὸς ὁ ἴδιος;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ εἶναι φυσικόν.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπε τότε ὁ Τρομάρας μὲ τρόπον, ποῦ νὰ ἐμπνεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρην ἐμπιστοσύνην. Τὴν στιγμήν, ὅπου θ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰμπορῶ ἐγὼ, νὰ τον ἀρπάξω ἀπὸ τὸν λαιμό, νὰ του φορέσω τὰ σίδερά σου, νὰ τον φορτωθῶ εἰς τὴν ράχη μου, νὰ τον φέρω εἰς τὸ σπήλαιον· εἰμπορῶ ἢ δὲν εἰμπορῶ;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής. Ἐσὺ ἐσῆκωσες μίαν ζωντανὴν ἀρκούδα καὶ τὴν ἀναίθασες ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, πῶς νὰ μὴ σηκώσῃς τὸν Νομάρχην, βεβαίως ταῦτα εἰμπορεῖς.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Τρομάρας, ἐὰν εἰμπορῶ, θὰ το κάμω.

— Καὶ ἂν πυροβολήσουν καὶ σε σκοτώσουν; ἠρώτησε τότε ὁ ληστής.

— Ἀνόητος ποῦ εἶσαι! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Ὅταν ἐγὼ σηκῶν τὸν Νομάρχην, ποῖος θὰ πυροβολήσῃ! Δὲν ἐννοεῖς πῶς θὰ φοβήθουν νὰ το κάμουν, διὰ νὰ μὴ σκοτώσουν καὶ τὸν Νομάρχην μαζί μ' ἐμέ;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ δὲν το ἐσκέφθηκα. Τί εὐτυχία νὰ ἔχῃ κανένας τέτοιον σύντροφο!

— Φθάνει μόνον νὰ κάμῃς ὅτι σοῦ εἶπα, καὶ νὰ μὴ φοβῇσαι, εἶπεν ὁ Τρομάρας.

— Ἀ μπά! εἶπεν ὁ ληστής, ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι; Φέρο' ἐδῶ τὰ σίδερα!

Τοιουτοτρόπως ὁ Τρομάρας ἐκλείδωσε τοῦ ληστοῦ τὰ χεῖρα εἰς τὰ σίδερα καὶ τὸν ἔφευγεν εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπῆντι, ὅταν ἐπῆρε νὰ νυκτώσῃ. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ τοῦ Νομάρχου ὅταν τὸν εἶδε! Ἐτρεξεν μὲ τὸν νυκτικὸν τοῦ σκουφον καὶ μὲ ταῖς παντούφλαις καὶ ἀνοίξε τὴν θύραν καὶ τοὺς ἔμπασε μέσα, καὶ ἐκραξέ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰς ὑπηρετρίδας νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν.

Ἐννοεῖτε πῶς ὁ ληστής ἐπερίμενε τὸν Τρομάρα νὰ του ἐκλείδωσῃ τὰ χεῖρα καὶ νὰ φορτωθῇ τὸν Νομάρχην νὰ τον πᾶγῃ εἰς τὸ σπήλαιόν του. Ὅταν ὁμοῦς εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα ἐδράδυνε,

— Σύντροφε! εἶπεν εἰς τὸν Τρομάρα, καιρός! Τί στέκεις! Δὲν τον φορτώνεσαι νὰ τον πᾶμε; Ἐἴσοι δὲν μου ὑπεσχεθής;

— "Α! εἶπεν ὁ Τρομάρχας τότε, ἄκου νά σου 'πῶ. 'Εγὼ σοῦ ὑπεσχέθην πῶς θά τον φορτωθῶ νά τον πάγω εἰς τὸ σπήλαιό σου, ἐάν εἴμ.πορῶ. 'Αλλά πῶς θέλεις νά σηκώσω ἓνα τέτοιον θεοστρόγγυλον Νομάρχην ἐγὼ, πού δὲν εἶμαι ἱκανὸς νά βγάλω ἓνα κουδῶν νερό ἀπὸ τὸ πηγάδι;

— Πῶς! εἶπε τότε ὁ ληστής παρωρωγισμένος. Καὶ λοιπὸν ὅλαις ἐκείναις αἱ ἀνδρείαις πού μοῦ ἔδειχνες τί ἦσαν!

— Δὲν ἦσαν ἀνδρείαις, εἶπε τότε χαμογελῶντας ὁ Τρομάρχας, ἦσαν ἐξυπνάδες.

Καὶ ἔτσι ἔσυραν τὸν ληστήν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν.

"Ὅλος ὁ κόσμος ἐξαντίσθη, ὅταν τὸ ἔμαθε, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐλησμόνησε τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Τρομάρα καὶ τὸν ἐλογαζιάζε, διὰ τὸν μεγαλείτερον ἥρωα τοῦ κόσμου.

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 161]

— Θά το εἰπῇς καὶ θά 'πῇς καὶ ἓνα τραγουδάκι.
— Διότι... εἰς εἴρω διατὶ ἐφοδῆθη ὁ Λεωνίδας, εἶπεν ἡ 'Ιουλίτσα στενάζουσα.

— "Α! λοιπὸν τὸ εἰξεύρεις καὶ δὲν λέγεις τίποτε;

— Τώρα σᾶς τὸ λέγω... Τὸν εἶδ....

Καὶ ἡ φωνὴ της ἐπνίγη ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα.

— Τὸν εἶδεν ὁ Λεωνίδας τὸν Μπαμπούλα!..

"Ὁ πατὴρ ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς 'Ιουλίτσας, ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ἀπορίαν, καὶ ἠρώτησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ μήπως ἐτρελλάθη καὶ αὐτὸς καὶ ἂν ἦτο ἐξυπνος ἢ ἐβλεπεν ὄνειρον.

Δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τί πράγματα ἦσαν αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤκουσε. "Ἐπειτα διὰ μιᾶς ἀρπάζει τὴν 'Ιουλίτσαν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ της λέγει μὲ φωνὴν αὐστηράν:

— "Ακουσ' ἐδῶ, 'Ιουλίτσα, ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσης τώρα εὐθὺς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπες, πρόσεξε καλὰ, διότι ἔχεις νά κάμῃς μὲ τὸν πατέρα σου, καὶ θά μὲ ἀναγκάσης νά σε μάθω τί παθαίνει ἡ κόρη σταν θέλῃ νά παίξῃ μὲ τὸν πατέρα της.

— "Ὅχι! ὄχι, πατέρα μου, ὄχι! ἀνερῶνῃσεν ἡ 'Ιουλίτσα. Νά σας χαρῶ, ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν θέλετε νά σᾶς τὸν δείξω τώρα εὐθὺς...

— Νά μοῦ τὸν δείξῃς; Ποῖον;

— Τὸν Μπαμπούλα.

— Πάλιν τὰ ἴδια;

— "Ὅχι, πατέρα μου, πηγαίνετε ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ θά ἰδῇτε,

— Πηγαίνω λοιπὸν, καὶ ἔπειτα λογαριαζόμεθα.

— "Α, ὄχι, τώρα εὐθὺς, ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τοῦ Νομάρχου ἡ κόρη ἐπῆγε νά χάσῃ τὸν νοῦ της ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρά της, καὶ ὁ Νομάρχης ἤθελε καὶ καλὰ νά τους στεφανώσῃ.

Τότε ὁ Τρομάρχας τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἐξομολογήθη, ὅτι ναὶ μὲν δὲν εἶνε τόσο δειλὸς καὶ ἀτολμος καθὼς προτῆτερά, ἀλλ' ὅτι τὸν ληστήν δὲν τὸν ἐνίκησε μὲ τὴν δύναμιν ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμά του.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Νομάρχης. Θά σε κάμω γαμβρόν μου, ἐτελείωσε. "Ὁ ξυπνὸς νικά τὸν χεροδύναμο!

— "Ἔτσι ἔγεινεν ὁ γάμος καὶ ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία.

G. M. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

— Καὶ διατὶ ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας;

— Διότι....

— Θά περιμένω τρία λεπτὰ καὶ ἔπειτα ἂν δὲν ἰδῶ τίποτε...

— "Ὅχι, πατέρα μου, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θά ἰδῇτε.

Σταθῆτε μίαν στιγμὴν νά 'πάγω ἐγὼ πρῶτα.

— Αὐτὰ τὰ λέγεις διὰ νὰ εὕρης καιρὸν νά μοῦ γλυτώσης.

'Αλλ' ἡ κοραεὶς ἔτρεξε γρήγορά γρήγορα καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Z'

"Ὁ πατὴρ μόλις κρατῶν τὴν ὀργάνην του ἐκύτταξε τὸ ὡρολόγιόν του καὶ εἶπε:

— Τὸ παληκορίτσο θέλει νά παίξῃ χωρὶς ἄλλο, ἀλλὰ θά τοῦ δείξω ἐγὼ ἔπειτα πῶς πρέπει νὰ φέρεται.

"Αφ' οὗ ἐπέρασαν τὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀνέβη ἀργὰ ἀργὰ καὶ σοβαρὰ τὴν κλίμακx, καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ τί βλέπει; "Εἰσρόμαξεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνερῶνῃσε:

— Τί πειρασμὸς πάλιν εἶνε αὐτός; τί ζῶν εἶνε τοῦτο;

Τῷ ὄντι εἶδεν εἰς τὴν ἀποθήκην ἓν φοβερὸν θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει καὶ ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος του. "Ηνοίγε τόσο τὸ στόμα του καὶ τὸ ἔκλειε, καὶ ἐφαίνοντο οἱ ὀδόντες του λευκοὶ λευκοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ αἱ σιαγόνες του ἔκαμνον κρότον κρότον καὶ τρομακτικόν. "Εγύριζε καὶ τὰ μάτια του καὶ

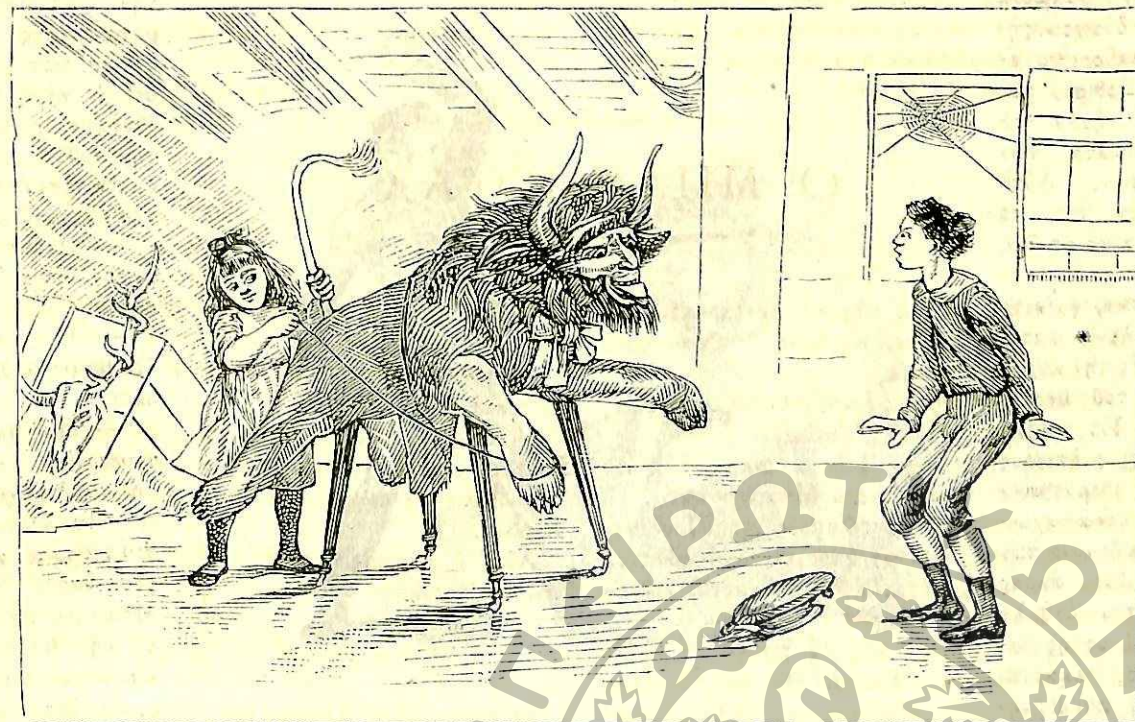
ἐβλεπεν ἄγρια ἄγρια. Τὸ πρόσωπόν του καὶ ὁ λαιμός του ἦσαν κόκκινα φωτιά, εἶχε καὶ δύο κέρατα μεγάλα μεγάλα καὶ φοβερά καὶ τὰ ὠτία του ἦσαν καὶ αὐτὰ μεγάλα. Τὸ σῶμά του ὅλον ἦτο μαλλιαρόν, ἐπάτει μόνον μὲ τὰ ἐπίσω πόδια του καὶ τὰ ἐμπρὸς τὰ εἶχε σηκωμένα, καὶ ἐφαίνοντο οἱ φοβεροὶ του ὄνυχες, καὶ ἡ οὐρά του ἐσειέτο πότε δεξιά καὶ πότε ἀριστερά.

"Ὁ πατὴρ τῆς 'Ιουλίτσας ἂν καὶ ἦτο μέγας καὶ ποτέ του δὲν ἐφοβέτο, ὅμως, τί τα θέλετε, εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἔχασε, καὶ χωρὶς νά το θέλῃ ὕψωσε τὴν ῥάβδον του νά κτυπήσῃ τὸ ἄσχημον ἐκεῖνο θη-

τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θηρίον ἦτο κρυμμένη ἡ 'Ιουλίτσα καὶ αὐτὴ το ἔσυρε, καὶ ὁ κρότος ὁ ἐλαφρὸς ἦτο τῆς μικρᾶς θύρας τῆς ἀποθήκης, τὴν ὁποῖαν ἔκλεισεν ἡ 'Ιουλίτσα ἐλαφρά, ἀφ' οὗ ἐξῆλθε.

— "Α! αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει μυαλό, εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς 'Ιουλίτσας, ἔχει μυαλό, ἀφ' οὗ μόνον του κατάρθωσε τόσο τεχνικὸν πρᾶγμα. 'Αλλὰ ἄς το ἰδοῦμεν ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ τέρας. "Ἐπλησίασε λοιπὸν εἰς τὸν σωρὸν καὶ εἰς τὸ σκότος διέκρινεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ δέρματα εἰς τὴν γωνίαν, τὸν Μπαμπούλαν.

Περίεργος νὰ ἰδῇ πῶς το ἐκατάφευεν ἡ πονηρά νὰ κατασκευάσῃ μὲ τόσην ἐντέλειαν τὸ φόβητρον

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΝ

ρίον, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ὠπισθοδρόμησε μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε προχωρήσῃ, καὶ τότε ὁ πατὴρ τῆς 'Ιουλίτσας εἰμπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί πρᾶγμα ἦτο τὸ θηρίον. "Ἐπλωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἠθέλησε νά το ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀλλὰ ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του ἓν χονδρὸν μάλλινον ὕφασμα κόκκινον. "Ὁ ἐχθρὸς ὅλον ἐπῆγγαiven ὀπίσω μὲ καταιδασμένην τὴν οὐράν του καὶ τὰ ὠτία του, καὶ τὸν ἐκύτταξε καλὰ καλὰ μὲ τοὺς ἀγριωποὺς ὀφθαλμούς του, ἔσφιγγε τοὺς ὀδόντας του καὶ ἔδειχνε τοὺς ὄνυχας του. "Ἐπῆγγαiven ἐπῆγγαiven ὀπίσω, ἕως οὗτο ἐχώθη εἰς τὸ σκοτεινὸν μέρος τῆς ἀποθήκης, καὶ ἐκεῖ πλέον ἐγάθη. Τότε ὁ πατὴρ τῆς 'Ιουλίτσας ἤκουσε κρότον ἐλαφρὸν καὶ ἔπειτα ἔγινεν ἡσυχία. "Ενόησε λοιπὸν, ὅπως καὶ σεῖς βέβαια θά ἐνόησατε, ὅτι ὀπίσω ἀπὸ

ἐκεῖνο, τὸ ἔπιασεν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν κοιλίαν καὶ τὸ ἔσυρεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης μὲ ἀρκετὴν δυσκολίαν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νά το χαλάσῃ.

"Εκεῖ λοιπὸν πλησίον τοῦ παραθύρου, τὸν ἔστησεν εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοῦ τὸν κύρ Μπαμπούλαν, ὁ ὁποῖος ἦτο κατεσκευασμένος κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

"Ἐπάνω εἰς ἓν τραπέζακι, τοῦ ὁποῦ τοὺς τέσσαρα ποδάρια εἶχον μικροὺς τροχοὺς, εἶχε στρώσῃ ἡ 'Ιουλίτσα μὲγάλον δέρμα ἄρκτου. "Ἡ οὐρά ἦτο μὲ πολλὴν ἐπιτηδείότητα δεμένη μὲ λεπτὰ σχοινία, καὶ ἐσηκώετο καὶ ἐκινεῖτο πρὸς τὰ δεξιά ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀναλόγως τοῦ σχοινίου τὸ ὁποῖον ἔσυρε. Οἱ πόδες τοῦ ἦσαν παραγεμισμένοι μὲ ἄχυρον, ὁ λαιμός ἦτο ἀπὸ διάφορα παλαιὰ πανία τυλιγμένx, καὶ

σκεπασμένα με μαλλίον κόκκινον. Ἡ κεφαλὴ ἂν το εὕρετε ἀπὸ τί ἦτο; εἶχε βάλῃ μίαν προσωπίδα ἀποκριάτικην περιτυλιγμένην μὲ διάφορα δέρματα, καὶ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος εἶχε θέσῃ δύο μεγάλα κέρατα.

Εἰς τὴν προσωπίδα εἶχεν ἀνοίξῃ τέσσαρες τρύπας μεγάλας, καὶ ἀπὸ μέσα εἶχε βάλῃ τέσσαρα κομμάτια λευκοῦ χαρτονίου, τὰ ὁποῖα εὐκόλως ἐκινουῦντο ἀνάμεσά εἰς δύο στρογγυλὰ χρωτῶντα σκοτεινοῦ. Αἱ δύο τρυπαι αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀπ' ἐπάνω, παρίστανον τοὺς ὀφθαλμοὺς, αἱ δύο ἄλλαι αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὑποκάτω, καὶ ἦσαν πλατύτεραι, ἦσαν τριγύρω βαμμέναι μὲ χρῶμα κόκκινον, καὶ παρίστανον τὰ χεῖλη· ἀνάμεσά εἰς τὰ δύο χεῖλη ἦσαν μαῦραι γραμμαὶ ὀρθαί, καὶ αὐταὶ ἦσαν τὰ χωρίσματα τῶν ὀδόντων. Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ στόμα τὸ ὁποῖον, ὅταν ἄνοιξε, το ἔβλεπεν, ἐφάνετο ὅτι ὁλονὲν μασσά.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θηρίου ἦσαν δύο κρίκοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν περασμένα δύο ψιλὰ σχοινάκια δεμένα ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας ἐκάστου ὀφθαλμοῦ, ἐκάστης σιαγόνης, ἐκάστου ποδός, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς, ὥστε ὅταν ἔσυρε κανεῖς τὰ δύο σχοινάκια, ἐκινουῦντο, ὅπως ἤθελεν, οἱ ὀφθαλμοί, αἱ σιαγόνες, οἱ πόδες, ἡ οὐρὰ τοῦ θηρίου, πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερά, πότε ἐπάνω, πότε κάτω.

Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίης ἀνεκάλυψε τὸ μυστήριον, καὶ εἶπε μέσῃ του.

— Ἀδιάφορον· τί παρᾶξεν κούκλα διὰ ἑνα φοβιτσιάρικο κορίτσι!

Καὶ τρίβων τὰς χεῖρας του κατέβη εἰς τὸ ἐστιατήριον, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ὁ προσκεκλημένος, καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν δύο καρέδες οἱ ὁποῖοι ἄχνιζαν. Ἐπερίμενε τὸν οἰκοδεσπότην νὰ πῶν μαζὶ τὸν καφέ.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐδιηγῆθη εὐθὺς ὅσα εἶδεν εἰς

τὴν ἀποθήκην, καὶ ὁ προσκεκλημένος ἤκουσε μὲ θαυμασμόν.

Η'

Ἡ μικρὰ Ἰουλίᾳ, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι τὰ πράγματα ἐπῆραν καλὸν δρόμον, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἐκύτταξε τριγύρω καὶ εἶπε:

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ Ἰουλίᾳ!

— Πατέρα, ἐδῶ εἶνε! ἀνεφώνησεν ἡ μικρὰ κόρη, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ ὁποῖός

τὴν κατεφίλησε μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς, διότι εἶδεν ὅτι ἡ κόρη του ἐθερκεύετο ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία τόσον πολὺ τὴν ἐκατάνιζε.

— Ὡστε τώρα πλέον δὲν φοβεῖσαι;

— Καὶ σεῖς δὲν θὰ με μολώσετε;

— Μὲ μίαν συμφωνίαν, δὴλα δὴ νὰ διηγηθῇς εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι σύ τον κατεσκεύασες τὸν Μπαμπούλαν. Εἰ δὲ μὴ, θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς δειλὸς ὅπως ἦσουν καὶ σὺ ἕως τώρα, ἀπὸ τὰ ἀνόητα

παραμῦθια τῆς κυρᾶς Χρυσῆς.

Ἡ Ἰουλίᾳ ὑπήκουσεν εἰς τὸν πατέρα τῆς μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐπῆγε νὰ εὔρῃ τὸν ἀδελφόν τῆς, ὁ ὁποῖος μετὰ πολλὰ ἐπείσθη νὰ ἀναβῶν μαζὶ εἰς τὴν ἀποθήκην. Ὁ Λεωνίδας ἀφ' οὗ εἶδε τὸν Μπαμπούλαν καὶ ἔκρυψε εἰς τὴν ἀρχὴν ὀλίγον τὸν θυμωμένον, ἐξεκαρδίσθη ἔπειτα ἀπὸ τὰ γέλια, διὰ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖόν του ἐπαίξεν ἡ ἀδελφή του, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, διότι τὴν ἐπερίπαυε καὶ τὴν ἔλεγε δειλὴν, καὶ αὐτὸς τῆς ἔκρυψε τάχα τὸ παλληκάρι, τὸ παλληκάρι τῆς φικῆς, ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια!

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ F. Herold)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ